WESTERN ROMAN

LISO

cijena 100 d broj 649

ČETVRTI ČOVJEK

WESTERN ROMAN
LIBRO
1986.

Frank Saboth

ČETVRTI ČOVJEK

ROMANI I SCRIPTA
RS
KNJIGA

Glavni i odgovorni urednik,
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovodnog odbora Vjekoslav Koprivnjak) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**).
Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. OOUR Novinska rotacija n. sub. o. OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uredivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašiček, Ana Župan** (ljubavni i erotski romani).

Redakcija: **Sonja Dunđuš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (poslovni tajnik).

Adresa redakcija, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 649
FRANK SABOTH:
ČETVRTI ČOVJEK
Recenzija: Božo Stančić
Copyright: Franjo Sabo

LASO 649 izlazi 21. 3. 1986.

I

Vladala je tišina. Bilo je gotovo nemoguće povjerovati da toliko mnoštvo ljudi može biti tako tiho. Muškarac se pomakao i stolica tiho zaškripi. Znao sam što će sad moj prijatelj Gary učiniti.

— Došao sam te ubiti — rekao je Gary Kincade tako hladnokrvno kao da je zapitao koliko je sati. Ipak mu se u glasu osjetila prijetnja i odlučnost da ide do kraja, do pucanja, bez obzira na trojicu ostalih što su sjedili za stolom.

— Da me nisi zamijenio s nekim, momče? — upitao je čovjek kojem se obratio i nehajno pripalio cigaretu. Otpuhnuo je dim i siguran u sebe nezainteresirano pogledao Kincadea u oči. — Ako nisi znao„ ja se zovem Jeremy Fletcher...

— Možeš se zvati kako hoćeš, ali ćeš uvijek ostati običan prljavi ubojica — Kincade prezrivo pljune na pod.

U zraku se osjećala napetost. Nekoliko se ljudi natraške odmaknuše nekoliko koraka. Netko se u pozadini tiho nakašlje, a onda opet nastane mučna tišina.

— Idi do vraga, momče — prosiktao je Fletcher i ispustio na pod tek pripaljenu cigaretu. — Ne volim da netko razgovara sa mnom takvim tonom. Neki su platili glavom i za mnogo manje stvari od ove...

— ... kao na primjer Paul Kincade — prekinuo ga Gary i odmaknuo se jedan korak. — Uvijek sam se pitao da li ubojice koji pucaju drugima u leđa imaju hrabrosti da protivnicima pogledaju u oči.

Fletcher lizne gornju usnu. Gotovo je neopaženo uzdahnuo i malo se uspravio u stolcu. Njegov se pogled iznenada zamutio izrazom neke odsutnosti.

Gary Kincade je znao što to znači. Primaknuo je ruku bliže dršku revolvera. I on se odjednom promijenio. Gledao je netremice Fletchera.

Fletcherova desna ruka je munjevito poletjela pod lijevi pazuh, gdje je ispod sakoa nosio revolver. Na licu mu se pojavio izraz nadmoći.

Možda još nije ni dotakao držak kad se u Kincadeovoj ruci već našao teški mornarički kolt uperen u njegova prsa i oružje je grmnulo jedanput, drugi put...

Fletcher muklo zaječi i zajedno sa stolicom sruši se na prljavi zemljani pod pun opušaka. Ležao je široko raširenih ruku s desnom nogom podignutom na stolicu.

Jedan od trojice ljudi koji su sjedili s njim za stolom polako spusti ruku na oružje, ne ustajući od stola.

— Želi li još netko poći za Fletcherom? — upitao sam podrugljivo i uperio revolver u njega.

Čovjek me brzo pogleda, a onda

naglo podigne ruku kao da se opekao i oprezno je stavi na stol. Pogledao je ispod oka dvojicu svojih drugova ali se oni nisu pomaknuli. Ovo nije bila njihova borba i Fletcher Im nije značio ništa više nego nas dvojica.

— Mi nemamo ništa s njim — reče jedan od te trojice. — Tek smo ga jučer upoznali ovdje u salunu.

— Svi ste vidjeli da je prvi potegao — reče Gary i spremi oružje za opasač. Pogledao je okupljeńe, ali nitko se i ne pomakne. — Ovo je Jeremy Fletcher, kao što ste i čuli. Ako ga odnesete do najbližeg šerifa, dobit ćete dvije stotine dolara.

Prekoračio je mrtvaca i izišao. Držeći revolver u ruci, krenuo sam za njim, leđima okrenut vratima, ali ništa se nije dogodilo. Ljudi su mirno stajali.

Uzjahali smo konje i potjerali ih prema kraju grada. Dan se bližio kraju i nebo na zapadu postajalo je sve crvenije.

— Treći, Davide — uzdahnuo je Gary.

— Da, — rekoh. — Još samo jedan.

Kimnuo je glavom i podigao pogled kao da je očekivao da će vidjeti nešto zanimljivo. Sagnuo je glavu i potapšao konja po vratu.

— Još Fred Robson — rekoh.

— Da, Fred Robson — ponovio je odsutno, a onda se trgnuo i pogledao me. — Već sam umoran od svega ovoga, ali neću semoći smiriti dok ga ne pronađem. Osjećam to, Davide!

— I ja se tako osjećam. Dvije godine su duge, vrlo duge. I ja već postajem umoran od svega ovoga, ali možeš se osloniti na mene.

— Dvije godine — kao da se začudio. — Koliko li smo mogli dobrih i lijepih stvari učiniti za dvije godine? Mnogo, vrlo mnogo. A za nas je postojala samo mržnja. Zašto je moralo biti baš tako? Prokleti život!

Pogledao sam ga ispod oka, ali sam šutio. Polako smo jahali prema zapadu.

— Kamo ćemo sad? — upitah.

— Mogli bismo kući, Davide — odgovorio je. — Nismo već dugo bili kod kuće.

— Da — potvrdio sam — već gotovo šest mjeseci.

Uzdahnuo sam. Kako vrijeme leti. Gotovo šest mjeseci bili smo na tragu Jeremyja Fletchera i tek smo ga sad dostigli. To je bio treći čovjek od četvorice zločinaca koje smo željeli ustrijeliti i osvetiti ubojstvo Garyjeva oca, Paula Kincadea, kojeg su ta četvorica ustrijelila s leđa.

— Što se mene tiče, možemo i na drugu stranu — dodao sam, a onda sam izvadio cigaretu iz džepa.

Ponudio sam Garyja, ali on je samo odmahnuo glavom. Nikad nije pušio.

— A kamo?

— Kamo nas put odnese — rekoh gledajući ga kroz plavičasti dim. — Potpuno mi je svejedno.

— Mogu ti reći da je i meni svejedno — slegnuo je ramenima. — Vrijedi li da se ukrcamo na vlak u Moretti i da se iskrcamo gdje nam se svidi? Ionako zasad nemamo pojma gdje se nalazi Fred Robson.

— Slažem se.

* * *

Kad smo sišli u Miggletoneu, nismo mogli ni pretpostaviti da ćemo se zadržati onako dugo. Grad je doista bio lijep, u njemu je bilo zaista lijepih djevojaka i mjesta za zabavu. U Miggletoneu je bilo očito svega onoga što i u drugim gradovima koji su svoj procvat dugovali dolasku željeznice: mnogo novih kuća i novih stanovnika, brzo bogaćenje pojedinaca na pošten ili nepošten način i gomila sumnjivih ljudi, od kojih je, vjerojatno, velika većina bila već poznata čuvarima zakona. Ipak

je grad u sebi imao nešto što nas je privuklo da ostanemo. Zapravo, nakon tridesetak sati drmanja na neudobnim drvenim klupama u vlaku i najzabitnije selo učinilo bi nam se lijepim i tek bismo poslije otkrili njegove loše strane.

Gary i ja smo te večeri bili u salunu. Stajali smo za tezgom jer su svi stolovi bili zauzeti.

— Imaš sastanak večeras? — upitao je Gary, jer je bilo očito da sam nervozan. Neprestano sam,naime, pogledavao na sat iznad tezge.

— Da. Rekao sam Lindi da ću doći oko pola devet — odgovorio sam i izvadio cigaretu.

— Davide, mogu ti reći da sam zabrinut za tebe — zagonetno se nasmiješio i kresnuo šibicu o tezgu. — Otkako si prije mjesec dana upoznao Lindu, gotovo si svake večeri s njom. Mislim da bi to moglo loše završiti.

— Dobra šala — nasmijao sam se i odmahnuo rukom. — Djevojka je zaista privlačna, ali se ne namjeravam ženiti. Osim toga, ni ona to ne bi željela, a ni njen otac se time ne bi osobito oduševio.

— Polako, polako — Gary je pomirljivo podigao ruke. — Nisam mislio danas ili sutra, ali ako nastaviš ovako... Na kraju krajeva, toga njenog oca nismo još ni vidjeli. Možda bi se ti svidio tome čovjeku na prvi pogled...

Već sam zaustio da mu nešto odbrusim, kad mi je nešto drugo privuklo pažnju — razgovor iza mojih leđa. Gostioničar je upravo razgovarao s nekim čovjekom čije lice nisam vidio i istog trenutka sam opazio da i Gary napeto sluša.

— ... i tako je završio — rekao je čovjek.

— Ja već više od godinu dana nisam čuo za njega. Već je pao u zaborav — odvratio je gostioničar.

— Da — složio se i čovjek. — Fred Robson nije bio tako velika zvjerka da bi ga ljudi pamtili. Bio je sitan lopov, kakvih na Zapadu ima na stotine.

Polako sam se okrenuo, a Gary priđe čovjeku s druge strane i nasloni se na tezgu.

— Da li ste sigurni da je mrtav? — upitao je Gary.

Čovjek se preplašeno trgne, pa ga pogleda. Nekoliko ga je trenutaka odmjeravao pokušavajući se sjetiti da li poznaje Garyja, a onda reče:

— Moj prijatelj je vidio njegov leš.

— Gdje se to dogodilo? — upitah i čovjek se okrene k meni.

Vidjelo se da je zbunjen ovim nenadanim zanimanjem za smrt Freda Robsona.

— Ne zna se točno — odgovorio je gledajući čas mene, čas Garyja. — Kad su u St. Louisu izvadili leš, već se počeo raspadati.

— Kad je to bilo?

— Prije desetak dana. Prepoznali su ga po tome što je na lijevoj ruci nije imao malog prsta i po posveti na poklopcu džepnoga sata — rekao je i dodao: — Vi ste mu prijatelji?

— Ne baš veliki — odvrati Gary zamišljeno. Vidio sam mu na licu izraz razočaranja što nije sam dokrajčio Robsona i to nije mogao sakriti Potapšao je čovjeka po ramenu i upitao ga: — Hoćete li nešto popiti?

— Pivo — brzo je odgovorio upitani. Na licu mu se pojavilo olakšanje. Nije mogao znati zašto ga ispitujemo za Robsona, pa mu nije bilo ugodno.

— Šteta — promrmlja Gary kad je opet stao kraj mene.

— Doista šteta. Ipak taj štakor nije ni zaslužio ništa bolje i to bi netko učinio prije ili poslije.

Izvadio je iz džepa presavijeni komad papira i polako ga raširio. Bila

je to potjernica za Fredom Robsonom, s koje nas je gledalo lice čovjeka četrdesetih godina, lice čovjeka kojega, kao ni Fletchera, nismo nikad u životu vidjeli, a željeli smo ga ustrijeliti. Potjernice su nam bile jedini trag.

— Šteta — ponovio je Gary još jednom, a onda je opet presavio potjernicu i razderao je na stotine komadića, pa ih spustic na pod. — Više bih volio da sam to ja učinio.

— Mislim da bih trebao krenuti — rekoh iako je bilo tek osam sati. Znao sam da sada želi biti sam. — Ne bih volio da me Linda dugo čeka.

Kimnuo je, ali je šutio.

Izišao sam i zastao na nogostupu. Noć je bila vedra iako se sa sjevera slutila kiša. Da, uskoro će jesen. Sad više nije bilo puta kojim sam morao poći, puta osvete, i mislio sam o tome kako ne bi bilo loše da ostanem u Miggletoneu ove zime. Nikamo mi se više nije žurilo, a imao sam još jedan razlog: Lindu...

Ponovo sam se uhvatio da razmišljam o njoj. Pitao sam se što se to događa sa mnom. Posljednjih sam dana neprestano mislio na nju. Sjetih se Garyjevih riječi.

— Ne, nije to ništa ozbiljno — rekoh sam sebi. Pripalio sam cigaretu i produžio. Linda me čekala.

II

»Žao mi je što ne mogu doći na vjenčanje. Ostalo mi je još dosta robe, a ionako ne bih mogao stići do dana koji ste odredili. Ja nemam ništa protiv, iako ne poznam tog čovjeka. Sama si izabrala svoju sreću i ja se nadam da ćeš zaista biti sretna sa svojim izabranikom. Ovim vlakom vam šaljem svadbeni dar. Mislim da ću se vratiti tek na proljeće. Još jednom čestitam i želim vam mnogo sreće. Anthony Gilroy.«

Linda presavije očevo pismo i stavi ga u džep. U ruci je držala torbu s novcem, svadbeni dar svojeg oca.

— Mislim da je vrijeme da uđem u vlak — reče Gary i pruži ruku. — Ne bih volio da krene bez mene.

Zagrlio me i poljubio, a onda poljubio i Lindu u obraz i brzo se okrenuo. Gotovo sam se mogao zakleti da sam mu u očima vidio suze. Uskoro se pojavio na prozoru.

— Jesi li odlučio kamo ćeš? — upitao sam.

— Nisam, ali javit ću ti se.

— Voljeli bismo da ostaneš s nama — reče Linda.

Zaustio je da nešto kaže, ali zvižduk lokomotive ga je preduhitrio. Nasmijao se i mahnuo, a onda je vlak krenuo. Gary je mahao sve dok se vlak nije izgubio u daljini.

Rastanak, prvi put nakon toliko godina. Nismo se razdvajali otkako me Paul Kincade, njegov otac, prihvatio nakon smrti mojih roditelja koji su poginuli. Tada sam imao samo tri godine. Gary je bio stariji od mene samo godinu dana, pa smo se lako sprijateljili.

— Dobar je čovjek — reče Linda.

— Da, vrlo dobar. Valjda će takav i ostati — rekao sam zamišljeno. — Želio bih to.

Dok je Paul Kincade bio miran i staložen čovjek, Gary je lako planuo za svaku sitnicu, što je pokojnik pripisivao nasljeđu s majčine strane.

Paul Kincade bio je jedan od onih ljudi za koje drugi obično kažu da ne bi ni mrava zgazio, ali sa ženom nije imao sreće i nikad nisam mogao shvatiti kako i zašto ga je mogla ostaviti. Napustila ih je kad su dječaku bile nepune dvije godine i otišla s nekim kockarom, pa je se Gary gotovo i nije sjećao. Nikad nisam vidio nijednu njenu sliku u kući, pa nisam ni znao kako ta žena izgleda. Jedino sam znao o njoj ono

što sam slučajno čuo u gradu: bila je ljepotica.

Čini se da Paula Kincadea nije previše pogodilo što je ona otišla jer nikad nisam čuo da ju je spomenuo, a kad bi ga u šali netko upitao nešto u vezi s njom, samo bi se nasmiješio i odmahnuo rukom.

Gary je često govorio da je mrzi iako mu je majka, zbog toga što je to učinila. Mogao sam slutiti kako se osjeća jer sam i sam bio bez roditelja, ali moji su roditelji bili mrtvi. Dijete uvijek osjeća nedostatak roditelja, čak i onda ako ga kao svoje dijete prihvati netko tako dobar kao Paul Kincade. Ipak roditelje ništa ne može nadoknaditi.

— Hoćemo li kući? — iz razmišljanja me trgnuo Lindin glas.

Uzdahnuo sam i kimnuo.

III

Znao sam da vjerojatno ne postupam dobro, ali kad sam čuo da se prodaje neki manji ranč blizu Lonteryja, nisam mogao odoljeti. Dogovorio sam se s Lindom. Ona tim nije bila osobito oduševljena. Uzeo sam novac koji nam je njen otac poslao kao svadbeni poklon i nešto moje uštede i otišao da kupim ranč. Cijena je bila vrlo povoljna, a za to je postojao i jak razlog. Bilo je još vrlo mirno, ali je sve mirisalo na skorašnju gužvu. Najveći dio okolne zemlje pripadao je Richardu Milesu, koji je u posljednje vrijeme pokazivao želju da svoj ionako veliki ranč još i poveća, i to na račun malih susjeda.

Ipak nisam htio odustati. Ovo je bila vrlo povoljna prilika da dobijem krov nad glavom i nisam je htio propustiti. Prizvao sam u pomoć sreću i isplatio novac čovjeku kojem je ranč pripadao.

— Možda nisi dobro postupio — rekla je Linda. — Sjećam se da je otac jedanput pričao da je prolazio ovim krajevima i spominjao Milesa. Možda te priče o njegovoj nezasitnosti nisu pretjerane ni izmišljene.

— Bit će sve u redu — pokušao sam je umiriti.

Vidjet ćemo. Nadam se da imaš pràvo.

I ja sam se nadao da će biti tako, svim srcem sam to i želio, ali me nagrizala sumnja koju nisam htio pokazati pred Lindom da je ne uplašim.

Prošla je i zima, a ništa se nije događalo. Richarda Milesa i njegove ljude nismo gotovo ni vidjeli. Prolazili bi kraj ranča, i to rijetko, ali nisu prilazili.

Došlo je proljeće. Bilo je točno dvadeset godina otkako su umrli moji roditelji i nešto me tjeralo da odem na grob, ali to nije bilo nimalo jednostvno. Trebalo je proći kroz dvije države i za to vrijeme ostaviti Lindu i njenu nepokretnu majku same. Nisam se mogao odlučiti. A onda...

Bio sam u gradu radi kupnje nekih namirnica. Svratio sam u poštu vidjeti da li je možda stiglo Garyevo pismo.

— Ne, nema ništa — rekao je starac koji je tamo radio — ali ima za vašu gospođu.

Pružio mi je pismo. Pogledao sam poleđinu. Poslao ga je Antony Gilroy, Lindin otac. Presavio sam omotnicu, stavio je u džep i pošao prema izlazu.

Na vratima su naslonjena na dovratak stajala dva muškarca. Vidjao sam ih nekoliko puta u gradu i čuo sam da su Milesovi ljudi. Jedan je bio visok i snažan kao medvjed. Zvao se Jake Rowling. Drugi je bio neznatno niži od njega, ali mršaviji. Nosio je uvijek crnu odjeću i smješkao se osmijehom koji je u sebi sadržavao nešto između prezira i nad-

moćnosti. Bio je to Lloyd Barrymore, glavni Milesov revolveraš, kako sam bio čuo.

— Dobar dan, susjede — Rowlingov je glas bio podrugljiv.

Barrymore ne reče ništa. Gledao me šutke ne prestajući se smješkati, što mi je išlo na živce.

— Lijep je onaj ranč — opet se javio Rowling.

Ni Lloyd Barrymore ni ja nismo ništa rekli. I dalje je gledao u mene. Stajao sam neodlučno nekoliko trenutaka, a onda sam pošao prema vratima. Nisu se ni pomaknuli, pa nisam mogao proći. To sam i očekivao.

— Žuri mi se — rekoh. — Imam posla na ranču.

—Još su nekoliko trenutaka stajali,a onda se Rowling pomakne i pusti me da prođem. Odahnuo sam. Nisam vjerovao da će doći do gužve, željeli su me samo iskušati, ali mi je ipak bilo lakše kad sam izišao na ulicu.

— Neka ide — čuo sam opet Rowlinga dok sam se udaljavao. — Tko zna koliko će još ostati ovdje.

Nisam znao da li to misli ozbiljno ili me želi zaplašiti, ali sam se nadao da je ovo drugo. Uzdahnuo sam i uspeo se na kola. Potjerao sam konje prema ranču.

Linda je vrisnula od sreće kad je otvorila pismo.

— Što se dogodilo? — upitah.

— Tata će doći kući večeras ili sutra — zagrlila me. — Idem reći majci.

Otišla je u drugu sobu. Zamislio sam se. Nisam želio ostaviti Lindu i njenu majku same, ali ovo je bila neočekivana prilika da odem na grob svojih roditelja, daleko u Teksas, jer će ovdje biti Anthony Gilroy.

Da, tako će biti najbolje. Čim se pojavi, otići ću. Smatrao sam da će mi dvadesetak dana biti dovoljno da odem tamo, obavim još neke poslove i vratim se. Osim toga htio sam iskoristiti priliku i posjetiti i grob Paula Kincadea.

— Možeš odmah krenuti ako želiš — rekla je Linda kad se vratila i kad sam joj tko zna koji put posljednjih dana ponovio svoju želju. — Tata će biti ovdje.

— Pričekat ću ga, a onda ću otići. Osim toga, tvojeg oca još nisam ni upoznao.

— Ne moraš se brinuti. Još nas nijedanput nije prevario kad je javio da će doći. Bolje ti je krenuti ujutro, a on će biti ovdje i kad se vratiš.

Razmišljao sam nekoliko trenutaka, a onda sam kimnuo Poslušat ću je .

— U redu — rekoh. — Poći ću ujutro.

IV

Bio sam pomalo začuđen što u kući ne gori svjetlo. Bio sam pismom javio Lindi kad ću se vratiti i mislio sam da će me pričekati na pragu, ali nigdje nikoga. Zaustavio sam konja u dvorištu i sjahao.

— Linda! — pozvao sam je.

Nekoliko je trenutaka vladala tišina, a onda se vrata otvoriše. Linda izide i potrči mi u zagrljaj:

— Davide, kako sam sretna što si se vratio!

— Nešto se dogodilo? — U meni se rodila crna slutnja.

— I jest i nije — uhvatila me za ruku i povela u kuću. — Dok si bio odsutan, dolazili su tri puta Milesovi ljudi. Miles ih je poslao da vide da li ćemo prodati ranč.

— Jesu li bili grubi? — upitah zabrinuto.

— Nisu, ali otkako je tata otišao...

— Otišao? — prekinuo sam je. — Kad je otišao?

— Prekjučer. Dobio je neko pismo koje ga je vrlo uzbudilo. Rekao je da mora ići, ali nije htio reći za-

što. Otkako je otišao, gotovo nisam spavala. Plašim se da će doći Milesovi ljudi i pokušati nas otjerati...

Bila je očigledno uplašena. Dakle, dok nisam bio ovdje, neke su se neugodne stvari dogodile. Zagrlio sam Lindu.

— Sve će biti u redu, dušo — pokušao sam je umiriti.

Pogledala me šuteći. U njenim očima vidio sam da mi baš nije povjerovala. Pri svjetlu petrolejske svjetiljke njeno mi se lice učinilo još ljepšim. Strašno mi je nedostajala ovih dana koje sam proveo na putu.

* * *

Pojavili su se Milesovi ljudi. Tiho sam opsovao i popravio opasač. Poslao sam Lindu u kuću, a ja sam ostao na pragu. Zaustavili su se nekoliko koraka daleko od mene. Barrymore se po običaju cerio, a ostalu trojicu nisam poznavao.

— Poslao me gospodin Miles da vidim i da pitam jeste li se predomislili — Barrymore vrhovima prstiju dotakne obod šešira.

— Zar tako slabo čuješ da su ti za to potrebna još tri čovjeka? — dobacio sam izazivački.

Lloyd Barrymore nije ni najmanje promijenio izraz lica. On je bio revolveraš i nije se uzbuđivao zbog ovakvih dobacivanja. Nikad ga nisam vidio na djelu, ali sam već bio čuo da je nevjerojatno brz. Nisam znao koliko ga je Richard Miles plaćao, ali sigurno nije dobivao malo.

— Nisam čuo odgovor — i dalje se ušmijuljio.

— Isti je kao i prije. Ne namjeravamo prodati ranč, čak i kad bi nam tvoj gazda ponudio i deset puta više od one smiješne svote — govorio sam polako naglašavajući svaku riječ. Linda izađe i stane kraj mene sa sačmaricom u ruci.

— Dobar dan, gospođo — reče Barrymore, a onda doda: — Imate lijepu ženu.

Osjetio sam kako mi se krv penje u glavu i primaknuo sam ruku revolveru.

— Ostavi moju ženu na miru — zarežao sam.

Glasno se nasmijao i polako okrenuo konja. Dao je ostaloj trojici znak glavom da krenu. Već je bio odmakao nekoliko koraka kad je zastao. Okrenuo je konja i vratio se.

— Umalo da zaboravim reći — nije skidao svoj odvratni osmijeh — da je gazda spomenuo da počinje gubiti strpljenje. Razmisli o tome!

Okrenuo je konja i pojurio za ostalom trojicom.

— Davide, plašim se — Linda se privila uz mene. — Ovo neće dobro završiti. Poznajem Richarda Milesa duže nego ti i znam da uvijek dobije ono što poželi.

— Ovaj put će ostati praznih šaka — rekoh odlučno. — Što bi rekao tvoj otac kad bi saznao da smo novac, koji smo dobili kao svadbeni dar, uložili u ovaj ranč, a onda ga za mjesec dana prodali za neku smiješnu svotu. Misliš da bi ga to obradovalo?

— Mislim da ne bi, ali što mi vrijedi ranč ako te ubiju? Čemu onda sve to?

— Linda! Davide! — viknula je iz kuće Maureen Gilroy, Lindina majka.

Ušli smo. Maureen Gilroy je već dvadeset godina sjedila nepokretna u kolicima, koja joj je suprug kupio negdje na Istoku. Pala je s konja, ozlijedila kralješnicu i otada je bila paralizirana. Bila je to divna žena, koja me osvojila na prvi pogled čim sam je upoznao.

— Što se dogodilo? — upitala je.

— Opet su dolazili Milesovi ljudi — reče Linda tmurno. — On želi kupiti naš ranč. Upravo sam rekla Da-

vidu da bi možda bilo pametnije sve prodati i otići, ali on se ne slaže...

— Ne znam — reče gospođa Gilroy zamišljeno. — Otac bi ti se morao vratiti ovih dana. Dačekat ćemo njega da čujemo i njegovo mišljenje.

— Plašim se — reče Linda. — Richard Miles je zao čovjek.

— Znam dijete moje — Maureen Gilroy uhvati kćer za ruku. — Čekat ćemo oca, a onda ćemo odlučiti.

— U redu, mama.

Nekoliko se dana nije ništa dogodilo. Od Milesovih ljudi nije bilo ni traga ni glasa. Nisam ni pomišljao da su odustali, no nisam znao što sad smjeraju.

Sjedio sam na pragu u pušio. Odjednom mi nešto privuče pažnju. Gotovo sam se mogao zakleti da vidim neka kola. Pogledao sam bolje. Ne, nisam se prevario. To su doista bila neka kola, ali ni po čemu nisam mogao zaključiti da se kreću.

Odbacio sam opušak i osedlao konja. Provjerio sam da li je revolver napunjen i spremio ga za opasač.

— Što se dogodilo? — Linda se pojavila na pragu. Bila je preplašena. — Kamo ćeš?

— Ništa — rekoh — idem samo pogledati rančo.

Čini se da mi je povjerovala jer se vratila u kuću. Potjerao sam konja prema kolima koja su se jedva vidjela u daljini. Imao sam neki čudan predosjećaj da se nešto dogodilo, i to ne baš ugodno.

Kad sam nakon dvadesetak minuta zaustavio konja, nisam nigdje vidio čovjeka kojem su pripadala kola. Pažljivo sam se ogledao, ali nigdje nikoga. Konji su mirno pasli travu i na njima i kolima pokrivenim starom poderanom ceradom vidjelo se da su prešli dug put, ali... Nisam bio ni opazio u prvom trenutku da je cerada bila izrezana oštrim predmetima, vjerojatno noževima. Pritjerao sam konja uz kola i pogledao unutra.

U kolima je ležao čovjek napola sakriven pod vrećama i drvenim sanducima u kojima je vjerojatno bilo piće. Lice mu je bilo krvavo.

Sjahao sam i ušao u kola. Podigao sam mu glavu. Bio je još živ. Mogao je imati oko pedeset godina, nosio je odijelo koje je nekad bilo zeleno, a kosa mu je bila već prilično sijeda. Bio je u nesvijesti i jedini znak života je bilo neravnomjerno disanje. Izvadio sam jednu bocu pića i stavio mu na usta, ali nije reagirao. Bio je pretučen.

Privezao sam svojega konja za kola i potjerao ih prema ranču. Linda odmah izađe čim je čula škripu kotača.

— Pripremi zavoje, toplu vodu i ostalo što je potrebno! — viknuo sam. — Imamo gosta. Netko ga je pretukao.

Pritrčala je kolima i pogledala čovjeka koji je još ležao nepomično.

— Oh, bože! — vrisnula je. — Pa to je tata! Unesimo ga brzo u kuću!

Unijeli smo ga u kuću i položili na ležaj. Još nije dolazio svijesti. Maureen Gilroy priđe svojim kolicima do supruga i pomiluje ga po kosi.

— Anthony — reče — što su ti to učinili?

Gledao sam Lindu kako brižljivo briše zgrušanu krv s očeva lica. Bila je zabrinuta kao i njena majka. Sve troje smo znali tko je to učinio: Milesovi ljudi. Napokon Anthony Gilroy je polako otvorio oči i uhvatio Lindu za ruku,

— To je on? — upitao je pokazavši prema meni.

Linda kimne. Prišao sam i pružio ruku.

— Što se dogodilo? — upitao sam.

— Vraćao sam se kući kad su me zaustavili — govorio je s naporom.

— Milesovi ljudi. Dvojicu sam prepoznao, onog bika Jakea Rowlinga i Kingsa, a ostalu trojicu nisam viđao dosad...Tražili su da prodam ranč a ja... Rekao sam da to ne dolazi u obzir...Počeli su prijetiti. Opsovao sam im nešto i htio uzeti pušku... Rowling je skočio i...

Zašutio je. Progutao je slinu i okrenuo glavu na drugu stranu. Nekoliko je trenutaka tako ležao, a onda se okrenuo i pogledao me. U očima mu se vidjela odlučnost.

— Nikad im nećemo prodati ranč, zar ne, momče? Dojadilo mi je već krstariti Divljim zapadom prodavajući robu i neprestano se plašiti da li će me netko ustrijeliti ili opljačkati. Godine su me stigle. Želim imati svoj dom...

— Slažem se s vama.

— Ima li to smisla? — reče Maureen Gilroy. — I ja volim ovu kuću, ali ona nije vrednija od naših života...

— Ostat ćemo — rekao je odlučno Gilroy. — A sad me ostavite samog. Želim spavati.

Gospođa Gilroy ode u svoju sobu. Izišao sam na prag. Linda izađe za mnom i stisne se uz mene. Pomilovao sam je po obrazu i osjetio da je vlažan.

— Ne plači — rekoh. — Sve će biti dobro.

— Sad mi je žao što nismo ostali U Miggletoneu. Tamo je barem bilo mirno.

— Sve će biti dobro — ponovio sam, iako ni sam nisam baš u to vjerovao, Znao sam da će uskoro početi neprilike. Sjetio sam se Garyja. Gdje li je sad? Njegova prisutnost bi me obradovala...Onda sam odbacio tu misao. Ovo nije bila njegova borba i morao sam to sam riješiti. Osim toga, nisam ni znao gdje se nalazi. Posljednji put se javio iz Dodge Cityja, a to je bilo još jesenas. Pisao sam mu da ću kupiti mali ranč blizu Lonteryja, ali odgovora nisam dobio...

— Idem spremiti večeru — obrisala je suzu i ušla.

Ispregao sam konje i odveo ih u staju, a onda sam se vratio na prag i sjeo. Pripalio sam cigaretu i gledao prema sjeveru u smjeru gdje se nalazio Milesov ranč, veliki ranč koji je želio progutati sve okolne male rančeve.

Osjećao sam u sebi neki nemir kao onda kad smo Gary i ja tražili ubojice Paula Kincadea i kad sam znao da će uskoro doći do obračuna, do pucnjave. Volio bih da me ovaj put predosjećaj varao.

Tiho sam opsovao i ušao u kuću.

Predosjećaj me mučio i u toku noći, pa sam slabo spavao. Rano sam ustao i pošao prema bunaru da se umijem. Zastao sam kao ukopan ...

Naslonjen na ogradu, stajao je neki muškarac. Mogao je imati trideset godina ili nešto manje. Podigao je ruku u znak pozdrava kad sam ga ugledao:

— Dobro jutro!

— Gubi se! viknuo sam i stisnuo šake. Bilo mi je žao što mi je oružje ostalo u kući. Okrenuo sam se, ali neznanac je bio sam.

— Želim samo napojiti konja — rekao je ne uzbuđujući se. — Odmah ću otići.

Pogledao sam ga bolje. Nosio je revolver vrlo nisko na desnoj strani. Bio je bez sumnje revolveraš, jedan od Milesovih plaćenika. Gazda ga je poslao da me zaplaši ili... da me izazove i ustrijeli.

— Zar na Milesovu ranču nema vode? — upitah pudrugljivo. — Ili je možda moja voda bolja?

— Ne znam — slegnuo je ramenima. — Nisam nikad bio na tome ranču.

— Lažeš! I ti si jedan od njegovih ljudi!

Pogledao me je pogledom kakav se obično upućuje ljudima za koje niste sigurni da li su čisti u glavi, pa zbunjeno odmahnuo rukom:

— Napojit ću konja i otići. Možda se više nikad u životu nećemo vidjeti. Ne vidim zašto bih lagao.

— Tko si ti? — pitao sam jer je djelovao iskreno.

— Zovem se Jones, Robert Jones. Rekao sam vam da sam slučajno naišao da napojim konja. Vidio sam da spavate, pa vas nisam želio buditi.

— Izvinite — pružio sam mu ruku. — Malo sam nervozan u posljednje vrijeme. Ja sam David Hunter.

— David — reče nekako odsutno. — Imao sam susjeda Davida, koji je također imao ovakav ranč. Zvao se Hall.

— I vi ste rančer? — upitao sam začuđeno pogledavajući njegov nisko pripasani revolver.

Nije odgovorio. Prošao je kraj mene i doveo konja do pojila. Skinuo je sedlo i prebacio ga preko ograde, a onda i sam prišao pojilu i počeo se umivati.

— Tko je to? — Linda se stvori uz mene. — Jedan od Milesovih ljudi?

— Nije — odmahnuo sam glavom. — Samo slučajni prolaznik koji želi napojiti konja. Zove se Jones.

Linda uzme ručnik iz mojih ruku i dade ga Jonesu. On je pogleda zahvalno:

— Hvala gospođo. Vrlo ste ljubazni.

— Hoćete li ostati na doručku, gospodine Jones? — upitala je Linda. — Bilo bi nam drago.

— Hvala vam, ali obično ne jedem tako rano. Bio bih vam zahvalan za šalicu kave, ako imate. Noćas sam jahao cijelu noć pa mi se spava...

— Naravno — rekao sam. — Uđite u kuću.

Nisam dosad ni zapazio da izgleda zaista umorno. Protegnuo se i pošao za Lindom. Kad sam malo zatim ušao, u sobi je već mirisala kava.

— Gospodine Jones... — zaustio sam da ga nešto upitam.

— Davide! — začuo sam glas gospođe Gilroy. — Dolaze opet!

Prišao sam brzo prozoru. Četvorica jahača već su ulazila u dvorište. Ista trojica kao i prošli put, a umjesto Lloyda Barrymorea došao je Jake Rowling. Znao sam na kakve zadatke ga je slao Miles. Nakon njegovih dolazaka, posjećeni je završavao s polomljenim rebrima i razbijene glave.

— Ostanite u kući — rekao sam i uzeo sačmaricu s klina na zidu.

Čulo se kako jahači zaustavljaju pred kućom.

— Huntere! — viknuo je Rowling.

Otvorio sam vrata i stao narag sa sačmaricom ispod ruke. Pogledao sam. Djelovali su sigurni u sebe i Rowling se zlurado smiješio.

— Što želite? — upitao sam.

— Tebe — Rowling ispruži kažiprst. — Željeli bismo razgovarati s tobom. Ti znaš o čemu...

— O mojem ranču?

— Da. Došli samo te uvjeriti da bi ti bilo pametnije prodati ga. Gilroya smo već uvjerili.

— Poznat mi je vaš način uvjeravanja — rekoh prezirno. — Ne želim prodati ranč i bilo bi vam bolje da se smjesta izgubite. Osim toga, moram vas razočarati: Gilroya niste, kako vi to nazivate, uvjerili. Ostajemo ovdje.

— Baš si tvrdoglav, čovječe — iscerio se Rowling. — Morat ću te naučiti pameti.

Izvukao je nogu iz stremena želeći sjahati. Podigao sam pušku i zaprijetio:

— Bolje je da ostaneš na konju. Čim dotakneš tlo, pucat ću!

Zastao je u pola pokreta i ostao tako stajati nekoliko trenutaka, a onda opet uzjahao. Dvojica ljudi primaknuše ruke bliže revolverima. Okrenuo sam cijev prema njima.

— Gubite se!

Nekoliko je trenutaka vladala napeta tišina, a onda Rowling podigne pogled prema suncu koje je tak bilo izišlo.

— Danas će biti vruć dan — reče — vruć i dug dan, dovoljno dug da se još jednom sretnemo. Hajdemo, momci! Okrenuli su konje i potjerali ih. Rowling se još jedanput ogledao preko ramena, ali je šutio. Gledao sam kako polako nestaju u jutarnjoj sumaglici. Odlanulo mi je.

Ušao sam u kuću i objesio pušku na zid. Sjeo sam k stolu za kojim je Jones upravo ispijao kavu.

— Imate li svakog dana ovakve posjete? — upitao je.

— Gotovo svakog, ali ih se ne plašim.

Sjetno se osmjehnuo i uzdahnuo. Polako je ustao i stavio šešir na glavu.

— Na mnogo sam mjesta vidio ovako nešto — reče. — Mogu vam reći, iako vas to neće obradovati, da veliki obično dobiju ono što žele, a vi budite sretni ako odete živi.

Vidio sam kako je Linda problijedila. Osjetio sam bijes i otvorio mu vrata. Gledao sam ga ljutito. Volio bih da je rekao bilo što drugo. Ovo će Lindu još više prestrašiti.

— Hvala na kavi — rekao je i izišao.

Gledali smo za njim kako odlazi prema Lonteryju. Jahao je polako, ne ogledavajući se.

— Čini se da je i on nekad bio rančer — rekoh. — Možda su i njega otjerali s njegova ranča. Morao se boriti. Nas nitko neće otjerati kao njega...

— On je dobar čovjek, a ono što je rekao bila je istina i ti to dobro znaš. On je bio na tvojoj strani.

— Na mojoj strani?

— Da. Kad si zaprijetio Rowlingu i kad su ostali primakli oružje, on je stajao kraj prozora. Izvadio je revolver i da je bilo potrebno, sigurna sam da bi se umiješao.

Pogledao sam za Jonesom, čiji se lik još jedva nazirao u daljini. Zagrlio sam Lindu.

— Danas moram u grad u kupnju. Ako ga vidim, ispričat ću mu se zbog ovoga.

Ušla je u kuću i čuo sam kako razgovara s majkom. I Gilroy se probudio. Čuo sam da traži kavu.

* * *

Bila je srijeda i na ulicama Lonteryja bila je gužva, vika ljudi i topot kopita. Na sve strane užurbanost. Ljudi su žurili da obave poslove prije podne, dok još nije postalo prevruće. Iako je još bilo proljeće, sunce je već dobro zagrijavalo.

Natovario sam robu u kola i zaustavio se pred salunom. Bio je pun ljudi: Iz ugla je dopirao zvuk raštimanoga mehaničkog klavira koji se jedva čuo kroz buku ljudskih glasova. Nekoliko pijanaca je pjevalo u drugom kutu.

Opazio sam Jonesa. Stajao je za tezgom, leđima okrenut izlazu. Kraj njega je bilo jedno prazno mjesto:

— Mogu li platiti piće? — predložio sam.

Pogledao me nezainteresirano i slegnuo ramenima dajući mi na znanje da mu je svejedno. Naručio sam piće.

— Došao sam se ispričati zbog onoga danas — rekoh. — Bio sam ljutit... zbog žene. Već je uznemirena zbog svega ovoga, pa ju je to još više pogodilo...

— Nije potrebno da se ispričavate — rekao je ravnodušno. — Već sam navikao na to. Nije mi prvi put...

— Ostajete li u gradu? — pokušao sam promijeniti temu.

— Još ne znam. Vjerojatno ću ostati nekoliko dana. Možda ću potražiti i neki posao.

— Posao? — nešto mi je palo na um. — Ako to mislite ozbiljno, mogli biste doći k meni. Nisam baš osobito bogat, ali platit ću vam koliko budem mogao. Ne potcjenjujem ničiji rad.

Pogledao me neodređeno, a onda ispio svoje piće. Potapšao je držak revolvera:

— Ako mislite na ovakav posao, morat ću vas razočarati. Ne iznajmljujem revolvere.

— Nisam mislio — rekao sam grublje nego što sam htio. — Svoje ću probleme sam riješiti. Ako se razumijete u stočarske poslove, dođite. Moram žigosati nekoliko krava i popraviti ogradu. Počet ću sutra ili prekosutra.

Nije odgovorio. Okrenuo sam se i izašao. Sumnjao sam da će se pojaviti. Skočio sam u kola i potjerao konje.

Bio sam negdje na pola puta do kuće. Pustio sam konje da sami izaberu kojom će brzinom ići i polako pušio cigaretu. Tada su se pojavili...

Prvi se pojavio Lloyd Barrymore sa svojim idiotskim osmijehom. Iza njega je stajao još jedan čovjek kojeg nisam poznavao, a onda se iza velike stijene pojavi Kings.

— Gdje je Kings tu mora biti i Rowling — proletjelo mi je kroz glavu.

Odjednom mi se zacrnilo pred očima od boli. Padajući s kola, vidio sam iskešeno lice Jakea Rowlinga i kako Kings i onaj nepoznati trče prema meni. Pokušao sam ustati, ali Rowling je bio brži. Skočio je s kola na mene. Pao sam.

Pokušavao sam sakriti lice dok su udarci pljuštali sa svih strana. Psovali su i udarali. Osjećao sam kako me obuzima nesvjestica.

— Dosta je! — odjeknuo je Barrymoreov zapovjednički glas. — Ubacite ga u kola.

— Tek samo počeli — bjesnio je Rowling i još jedanput me pogodio vrhom čizme u rebra.

— Rekao sam da je dovoljno — Barrymoreov glas nije trpio pogovora. — Ubacite ga u kola!

Osjećao sam kako me dižu i ne baš nježno bacaju u kola, a onda sam čuo topot konja koji se približavao. Barrymore zaviri u kola i nasmijulji se.

— Ovo je bila smo opomena. Sljedeći put ćeš imati posla sa mnom. Obećavam ti da nećeš proći kao danas. Gazda ti je poručio da imaš još tjedan dana vremena da se odseliš ili...

Čuo sam kako odlaze, ali nisam se mogao pomaknuti. Ne znam koliko je vremena prošlo dok nisam uspio pomaknuti ruku. Opipao sam usne. Bile su rasječene i na ruci mi je ostala krv.

Ulažući sve snage, podigao sam se polako na koljena i dohvatio uzde. Potjerao sam konje nastojeći ostati pri svijesti dok ne dođem do kuće. Činilo mi se da nikad neću stići.

Konji sami stadoše u dvorištu. Pokušao sam dozvati Lindu, ali iz usta nije dopirao nikakav glas. U tome se trenutku ona pojavila na vratima.

— Davide! — vrisnula je i potrčala prema kolima.

Zastenjao sam i srušio se na leđa.

V

— Prihvatit ću posao — reče Jones. — Ne želim se samo miješati u

vaše rasprave s Milesom . Radit ću nekoliko dana, koliko već bude potrebno, i onda ću otići.

— Prihvaćam — pružio sam mu ruku.

— Dobar čovjek — reče Linda kad je izišao. — Mogao je naći u gradu bolje plaćeni posao, a došao je k nama. Da li se danas osjećaš bolje?

— Da — kimnuo sam. — Mislim da ću sutra moći ustati. Iako ga plaćamo, neugodno mi je da radi sam.

Sutradan smo popravljali ogradu oko ranča. Još sam osjećao bolove, osobito u rebrima. Jones obriše rukavom znoj s čela i pokaže na sjeveru:

— Pogledaj! To su sigurno Milesovi ljudi!

— I meni se čini — stavio sam ruku iznad očiju da bolje vidim zbog jakog sunčevog svjetla. — Idem po pušku.

Opreznost je bila nepotrebna. Jahači su u širokome krugu zaobišli ranč i otišli prema gradu.

— Gadovi! — rekao sam bijesno. — Što sad nisu došli da ustrijelim te pokvarene zločince? Čekat će još dva dana, a onda će se baciti kao lešinari...

Negdje oko podneva morao sam odustati. Bio sam još preslab da bih mogao raditi cijeli dan. Jones je nastavio i dalje, i to tako marljivo kao da radi za samoga sebe. Do večeri je obavio dobar dio posla, pa smo sutradan mogli završiti popravak ograde.

— Idem u grad — rekao je poslije večere. — Morao bih kupitit neke sitnice, a i žedan sam.

— Idem i ja s tobom — rekao sam i ustao. — Ne sjećam se kada sam posljednji put navečer bio u Onteryju. Nadam se da ti neću smetati.

— Ne smetaš mi — rekao je — ali mislim da bi bilo pametnije da ostaneš kod kuće.

— Ima pravo — javila se Linda. — Ako su Milesovi ljudi u gradu, moglo bi doći do gužve.

Anthony Gilroy i njegova supruga ne rekoše ništa, ali sam po njihovim pogledima znao da se slažu s Lindom i Jonesom. No, odlučio sam ustrajati.

— Neće biti nikakve gužve — pokušao sam naći opravdanje za odlazak — barem ne još dva sljedeća dana. Otići ću, popiti pivo i odmah ćemo se vratiti.

Dok sam čekao Jonesa da se vrati iz prodavaonice, stajao sam u salunu i pio. Ovdje je zaista bilo nekoliko Milesovih ljudi. Tada sam opazio Lloyda Barrymorea i Jakea Rowlinga i više se nisam mogao suzdržati. Pošao sam k njima.

Barrymore me prvi opazio i dao Rowlingu znak glavom da se okrene. Gorostas se gotovo počeo smijati kad me je opazio. Uspravio se u stolici i čekao da mu pridem.

— Dobra večer, gospodine Hunter — rekao je podrugljivo. — Nisam očekivao da ću vas večeras vidjeti u gradu. Čuo sam da su vas neki dan napali neki zločinci i pretukli. Pa to je sramota. Šteta što nemamo šerifa u gradu.

— Sreća je što imamo grobara — zarežao sam — i stolara. Imat će uskoro pune ruke posla.

— Da to nije prijetnja? — Jake je hinio preplašenost. — Ali zašto biste prijetili meni ili mojim prijateljima? Mi smo samo obični kauboji, ne zločinci.

Trojica kraj njega se glasno nasmijaše. Pogledao sam prema Lloydu Barrymoreu. Znao sam da mi od njega prijeti najveća opasnost. I sad je imao onaj odvratni smiješak na licu. Zataknuo je ruke za opasač i mirno me gledao.

— Vi ste prokleti smrdljivi kojoti, a ne kauboji — odvratio sam na Rowlingovu opasku. — Smrdite toliko da vas treba ubiti, i to što prije.

— Ne, sa mnom se tako ne razgovara, Huntere. — Jake se podigao od stola i primaknuo rukubliže revolveru. — Povuci što si rekao ili...

— Ili? — upitao sam izazivački. — Ovaj put ćeš me morati gledati u oči dok se budeš borio sa mnom. Nećeš me moći napasti s leđa. Ostajem pri onome što sam rekao.

Pogledao sam krajičkom oka prema Barrymoreu, koji se sad našao dva-tri koraka dalje s desne strane. Rowlinga se nisam plašio, ali ovaj je čovjek imao nešto jezivo u sebi. Desnu je ruku naizgled slučajno spustio kraj revolvera.

Opsovao sam u sebi. Odjednom sam shvatio kako sam svojom krivnjom upao u gužvu kakvu su samo mogli poželjeti da me se riješe. Ali povratka nije bilo.

Osjećao sam kako mi se znoje dlanovi. Čekao sam.

Napetost je postala neizdržljiva. Ljudi su se pomicali u stranu da ih ne pogodi neki zalutali metak. Barrymore priđe Rowlingu i lagano raširi noge.

Osjetio sam kako mi se kapljica znoja skotrljala niz leđa. Znao sam da nemam nikakvih izgleda protiv petorice ljudi koji su stajali preda mnom.

— Bilo je dosta — osjetio sam nečiju ruku na ramenu i prepoznao Jonesov glas. — Idemo kući!

Osjetio sam iznenadno olakšanje.

— A, ne — zarežao je Jake Rowling — nećemo tako. Hunter nas je uvrijedio i neće tek tako otići. Tko si ti, do vraga? Ovo se tebe ne tiče.

— Radim za Huntera — rekao je.

— Ako radi za Huntera, možemo ubiti i njega zajedno s gazdom, ako ga to raduje — dobacio je neki čovjek kraj Rowlinga i glasno se nasmijao. Bio je pijan.

Pogledao sam prema Barrymoreu. Opet je podigao ruke za opasač i gledao nas, činilo mi se, ovaj put znatiželjno. Izvadio je cigaretu i pripalio je.

— Huntere — javio se opet Rowling — ako nam se lijepo ispričaš, možda te i pustimo da odeš...

— Nosi se do vraga! — opsovao sam.

Jake Rowling je odjednom pocrvenio. Očigledno nije navikao da netko s njim ovako razgovara.

— Bilo je dosta glupošti za večeras — Jones me uhvati ispod ruke i povuče. — Idemo kući!

— Ti možda ideš, ali Hunter neće! — riknuo je Rowling i ruka mu je istog trenutka poletjela k oružju.

Odjednom je zastao kao ukopan... Polako je podigao ruku, a onda je polako pustio. Pogledao sam Jonesa. U ruci je već držao revolver. Bio sam zapanjen. Nisam ni opazio kad je to učinio.

— Proklet bio — procijedio je Jake kroz zube. — Nadam se da ćemo se još sresti!

Lloyd Barrymore se glasno nasmije. Bilo je to prvi put što sam ga čuo da se smije. Zašutio je i namjestio na lice onaj dobro poznati potcjenjivački osmijeh.

— Tebi se žuri umrijeti — rekao je Rowlingu, a onda se okrene Jonesu: — Zaista si brz. Ako ostaneš kod Huntera, jednoga ćemo dana morati vidjeti tko je bolji.

— Ja se nadam da nećemo — odbrusio je Jones i povukao me k izlazu iz saluna.

Osjetio sam kako me osvježava noćna hladnoća. Skinuo sam s glave šešir i rukavom obrisao čelo. Sišli smo s nogostupa i odvezali konje. U tom trenutku izađe Lloyd Barrymore. Izvadio je iz džepa ručni sat.

— Uskoro će osam — reče. — Dakle, Huntere, imaš još pedeset i dva sata da se izgubiš.

Zaustio sam da mu nešto odbrusim, ali sam se predomislio i uzjahao konja. Potjerao sam ga prema izlazu iz grada. Jones mi se približio.

— Loše si postupio — reče. — Mogao si poginuti.

— Znam — odvratio sam. — Molim te, nemoj ništa spominjati kod kuće. To bi Lindu još više uznemirilo. I... hvala ti što si se umiješao.

Ništa nije odgovorio. Pitao sam se tko je ovaj čovjek. Kauboj sigurno nije bio, ali ni plaćeni revolveraš, kako sam ga bio ocijenio kad sam ga prvi put vidio. Ipak je jedno bilo sigurno — bio je strašno brz.

Jahali smo do ranča ne progovorivši više ni riječi.

* * *

Bilo je oko deset sati. Gilroy, Jones i ja smo upravo završavali ogradu. Gilroy skine rukavice i stavi ih za pojas.

— Vraški sam se umorio — reče. — Ponekad poželim opet uzeti svoja kola i prodavati robu. To nije tako zamorno. Davide, daj mi cigaretu.

Ponudio sam ga i on uzme lijevom rukom. Tek sam sad opazio da mu nedostaje mali prst.

— Što se dogodilo? — upitao sam ga.

— Nije važno. Davno je to bilo, kad sam još bio dječak, i već sam potpuno zaboravio na to — odmahnuo je rukom. — Idem u kuću reći neka nam priprave kavu.

Napravio je nekoliko koraka i zastao. Sa sjevera je dolazio jedan jahač. Bio je to Lloyd Barrymore i bilo mi je čudno što dolazi sam, što nije bio njegov običaj.

— Neka ga vrag nosi! — opsova Gilroy.

Barrymore se zaustavio nekoliko koraka od mene i zabacio šešir na potiljak.

— Jonese, gazda želi razgovarati s tobom.

— Ako me treba, neka sam dođe — odvrati lijenoJones. — Po ovoj vrućini ne želim nikamo jahati, a mogu ti reći da mi ni tvoje društvo ne bi odgovaralo.

Preko Barrymoreova lica preleti mračna sjena i za trenutak mu s lica nestade osmijeha. Nekoliko je trenutaka stajao i razmišljao, a onda se opet iskesi:

— U redu, prenijet ću gazdi tvoju poruku.

Okrenuo je konja i, jašući polako, izgubio se u daljini. Gotovo nisam mogao vjerovati da je Barrymore podvukao rep, osim ako mu je Miles tako naredio. Ipak sam bio siguran da sam u njegovu glasu zapazio opreznost dok je razgovarao s Jonesom. Bio sam gotovo siguran da se njih dvojica već poznaju od prije.

Tko je Robert Jones?

— Što li hoće od tebe? — reče Gilroy i ode u kuću.

Jones je stajao naslonjen na ogradu i razmišljao.

Na licu sam mu vidio prezir, iako nisam znao prema čemu.

— Kamo god dođem, uvijek iste gluposti — rekao je.

Već se počelo smrkavati kad smo u daljini opazili kola. Miles je dolazio u pratnji Barrymorea i jednog od ljudi koji su prošle večeri bili u salunu. Zaustavio je kola pred kućom. Jones izađe.

— Ti si Jones? — upita Miles.

— Jesam —. odgovorio je nezainteresirano.

Richard Miles ga odmjeri od glave do pete. Bogati rančer mogao je imati oko pedeset godina, ali se doimao mlađim. Bio je uvijek dobro obučen i na njemu se odmah zapažalo da je naučio naređivati ljudi-

ma. To je izbijalo iz svakoga njegovog pokreta i riječi.

— Koliko te plaća? — Miles pokaže glavom prema meni.

— Dovoljno — Jones iz džepa izvadi cigaretu i pripali je. — To se vas ne tiče.

— Mogu misliti — podrugljivo se nasmijao Miles. — Dođi k meni i imat ćeš barem trostruko više. Čuo sam za tebe, čuo sam da si brz, a takvi su mi ljudi potrebni... ii — Ako ste došli samo zbog toga — Reče Jones glasom u kojem se zapažala dosada — možete se odmah vratiti kući. Nikad nisam iznajmljivao revolvere, pa to neću učiniti ni ovaj put. Uzalud ste dolazili.

— Pet stotina dolara mjesečno — bio je uporan Miles. On je bio naviknut uvijek dobiti ono što je želio i mislio je da to uvijek može postići novcem.

— Rekao sam da ne dolazi u obzir. — Jones odmahne glavom i prezirno se nasmiješi. — Osim toga, ljudi kao što ste vi bili su mi uvijek mrski i uvijek su mi se gadili. Mene se uopće ne tiče što se ovdje događa i nastojat ću ostati izvan vaših obračuna, ali kad bi se i priklonio nekoj strani, to sigurno ne bi bila vaša strana.

Richard Miles ga prostrijeli pogledom i potjera konje, a čovjek kojem nisam znao ime pođe za njim. Barrymore je ostao na istom mjestu i gledao Jonesa.

— Vidio sam te dva puta kako pucaš, u Pine Bluffu i Flagstaffu. Zaista si dobar i bit će mi žao kad te budem morao ubiti. Trebao si prihvatiti ponudu...

Polako je okrenuo konja i pojahao, ne za svojim poslodavcem već prema Lonteryju. Jones je šuteći gledao za njima, a onda sjeo na prag i naslonio se na stup.

— Poznaješ li Barrymorea otprije? — upitao sam.

— Kad završimo s kravama, otići ću — rekao je umjesto odgovora i bacio opušak u prašinu. — Iskreno rečeno, savjetovao bih i vama da to učinite.

— Ostat ćemo ovdje — rekao je odlučno Gilroy. — Nitko nas neće otjerati s naše zemlje, čak ni Miles.

Jones je ravnodušno slegnuo ramenima pokazujući time da mu je svejedno da li ćemo ga poslušati ili ne. Zagledao se u daljinu ne pokazujući volju za daljim razgovorom.

Uzdahnuo sam i sjeo s druge strane praga. Negdje daleko se začulo škripanje kotača, koje je postajalo sve glasnije . Ustao sam i pogledao u tom smjeru.

Prema ranču su se približavala velika kola, kakvim su se obično koristili doseljenici kad bi u karavanama putovali na dug put. Prepoznao sam čovjeka koji je upravljao kolima: John Scott, naš susjed s istočne strane, kojem je Miles već prijetio.

Zaustavio je kola u dvorištu i skočio na zemlju. Iz kola je provirivalo nekoliko dječjih glava i Scottova žena. Došao je k meni i pružio ruku:

— Došao sam se pozdraviti. Odlazimo.

— Ostavljate sve Milesu — rekao sam razočarano — sve što ste stvarali tolike godine. Johne, ne čini to. Ostani i bori se za budućnost svoje djece. Prestar si da bi mogao započeti iz početka.

— Zbog njihove budućnosti i odlazim — reče on ogorčeno. Ako ostanem ovdje, svi ćemo umrijeti. Zbog sebe ne bih ni žalio, ali ne bih mogao podnijeti da se djeci nešto dogodi. Ti možda misliš da sam kukavica, ali da si na mojem mjestu, vidio bi da nemam drugog izlaza.

Sagnuo je glavu i šutio. Znao sam da se osjeća nelagodno. Linda izađe i stane kraj mene.

— I kamo ćes sad? — upitah.

— K bratu u Abilene . Ondje on ima prodavaonicu i pisao mi je neka dodjem kad budem htio. Bit će posla i za mene. Valjda ću zarađivati toliko da prehranim ženu i djecu.

— Već je noć — Rekao sam. — Zašto ne prenoćite ovdje pa nastavite u jutro, ako ste već tako odlučili?

Pogledao me u nedoumici, a onda se vratio kolima. Vidio sam kako razgovara sa ženom, a onda se vratio.

— U redu — reče. — Ostat ćemo do jutra.

Ponovo se vratio kolima i pomogao ženi i četvero djece da siđu. Uskoro je dvorište odjekivalo od radosnih dječjih glasova. Gledao sam ih žalosno. Uskoro će morati otići daleko od svojeg doma, od kuće u kojoj su rođeni i rasli, i tko zna kako će se snaći u novoj sredini.

— Idem pogledati da li je s konjima sve u redu — reče Jones i ustane.

Znao sam da je to bio samo izgovor da se udalji i da ne prisustvuje Scottovu i mojem razgovoru. Scott i njegova žena uđoše i on pokaže glavom prema Jonesu koji je nestajao u mraku.

— Tko je on? — upitao je.

— Radi kod mene — Rekoh — nekoliko dana. Zove se Robert Jones. Ne znam ništa o njemu, ali je dobar radnik i brzo poteže revolver.

— Robert Jones? — reče zamišljeno Scott i počeše se po bradi. — Čuo sam za nekog Jonesa, kažu da je revolveraš i da poteže prokleto brzo.

— To nije on — nasmijao sam se. — Nemam novaca da plaćam revolveraše, a više volim to riješiti sam, zapravo nas dvojica, Gilroy i ja.

— Uđite — reče Linda. — Sigurno ste gladni.

Pošao sam za Jonesom. Ne, on nije mogao biti isti čovjek o kojem je govorio Scott. Nisam mogao zamisliti da bi revolveraš prihvatio posao kauboja, a odbio onako dobru plaću kakvu mu je davao Miles. Zašto ga je onda Miles htio kupiti?

Zastao sam na pragu staje da bi mi se oči privikle na gusti mrak koji je vladao unutra. Opazio sam njegovu siluetu. Ležao je na slami. Sjeo sam kraj njega.

— Zašto si odbio Milesovu ponudu? — upitao sam. — Bila je to hrpa novaca.

Ništa nije odgovorio.

— Ti si zaista revolveraš? — upitao sam oprezno.

—Možda — odgovorio je nakon duge tišine. — Zar je toliko važno?

— Nije — zbunio sam se — ali bih volio znati.

— Zašto ne ostaviš sve kao i Scott? — upitao je umjesto da odgovori. — Rekao si mu neka ostane zbog budućnosti svoje djece. Zar ih ti ne bi volio imati? Ako ostaneš, to ti se sigurno neće ostvariti. Ostavi sve i idi odavde.

— Ne mogu — odmahnuo sam glavom nastojeći u tami nazreti njegov izraz lica. — I da sam namjeravao, od sinoć se sve promijenilo. Linda mi je rekla da očekuje dijete. Želim da ono odraste ovdje, na ovom ranču...

Ponovo je nastala duga tišina.

— Nečeš mi odgovoriti? — upitao sam.

— Zaboravi to — rekao je i ustao . — da li je gotova večera? Gladan sam.

Iziđe ne čekajući odgovor. Ustao sam i pošao za njim. Iz mraka su dopirali glasovi Scottove djece.

Večera je prošla u gotovo potpunoj tišini. Vidio sam kako Scott ispod oka pogledava Jonesa, koji je gotovo neprestano gledao u tanjur ispred sebe. Nekoliko je puta podigao pogled, na kratko, i pogledao Lindu ili mene.

U dvorištu se začuo topot kopita. Vidio sam kako je Scottova žena problijedila i brzo skupila djecu oko sebe. Ugasio sam svjetlo i prišao prozoru. Dva jahača su stajala u dvorištu i tiho se smijala.

Ostanite ovdje — rekao sam i popravio opasač.

Otvorio sam vrata i izišao na prag. Bila su to dvojica od ljudi koji su prošle večeri bili u salunu s Barrymorem i Rowlingom. Hihotali su se. Bilo je očito da su pripiti.

— Što želite? — upitao sam.

— Gazda nas je poslao da vidimo da li su Scottovi otišli? — reče jedan. — Vidim kola, znači ovdje su. Reci im neka iziđu i odmah nastave put.

— Oni su moji gosti večeras — rekao sam odlučno — i nikamo neće poći do jutra.

— Ne traži nevolja, Huntere — javio se drugi čovjek. — Scott će odmah nastaviti put zato što gazda tako želi. Pozovi ih ili nam se skloni s puta!

Prijetnja u njegovu glasu je bila očita. Ipak sam odlučio ustrajati. Osjetio sam pokret s desne strane i Jones stane pored mene. Pitao sam se zašto je izišao.

— Ti si taj Jones? — upitao jedan od došljaka i kad nije dobio odgovora, prasne u smijeh i okrene se prema svojem prijatelju: — Da i njega potjeramo? Ne volim strance.

— Vrijedi — zahihotao se drugi čovjek.

Jones se nije pomakao. Stajao je potpuno mirno kao da je u ovom trenutku potpuno sam i kao da se uopće ne govori o njemu, kao da je bio kilometrima daleko. Vladala je tišina, noćna tišina. Negdje je zrikao cvrčak. Sigurni u sebe, sjahali su.

— Makni se s vrata! — zarežao je jedan.

— Ne dolazi u obzir — odmahnuo sam glavom. Bio sam svjestan da je ovaj put borba neizbježna.

— Onda ćemo te napuniti olovom i izvući ih van.

— Jonese — rekao sam ne skidajući ovu dvojicu s oka. — Makni se u stranu. Ovo se tebe ne tiče.

Čuo sam kako je daska zaškripala kad se odmakao. Milesovi ljudi malo razmaknuše noge i spustiše ruke blizu revolvera. Jedan prezirno reče:

— Sam si to tražio.

Ruka mu je odjednom poletjela prema držak revolvera, a njegov prijatelj učini isto. Bacio sam se u stranu i u padu izvadio revolver.

Dva su pucnja razbila noćnu tišinu.

Jedan od Milesovih ljudi krikne i sruši se na tlo kao da ga je pogodio grom. Drugi je gotovo podigao oružje kad ga je pogodio metak. Zastao je u pola pokreta, a onda mu je klonula ruka. Zanjihao se i pao.

Podigao sam se i zapanjeno pogledao Jonesa. U njegovoj se ruci još dimio revolver. Pogledao je mrtvace koji su ležali u prašini i spremio oružje u opasač.

— Do varaga — čuo sam kako je tiho opsovao i prekoračio preko leševa više ih i ne pogledavši. Otišao je do korala i naslonio se na ogradu. Pošao sam za njim.

— Zašto si to učinio — rekoh. — Rekao si da se nećeš miješati u sve ovo.

Dugo je šutio i gledao pred sebe.

— Nisam mogao gledati kako će te ustrijeliti — polako se okrenuo. — Dobro znaš da sam ne bi imao nikakvih izgleda protiv njih dvojice. Oni su bili revolveraši, ljudi plaćeni da ubijaju druge za šaku dolara...

— Znam — rekao sam turobno.

— Nekad sam i ja imao ovakav ranč — činilo se da me nije čuo. —

Imao sam i ženu... i dijete. Sad su mrtvi. Znam kako je to izgubiti dom i znam kako bi se osjećala Linda da su te ustrijelili... Možda se nikad ne bi oporavila od toga...

— Ubili su ti ženu i dijete? — upitao sam.

— Da — gorko se osmjehnuo. — To je učinio čovjek koji mi je možda u životu bio najveći prijatelj. Učinio je to iz osvete. Mojom je krivnjom dospio u zatvor i...

Iznenada se okrenuo prema meni. Činilo se kao da se probudio iz nekog dubokog sna. Uzdahnuo je.

— Bilo je to jače od mene — reče. — Nisam gotovo ni shvatio da sam potegao oružje... Uvijek će postojati ljudi kao Miles, koji će drugima zagorčavati i uništavati život... Spakuj svoje stvari i pođi za Scottom... Tvoja žena i dijete, koje će se tek roditi, zaslužuju ljepši život, a ne da strepe svakoga dana da li će te neko ustrijeliti... — Šutio je nekoliko trenutaka, a onda reče: — Večeras ću spavati na sjeniku.

Polako se okrenuo i otišao.

Pošao sam prema kući. Linda mi je potrčala u zagrljaj. Plakala je. Maureen i Anthony Gilroy i Scottovi bili su pred kućom i gledali mrtve revolveraše.

Zagrlio sam Lindu. Bilo mi je teško, prokleto teško.

Osjetio sam na obrazu dašak vjetra, ali ovaj put nije donosio miris skoroga ljeta, već miris smrti. Rat je bio počeo.

— Strah me, Davide — prošaptala je Linda. — Kako li će se sve ovo završiti?

Šutio sam. Ni sam nisam znao odgovora.

VI

— Ne, ne i ne! — činilo mi se da će Linda svakoga trenutka zaplakati. Ipak joj se u glasu osjetila odlučnost. — Ne!

— Ali... — pokušao sam se usprotiviti.

— Kako ste samo mogli doći na pomisao da majku i mene pošaljete k tetki — snebivala se. — Zar mislite da bismo mogle otići i svakoga dana strepiti da li će nam netko javiti da su vas Milesovi revolveraši ustrijelili. Ili ćemo otići svi ili neće nitko!

— Ali... — pokušao sam još jedanput.

Prkosno se okrenula i otišla u drugu sobu. Pogledao sam njezinu majku tražeći podršku, ali sam u njenom pogledu vidio da je na Lindinoj strani.

— Ženi je uvijek mjesto uz njenog muža — rekla je.

Odmahnuo sam rukom i izišao iz kuće. Gilroy i Jones su bili pred kućom. Sjedili su na klupi i pušili. Uzdahnuvši, sjeo sam k njima.

— Nisu pristale — rekoh.

Jones me kratko pogleda, pa reče:

— Bio bih iznenađen da jesu. Dakle, ipak sam ih dobro procijenio. Vjerojatno su rekle i da će otići samo ako svi zajedno odete, zar ne?

Kimnuo sam potvrdno.

— Moja bi se sestra obradovala njihovom posjetu — javio se Gilroy — a i ja bih se bolje osjećao da su na sigurnom.

— Već sam rekao što bi vam bilo najpametnije — Jones je govorio polako kao da je umoran — ali ne želite me poslušati. Pođite za Scottovima.

— Nikad! — u glasu su mi se miješali ljutnja i prkos. — I kad bismo otišli, što bismo time dobili? Došli bismo u neki drugi kraj, i tamo bi se priča ponovila. Ništa ne bismo dobili!

— Ostali biste živi — ustao je i polako se okrenuo prema kući. — Ovo ne vrijedi koliko jedan život.

Okrenuo se i otišao. Gledao sam kako se udaljava, kako prelazi preko tragova koje su ostavila Scottova kola i odlazi u staju. Sjetih se Scotta. Sad je već bio daleko.

— Trebalo bi obavijestiti okružnog šerifa — trgnuo me iz razmišljanja Gilroyev glas. — To bi riješilo stvar.

— Mislim da ne bi — odmahnuo sam glavom. — Koliko ja poznajem zakon, Miles se o njega nije ogriješio. Nije nikome zapalio kuću, nije nikoga ubio, a ovo što su njegovi ljudi nekoga istukli, ne bi bilo dovoljno da ga šerif uhapsi. Rekao bi da su to uradili bez njegova naređenja i bio bi čist.

— Nemamo šta izgubiti ako pokušamo.

— Možemo — nemoćno sam raširio ruke — ali neće biti ništa od svega toga. Osim toga, tko će otići u grad? Tamo su uvijek Milesovi ljudi, a netko mora ostati i ovdje.

— Zaboravljaš da Miles još ne zna što se ovdje dogodilo, a imamo još cijeli dan do kraja roka koji nam je dao da se odselimo s ranča. Dakle, zasad još nema opasnosti.

Kao da su čuli njegove riječi, u daljini se pojaviše trojica jahača, Milesovi ljudi.

— Vjerojatno traže onu dvojicu — reče Gilroy.

— Da — kimnuo sam. — Ili nas žele podsjetiti da nam je vrijeme pri kraju. Idite u kuću, uzmite pušku i ostanite unutra. Ja ću razgovarati s njima.

Ustao je i otišao u kuću. Pogledao sam prema staji. Jones je još bio tamo. Zapitao sam se da li će se opet umiješati dođe li do pucnjave.

Popravio sam opasač i pripalio cigaretu. Pogledao sam prema jahačima. Jahali su polako kao da im se ne žuri. Rowlinga sam prepoznao odmah. Ostalu dvojicu na ovoj daljini nisam mogao raspoznati.

Zaustavili su se desetak metara od mene. Dvojicu s Rowlingom poznavao sam iz viđenja, ali im imena nisam znao. U dvorištu nije bilo nikoga osim mene i vidio sam kako se Rowling okreće oko sebe.

— Tražiš nešto, Rowling? — viknuo sam.

Okrenuo se prema meni i prostrijelio me pogledom.

— Gdje je Jones? — upitao je.

— Pitao sam da li tražiš nešto? — nisam mu odgovorio na pitanje. — Ako ništa ne trebaš, odlazi s ranča!

Opet me prostrijelio pogledom, ali nije reagirao. Vjerojatno je slutio da ga netko drži na nišanu.

— Tražim dvojicu ljudi — rekao je blažim glasom. — Pratili smo tragove i nedaleko od tvojeg ranča smo ih izgubili. Da li su bili ovdje?

— A što bi morali raditi ovdje? — upitao sam nastojeći da mi glas ostane miran.

Zatvorio je jedno oko kao da mu sunce ide u oči i odmjerio me od glave do pete. Zlobno se iskesio.

— Scott je bio pametniji od tebe. — reče. — Odlučio je otići odavde. Gazda ih je poslao da vide je li zaista otišao. Vidio sam da su dolazili ovamo, a onda tragovi produžavaju dalje prema sjeveru.

— Došao se oprostiti s nama.

Ponovo me odmjerio od glave do pete, vjerojatno u nedoumici govorim li istinu ili ne.

— A ona dvojica nisu dolazila?

— Već sam ti rekao, Rowling — rekao sam mrzovoljno i ustao s klupe. — Nemamo više što razgovarati. Možeš ići!

I dalje su stajali na mjestu. U tom trenutku iz staje iziđe Jones i stane kraj mene. Rowling se okrenuo kad su vrata zaškripala. Netremice je gledao Jonesa.

— Gazda mi je rekao da vas podsjetim da je danas posljednji dan da se izgubite — reče gledajući i dalje

Jonesa — ali ja bih više volio da ga ne poslušate.

Znao sam što želi reći. Sjećao se još kako je Jones u salunu bio brži od njega. Želio se još jednom okušati.

— Zašto da čekamo do sutra? — reče podrugljivo Robert Jones. — Ako želiš okušati sreću, sjaši.

Rowling pogleda jednog pa drugog čovjeka koji su došli s njim, ali su oni i dalje nezainteresirano sjedili na sedlima. Okrenuo se prema nama i opet zažmirio na jedno oko nakrivivši glavu:

— Gazda je rekao da ništa ne pokušavamo do sutra.

Još su nekoliko trenutaka stajali, a onda Rowling da znak glavom ostaloj dvojici. Okrenuli su konje i potjerali ih galopom, ali nisu otišli na istu stranu. Rowling se uputio prema gradu, a ostali na ranč.

Sjeo sam ponovo na klupu i pripalio cigaretu.

— Da li mi je povjerovao? — upitah.

— Možda — odgovori Jones neodređeno. — Ako i jest, uskoro će znati da si ga prevario. Ona dvojica su jedino mogla otići na ranč jer se nisu pojavili u gradu, što će on brzo saznati i neće mu biti teško povezati činjenice. Tragovi vode samo do ranča, a ona dvojica nisu mogla dalje odletjeti.

— Imaš pravo — rekoh zamišljeno. — Čak će i takav glupan kao što je Jake Rowling shvatiti što se dogodilo. Ipak ću ići u grad i poslati pismo okružnom šerifu u Stonewall.

— Nije potrebno, a moglo bi biti i preopasno — rekao je mirno i sjeo kraj mene. — Već sam to učinio.

— Već si to učinio? — bio sam zbunjen. — Kako? Kad?

— Napisao sam pismo i dao Scottu da ga ponese do prvoga grada i tamo ga preda u poštu. Nadam se da će šerif brzo stići i spriječiti krvoproliće... Osim toga, više vas ne mogu ostaviti same jer sam se i sam upetljao u ovo, ali kad šerif dođe, moći ću otići...

Gledao sam dok je govorio. Glas mu je, kao i uvijek kad je govorio o smrti i ubijanju, pokazivao gađenje. Mrzio je ubijanje, a...

— Zašto si izazvao Rowlinga?

— Ne volim ljude koji su puni sebe — gledao je u zemlju dok je govorio. — Osim toga, već sam sreo mnogo ljudi poput Rowlinga i znao sam da se neće usuditi prihvatiti. Kad im netko pokaže zube, a čak i bez toga, hrabri su samo u gomili. Kad su sami, kukavice su. Čak i u tučnjavi, iako je jak kao bik, nije siguran u sebe ako ga netko ne podržava...

Zašutio je i dalje gledajući u zemlju. Izvadio je cigaretu i pripalio je. Dugo samo šutjeli.

— Htio bih te nešto pitati — prvi sam oprezno prekinuo šutnju. — Scott je kazao da je čuo za jednog... ovaj, jednog momka koji...

— Reci slobodno što si htio: jednog revolveraša po imenu Robert Jones — prekinuo me ne povisujući glas.

— Da, tako je rekao... — bilo mi je odjedanput neugodno. — Ja sam te htio pitati...

— Znam što si htio — opet me prekinuo. — Jesam, ja sam taj o kojem je Scoot govorio. Što je rekao?

— Ništa. Samo je čuo za tebe...

Ponovo smo dugo šutjeli. Popušio sam cigaretu i bacio opušak na tlo. Znao sam da ću opet ja morati prekinuti tišinu.

— Nisam prije čuo za tebe — rekoh. — Ali ne uklapaš se u moju predodžbu o revolverašima. Miles ti je nudio novac, ali si ga odbio....

Pogledao me neodređeno, a onda bacio cigaretu na tlo i zgazio je. Uzdahnuo je i ustao.

— Možda ću ti jednom sve ispričati. Možda.

Okrenuo se i ušao u kuću. Gledao sam za njim. Nisam znao što da mislim o tom čovjeku. Jednog sam trenutka mislio da već dovoljno znam o njemu da bih mogao predvidjeti njegove postupke, a već sljedećeg trena bih shvatio koliko ga malo poznajem i koliko mi je nepoznat. Zašto je tajio svoju prošlost? Jedino što je rekao bilo je da mu je čovjek, koji mu je bio prijatelj, ubio ženu i dijete. Nisam znao ni odakle je došao ni koliko je star... ništa, gotovo ništa. Jednog bi mi se trena učinio dobar čovjek, a već bi mi se drugog trena učinilo da je zaista hladnokrvni ubojica kakvima sam zamišljao revolveraše. Ali zašto onda nije tražio novac... Ja mu ga, doduše, ne bih mogao dati, ali Miles...

Odjedanput je odjeknuo hitac i tane udari dva-tri metra od mene. Istog sam se trenutka bacio na zemlju i još pri padu izvadio oružje.

Gledao sam pažljivo oko sebe, ali strijelca iz zasjede nisam mogao opaziti. Osjetio sam kako mi srce ubrzano tuče. Klupa iza koje sam ležao nije bila neki zaklon i nepoznatom strijelcu nije bilo teško da me pogodi.

Odjekne još jedan pucanj i tane opet udari nekoliko matara daleko od mene. Netko se s lijeve strane glasno nasmije.

Opalio sam odmah u tom smjeru. Istog trenutka i iz kuće se oglasi oružje.

Netko glasno opsuje, a onda nastane tišina. Pucao sam još jednom iako nisam znao točan položaj strijelca. Ponovo netko opsuje i opet nastade tišina. Nakon nekoliko trenutaka začulo se kako netko, dvojica ili trojica ljudi, trči i uskoro se čuo galop koji se brzo udaljavao.

Brzo sam ustao. Dvojica ljudi u daljini jurila su prema šumarku. Gilroy iziđe noseći pod rukom pušku. Uzeo sam mu je iz ruke i ne nišaneći opalio za onom dvojicom.

— Prokletnici! — bio sam bijesan.

— Nisu te htjeli ubiti — Jones se pojavi na pragu s revolverom u ruci. Spremi ga za opasač. — Željeli su te samo zaplašiti. Bio si tako idealna meta da te je bilo teško promašiti, a i da su promašili, to zacijelo ne bi bilo nekoliko metara od tebe. Tako loši strijelci vjerojatno nisu.

Da, imao je pravo. Time se mogao objasniti i onaj smijeh poslije drugog metka. Samo nisam znao da li su to uradili na svoju ruku ili po Milesovu naređenju, ali to nije ni bilo važno. Vratih Gilroyu pušku.

Očekivao sam da će Linda opet briznuti u plač, ali ona je šutjela. Naslonila mi glavu na prsa i šutjela.

Kao da se ništa nije dogodilo, Jones opet sjedne na klupu i pripali cigaretu.

— Rok za odseljavanje ističe u ponoć — reče. — Miles vjerojatno neće noćas slati ljude jer zna da bi to mogao biti dvosjekli mač, ali ipak moramo biti oprezni i postaviti stražu čim se smrači.

Linda podigne glavu i pogleda me u oči.

— Zar ćemo ovako provesti cijeli život? — upitala je. — Zar će cijeloga života netko biti na straži i paziti da se ne pojave Milesovi ljudi? Zar ćemo cijeloga života u svakoj sjeni gledati neprijatelja?

— Nećemo — odgovorih. — Uskoro će doći šerif i stvari će se srediti. Moramo izdržati nekoliko dana. Vidjet ćeš da će sve biti u redu.

Barem sam se nadao da hoće.

VII

Osjetio sam kako me netko drma. Bio je to Gilroy. Stavio je prst na usta i pokazivao glavom van. Jones je

već bio na nogama i stajao kod prozora s oružjem u ruci.

— Što se dogodilo? — upitah tiho Gilroya.

— Netko je vani — prošaptao je. — Čuo sam približavanje jednoga konja, a onda je sve umuknulo. Siguran sam da se nisam prevario. Netko je vani.

Prišao sam Robertu i provirio van. Mjesec je zašao za oblake i unatoč svim naporima nikoga nisam mogao vidjeti. Odjednom mi nešto padne na um.

— Koliko je sati? — upitao sam tiho.

— Negdje oko dva — odgovori Jones ne pogledavši me.

— Vidiš li ga? — upitah nastojeći nešto nazreti u tami.

Odmahnuo je glavom. Gilroy priđe drugom prozoru. Držao je u ruci pušku i, kao i ja, nastojao nešto razaznati u tami. Dakle, Miles nije gubio vrijeme. Ponoć je tek bila prošla, a on je već nekoga poslao. Ali zašto samo jednog čovjeka? Da li je to bila neka klopka ili je samo morao provjeriti da li smo ga poslušali i otišli?

Svaki je trenutak bio dug kao vječnost. Ništa se nije događalo. Osjetio sam kako mi se znoje dlanovi.

— Možda nema nikoga — rekoh, ali mi nitko ne odgovori.

Vladala je neka nestvarna tišina. Čak se ni cvrčak nije oglasio. Odjednom se Gilroy stvori iza mene.

— Vidite li? — šapnuo je.

Jones kimne. Budući da sam stajao s druge strane prozora, nisam mogao vidjeti kamo gleda. Stao sam kraj njega i pogledao van. Nekih pedesetak metara od kuće upalilo se neko malo svjetlašce, kao kad netko upali šibicu, i odmah nestalo. Poslije nekoliko sekundi opet je zasvijetlilo, a onda svjetla opet nestane. Ništa mi nije bilo jasno.

— Što se to događa? — upita i Gilroy.

— Možda želi vidjeti da li spavamo — odgovori Jones gledajući van.

Svjetlašce se opet upali i ugasi.

— Idem van — reče Robert. — Izići ću kroz prozor s druge strane i pokušati da mu se privučem s leđa.

— Možda ih ima i s te strane — Gilroy je bio oprezan.

Prije nego što sam se uspio pobuniti što ide Jones a ne ja, već je nestao u drugoj prostoriji. Stao sam na njegovo mjesto. Vani se svjetlo opet upali i ugasi.

Ta me igra već počela ljutiti. Nisam mogao shvatiti što želi time postići. Prebacio sam revolver u drugu ruku i obrisao dlan o hlače. Vani se svjetlo više nije pālilo, a ni Roberta nisam mogao spaziti.

— Davide! — začuo se odjedanput njegov glas kroz noć. — Čujem te! Što je bilo?

— Možeš otvoriti vrata! Sve je u redu!

Gilroy mi priđe i šapne na uho:

— Pazi, mogla bi biti klopka. Možda su ga uhvatili i natjerali ga da te pozove.

Za trenutak sam bio u nedoumici. Razmišljao sam što da radim. U tom trenutku sam opazio i dvije sjene kako se približavaju kući, jedan je bio Jones, a drugi... Nisam mogao povjerovati svojim očima.

Otvorio sam vrata, a Gilroy upali svjetiljku. Ne, nisam se prevario. Bio je to John Scott.

— Što ti radiš ovdje? — upitao sam u čudu.

— Vratio sam se — reče jednostavno. — Još dršćem od straha. Kad mi je gospodin Jones skočio na leđa, mislio sam da ću umrijeti od straha.

Prasnuo sam u smjeh. Scott me gledao začuđeno.

— Umro si od straha — rekoh. —

A znaš li koliko si ti nas uplašio onim svojim paljenjem i gašenjem svjetla? Kakva ti je to igra?

— Nije to nikakva igra — odvratio je ozbiljno. — Kad sam ženu i djecu odveo na sigurnu udaljenost od Lonteryja, pokazao sam im kamo da idu, a ja sam se odlučio vratiti. Žena me je jedva pustila, ali že lim se boriti... Imao si pravo kad si kazao da sam prestar da bih počinjao iz početka... Došao sam ovamo, ali nisam znao ima li nekoga na ranču, a ako i ima, tko je tu, vi ili Milesovi ljudi. Bilo tko da je, znao sam da će vjerojatno pucati na došljaka koji stiže noću i zato sam iz opreznosti palio šibice i čekao da mi se netko javi...

— A što da su Milesovi ljudi bili u kući ili blizu? — upita Gilroy. — I oni bi vidjeli svjetlo?

Scott je nekoliko trenutaka razmišljao što bi odgovorio, a onda raširi ruke:

— Pobjegao bih, ako bih uspio. Ako ne bih, bolje da me oni ubiju i ja nekoga od njih nego da me vi ustrijelite.

Morao sam se ponovo nasmijati, a čak se i Jonesovo lice razvuklo u smiješak. Protegnuo se i zijevnuo.

Mogli bismo opet na spavanje — reče. — Sutra nas čeka težak dan.

— Johne, lezi na moj krevet — reče Gilroy. — Ja sam sad na straži, pa mi nije potreban.

— U redu — kimne Scott. — Idem po konja.

Kad se nakon desetak minuta vratio, već smo bili u krevetu. Čuo sam ga kako se namješta na Gilroyevu krevetu. Dakle, još jedan više u borbi protiv Richarda Milesa. Čuo sam još i Gilroya kad se nakašljao, a onda sam utonuo u san.

* * *

Iskreno rečeno, nadao sam se da ću ujutro, čim ustanem, svuda oko ranča vidjeti Milesove ljude, ali sve je bilo mirno. Izišao sam u dvorište, pripravan da se svakog trenutka bacim na tlo ako netko zapuca, ali ništa se ne dogodi.

Doručkovali smo na brzinu. Želio sam posjetiti i druge susjede i pokušati ih nagovoriti da se udružimo u borbi protiv Richarda Milesa, jer nam je to bio jedini način da mu se nekako odupremo. Bogati rančer imao je oko tridesetak ljudi koji su radili za njega, a od tog broja desetorica su bili plaćeni revolveraši. Preostali su bili samo kauboji i sumnjao sam da bi se i oni umiješali, iako vrag nikad ne spava...

— Koliko rančeva moramo posjetiti? — upita Jones.

— Tri.

— Tri? — ponovio je ironično. — Ja sam očekivao da bismo mogli nakupiti dovoljno ljudi, a kad tamo: tri. Što kaniš postići? Ako i jednog nagovoriš, bit će to uspjeh.

— Ako ne želiš, ne moraš ići sa mnom — odbrusio sam mu bijesno i ustao.

Izišao sam i osedlao konja. Jones dođe za mnom i učini isto. Uzjahali smo i krenuli. Linda se pojavi na pragu.

— Budite oprezni! — reče.

Mahnuo sam rukom u znak pozdrava i potjerao konja da sustignem Jonesa koji mi je već bio odmakao petnaestak metara. Bio sam stalno oprezan i desna mi je ruka neprestano bila blizu revolvera. Nismo mogli znati iza kojega grma ili stijene se mogao skrivati Milesov čovjek. Pogledao sam krajičkom oka Jonesa. Iako mu na licu nisam mogao zapaziti ni najmanji znak uznemirenosti, vidio sam kako pažljivo gleda pred sebe. Njegova mi je blizina ulijevala sigurnost.

Najprije sam želio posjetiti ranč čiji se gazda zvao Jamie Stowel, čovjek kojeg sam vidio samo jedan-

put ili dva puta u gradu, pa smo se jedva i poznavali. Sumnjao sam da ću ga uspjeti nagovoriti na bilo što, ali želio sam pokušati. Nisam imao što izgubiti.

Jamie Stowel stajao je pred kućom, oslonjen na stup, i nezainteresirano nas gledao dok smo prilazíli.

— Zar se još nisi odselio? — prvi se oglasio.

— Nisam — odgovorih. — Želio bih s tobom razgovarati.

— O čemu? — glas mu je i dalje pokazivao nezainteresiranost. Nije nas čak ni pozvao u kuću. — A kako to da si još ovdje?

— Zbog toga sam i došao! — Njegova mi je znatiželja već počela ići na živce i odlučio sam odmah prijeći na stvar. — Mi mali rančeri moramo se udružiti želimo li se oduprijeti Milesu. Hoćeš li sa nama?

Lice mu se odjednom uozbiljilo. Pogledao je Jonesa, a onda opet mene.

— S kime to? S vama? — oprezno je upitao.

— Na mojem su ranču četvorica ljudi sposobna za borbu, a otići ću još i na Kirbyjev i McTuckeryjev ranč. Bila bi nas sedmorica.

— Na McTuckeryja ne moraš računati — rekao je gotovo radosno. — Danas se odselio.

Bio sam iznenađen jer nisamčuo da mu je Miles prijetio. Čini se da je McTuckery otišao i prije nego što su počele neugodnosti. Znao je da bi prije ili kasnije došao red i na njegov ranč.

— Hoćeš li s nama? — opet sam se obratio Stowelu.

Osjetio sam da počinjem gubiti strpljenje.

— Neću — odgovorio je mirno i bez razmišljanja. — Miles me ostavlja na miru i ne želim mu se zamjeriti. Ako se vi želite boriti i poginuti, to je vaša stvar.

Pogledao sam ga razočarano. Nije shvatio da će uskoro doći red i na njega. Osim toga, bilo je nešto u njegovu ponašanju što mi se gadilo, ali nisam znao što.

— Hajdemo odavde — reče Jones i okrene konja.

— Tko ti je ovaj? — upita Stowel gledajući za njim.

— Žao mi je što nećeš s nama — nisam mu namjeravao odgovoriti, a nisam mogao a da ne dodam: — Budući da već nisi s nama, nastoj da ne budeš ni na drugoj strani.

Ništa nije odvratio. Gledao me mirno. Okrenuo sam konja i potjerao ga za Robertom. Ogledao sam se još jedanput i vidio da Stowel još stoji pred kućom.

Očekivao sam da će Jones reći nešto u vezi s onim što je na ranču kazao, da neću nikoga uspjeti nagovoriti, ali on je šutio. Do Kirbyjeva ranča nismo progovorili ni riječi.

Kirby je bio nizak debeljuškasti čovjek, s kojim sam bio dobar jooš od prvih dana dolaska u Lontery. Njegova je žena bila vrlo mršava i gotovo za glavu viša od njega. Imali su četvero djece. Kad smo stigli na ranč, Kirby je, kao i Stowel, stajao pred kućom.

— Dobar dan, susjede — pozdravio je.

— Nije baš dobar — rekoh smrknuto. — Vidio sam i boljih.

Pogledao me shvaćajući i pozvao u kuću. Kad smo sjeli, njegova žena donese piće. Nisam dugo čekao da bih mu rekao razlog svojeg posjeta.

— Mislim da neću moći — rekao je zamišljeno. Dugo je šutio. — Jedan sat prije nego što ste došli, bili su ovdje Milesovi revolveraši. Prijetili su. Odlučio sam otići...

Shvatio sam da nema smisla i dalje ga uvjeravati da ostane. Ispio sam piće i ustao.

— Zaista mi je žao — bilo mu je neugodno — ali znaš kako je. Ako me ustrijele, što će biti s djecom i ženom? Zaista bih ti želio pomoći, ali...

— Ništa ti ne mogu zamjeriti — rekoh turobno. — Možda si čak i ispravno postupio...

Nije odgovorio. Gledao je postiđeno u zemlju. Izišao sam. Jones, koji je ostao vani, stajao je kraj konja. Kad me vidio, nije ništa pitao već je uzjahao i polako krenuo.

— I opet ništa? — upitao je tek kad smo se već bili udaljili od Kirbyjeva ranča.

Odmahnuo sam glavom i uzdahnuo. Posjeti susjedima nisu donijeli koristi. I dalje smo bili sami.

Opet sam se sjetio Garyja. Kako bih volio da je sad ovdje i da mi pomogne, ali tko bi znao, gdje je sad?

* * *

Kad smo se vratili na ranč, sve je izgledalo obično, kao i uvijek, ali sam osjetio, premda nisam vidio, da nešto nije u redu. Pogledao sam Jonesa. I on je nešto slutio. Gledao je pažljivo pred sebe, a ruku je primaknuo bliže revolveru.

Sjahao sam i pošao prema kući. Jones je koračao iza mene. Gurnuo sam vrata.

Gilroy je ležao na podu, okrvavljene glave. Kraj njega je u kolicima sjedila Maureen i plakala. Kad nas je opazila, brzo je podigla glavu.

— Davide, napokon si se vratio!

Brzo sam prišao Gilroyu i podigao mu glavu s poda. Opipao sam mu puls: bio je živ. Pogledao sam Maureen Gilroy. U meni se rađala crna slutnja.

— Što se dogodilo? — procijedio sam. — Gdje je Linda?

— Ona... — gospođa Gilroy je govorila kroz suze. — Ona više nije ovdje... Oteli su je...

— Tko? — uspio sam istisnuti.

Činilo mi se da je prošla vječnost prije nego što je odgovorila:

— Scott... Scott je to učinio...

Osjetio sam kako mi se muti u glavi. Polako sam spustio Gilroyevu glavu na pod, a onda sam zagnjurio lice u šake da se malo priberem. Ostao sam tako stajati nekoliko trenutaka. Polako sam podigao pogled.

— Ali zašto? — upitah promuklim glasom. — Zašto je to baš on morao učiniti?

Lindina majka izvadi maramicu i obriše suze.

— Kad je odlazio, molio je da mu oprostiš. Milesovi ljudi su ih sustigli kad su se već udaljili od Lonteryja da bi se uvjerili da su zaista otišli. Onda je Rowlingu palo na um da zadrži Scottovu ženu i djecu kao taoce dok on ne dovede tebe ili Lindu kao mamac...

Osjetio sam odjedanput kako mi noge otkazuju poslušnost. Došao sam do stolice i srušio se na nju. Prokleti Rowling! Kako li je to prljavo smislio!

Izvadio sam cigaretu i nervozno je pripalio. Razmišljao sam groznično što da učinim. Nisam mogao ostaviti Lindu u njihovim rukama, dobro sam znao da će me tamo čekati da me ustrijele, a moja smrt ne bi Lindi ni najmanje pomogla. Trebalo je pronaći način kako da je oslobodim.

— Scott je rekao — javila se gospođa Gilroy — da se Lindi ništa neće dogoditi ako doneseš potvrdu da prodaješ ranč... Rowling mu je to obećao...

— Mogu zamisliti koliko vrijedi Rowlingova riječ — rekao sam prezirno i ustao. — Ubit ću ga ako se Lindi nešto dogodi.

Podigao sam Gilroya s poda i odnio ga u krevet. Donio sam joj čistu

krpu i bocu viskija. Vidio sam kako pažljivo briše zgrušanu krv sa suprugova čela.

— Kad se to dogodilo? — gotovo sam zaboravio upitati.

— Prije možda dva sata. Scott je nervozno šetao po dvorištu otkako ste otišli, a onda je iz čista mira prišao Anthonyju s leđa i udario ga revolverom po glavi...

Gilroy muklo zaječi i malo pomakne ruku.

— Anthony je poslije došao svijesti, ali nije mogao ustati. Sigurno još osjeća posljedice otkako su ga pretukli... Potom se onesvijestio i više nije dolazio k sebi...

Bio sam gotovo zaboravio na Jonesa. Okrenuo sam se. Stajao je oslonjen na dovratak i gledao van. Priđoh mu.

— Ostani na ranču — rekao sam. — Ja idem za njima.

— I što ćeš učiniti? — mirno je odvratio.

— Pobit ću ih kao pse — zarežao sam. Požalit će što su to učinili.

— Idem i ja s tobom — okrenuo se prema meni i pogledao me u oči. — Ako je i Barrymore tamo, s njim nećeš moći izići na kraj tek tako.

— Ne tražim od tebe da se miješaš. Već si dovoljno učinio. Osim toga, netko mora ostati i na ranču. Možda nas Miles želi odvući odavde.

Ništa nije rekao. Gledao je mirno pred sebe. — Davide — tiho me pozvao Gilroy.

Okrenuo sam se i ušao. Stao sam kraj kreveta. Gilroy podigne ruku i uhvati me za nadlanicu.

— Idi i spasi Lindu... — govorio je s naporom. — Povedi i Jonesa ako želi ići... Morate je spasiti...

— A što ako se Milesovi ljudi pojave ovdje?

— Za to ne moraš brinuti — glas mu je odjednom postao normalan. — Ako je potrebno, pucat ću i iz kreveta, ali neće ući u kuću.. Idi i spasi Lindu...

Zastao sam u nedoumici. Želio sam odmah krenuti za Lindom, ali ih nisam mogao ostaviti u ovakvom stanju.

— Idite, Davide — preklinjao je Gilroy. — Požurite! Nemojte gubiti vrijeme. Za nas dvoje ne brinite.

— Ugrizao sam se za usnu. Pogledao sam njegovu ženu. Samo me kratko pogledala, ali i to je bilo dovoljno da shvatim da misli isto kao i njen muž.

— U redu, u redu — uzdahnuo sam. — Odmah ćemo krenuti...

Otišao sam do Jonesova i svojega konja, napunio bisage s nešto hrane za put i prebacio ih preko sedla. Jones je i dalje stajao na pragu. Uzjahao sam.

— No, što je? — upitah. — Idemo li?

Lijeno se dovukao do konja i uzjahao.

— Uvijek i svugdje ista priča — učinilo mi se da je promrmljao, ali nisam bio siguran što je rekao.

Podigao sam glavu. Na nebu nije bilo nijednog oblačića i sunce je pržilo. Dan je bio vruć, a možda će biti još i vreliji ako ga zagrije olovo.

Pogledao sam u kojem smjeru vode tragovi i potjerao konja. Jones je opet nešto promrmljao, ali nisam mogao razumjeti što je rekao. Kapljica znoja mi se skotrljala niz leđa.

VIII

Mislio sam da ću poludjeti. Teren je bio takav da sam često morao sjahati i tražiti tragove, i to je odnosilo mnogo vremena. Nadao sam se samo da Scott nije odlučio proći i kroz neko naseljeno mjesto jer bismo mu tada lako izgubili trag i bila bi velika sreća kad bismo ga uopće opet pronašli.

Jones se promijenio ili se meni to samo činilo... Pogledao sam ga i rekao mu to.

— Znam kako se osjećaš — reče. — I meni se to dogodilo.

Pogledao sam ga, ali nije pokazivao želju za daljim razgovorom pa ga nisam ni htio više ispitivati. Nekoliko smo sati jahali ne progovorivši gotovo nijedne riječi.

Odjedanput on skoči s konja. Sagnuo se i rukom počeo razmicati travu. Lice mu se odjednom smračilo.

— Pogledaj ovo — rekao je. — Ovdje im se pridružio još jedan jahač i produžili su dalje.

— Tko bi to mogao biti? — rekoh više za sebe.

Ništa nije rekao. Opet se vinuo u sedlo i pogledao u smjeru kamo su vodili tragovi.

— Postoji li neko naselje u tom smjeru? — upitao je.

— Postoji neko malo rudarsko naselje — odgovorih nakon kraćeg razmišljanja. — Ne znam kako se zove, ali je prilično malo. To je nekad bio i grad, ali kad je presušila zlatna žila, ostalo je samo nekoliko najupornijih...

Pogled mu je odjedanput postao odsutan. Gledao je pred sebe, a u mislima kao da je bio vrlo daleko. Možda se sjećao što se dogodilo njemu jer je rekao da su i njemu oteli ženu. Bilo mi je neugodno da ga dalje ispitujem o tome. Možda su se i u njemu probudile stare neugodne uspomene.

— Hajdemo — trgnuo se iz razmišljanja.

Glava mi je bila puna pitanja i svako je rađalo opet novo pitanje: Što li su mogli tražiti u tom naselju, da li će Scott ovdje predati Lindu Milesu, koliko ih je tamo, da li je i Barrymore tamo... Između svakog od pitanja jedno se uvijek ponavljalo i najviše me zabrinjavalo: da li ću uspjeti spasiti Lindu? Osjećao sam kako postajem nervozan.

— Koliko li će ih biti tamo? — nisam mogao a da ne upitam.

Slegnuo je ramenima i izvadio iz džepa cigaretu. Njegov je pogled ispod ruba šešira i dalje pažljivo pretraživao okolicu ne bi li otkrio nekoga.

— Nešto ovdje nije u redu — pripalio je cigaretu i otpuhnuo dim. — Miles ima dovoljno ljudi da nas odmah napadne. Nije mi jasno zbog čega mu je ovo bilo potrebno. Ako je već na ovaj način htio ostvariti cilj, zašto je ne vode na ranč nego u taj rudarski gradić?

Zamislih se. Da, imao je pravo. Bilo je zaista čudno što je ne vode na ranč. U svojoj zabrinutosti nisam ni uočio ovu činjenicu. Ali zašto to čine?

— Što ti misliš? — upitah.

— Ne znam — opet je slegnuo ramenima. — Sumnjam da je sve to samo zbog toga da bi se Miles sakrio pred rukom zakona i pokušao opravdati ako bi se nešto dogodilo, ali... Ne znam što ima na umu...

— Misliš li da je Scott uspio nekako poslati pismo prije nego što su ga uhvatili i da je okružni šerif stigao u Lontery? — upitao sam. — To ne bi bilo loše.

Jones opet ne odgovori. Otkako smo pošli u ovu potragu, on je postao šutljiviji nego prije iako se nije moglo reći da se prije rasipao riječima.

Sunce se već približilo zapadu kad smo s vrha brežuljka ispod sebe ugledali malo naselje od nekih tridesetak kuća sagrađenih od drva. Osjetio sam zebnju u srcu.

Na ulicama nije bilo mnogo ljudi. Gledali su nas znatiželjno, čemu se nisam začudio jer je u ovakvim

mjestima dolazak nekog stranca bila rijetkost.

Jahali smo polako sredinom ulice. Čak je i ovako malo mjesto imalo salun, nisku drvenu baraku sa dva mala prozora, na kojima su stakla već odavno bila razbijena.

Sjahali smo i privezali konje za stupove nadstrešnice. Imao sam osjećaj da će svakog trenutka odjeknuti hitac, ali ništa se nije dogodilo.

Salun nije imao ulaznih vrata i u tu svrhu je služila neka stara prljava plahta. Pomaknuo sam je lijevom rukom, desnu držeći blizu oružja.

U prostoriji nije bilo nikoga. Gostioničar je drijemao naslonjen na tezgu. Vladao je polumrak, ali gostioničar još nije imao razloga upaliti svjetlo.

Nakašljao sam se. Lijeno se odmaknuo od tezge i nezainteresirano nas pogledao.

— Što ćete popiti? — upitao je ravnodušno kao da mu je bilo svejedno što su mu se pojavili gosti. — Imam piva i rakije.

Jones stane pred mene i nasloni se leđima na tezgu. U tom su trenutku ušla još dva muškarca. Nisam ih poznavao. Sjeli su za stol u kutu. Okrenuo sam se opet gostioničaru.

— Da li su ovamo dolazili jedan čovjek srednjih godina i jedna mlada žena? — upitao sam.

S lica mu je nestalo onog izraza ravnodušnosti. Pažljivo me pogledao, a onda se okrenuo i prema Jonesu.

— Arthure! — javio se jedan od one dvojice došljaka.

Gostioničar se brzo okrene i ode k njihovu stolu. Pratio sam ga pogledom. Stavio je ruke na stol i primakao se bliže jednom od one dvojice. Ubrzo se okrenuo i vratio za tezgu. Napunio je dvije čaše pivom i odnio ih za stol, a onda se opet vratio.

— Da li su bili ovdje? — opet sam upitao.

U očima mu se pojavio strah. Brzo me pogledao, a onda i onu dvojicu.

— Zašto ih trebate? — upitao je bojažljivo.

— Da li su bili ovdje? — ponovio sam pitanje iako sam sad već znao odgovor.

— Ovaj... oni... — uzmucao se. — Oni...

— Gdje su? — odlučio sam skratiti ispitivanje.

Progutao je slinu. Na čelu su mu se pojavile kapljice znoja. Krpom za brisanje čaša obriše čelo.

— Uskoro ćemo i to znati — reče Jones.

Okrenuo sam se. Za stolom je sad sjedio samo jedan čovjek. Polako je pio pivo i povremeno bi nas kratko pogledao nastojeći da to ne izgleda upadljivo. Druga je čaša još stajala na stolu, puna do vrha.

— Milesovi ljudi? — šapnuo sam.

— Sumnjam — reče. — Vjerojatnije je da su odavde i da imaju zadatak javiti kad se pojavimo. Vidjet ćemo uskoro što će se dogoditi.

Duboko sam udahnuo. Slutio sam da ima pravo. Uskoro bi moglo doći do pucnjave. Morao sam biti miran.

Prošlo je pet minuta, ali nitko nije dolazio. Vrijeme kao da nije prolazilo. U prostoriji nitko nije progovorio ni riječi. Bilo je neprirodno tiho.

Jones kresne šibicom o tezgu i pripali cigaretu. Gotovo sam se trgnuo od tog zvuka. Otpuhne dim i baci šibicu na pod.

Začuli su se koraci. Netko se približavao salunu. Osjetio sam kako

mi se znoje dlanovi. Obrisao sam ih o hlače.

Ljudi se zaustaviše pred krčmom. Nekoliko trenutaka su stajali, a onda se plahta pomakne.

Ušla su trojica. Samo sam jednog od njih već vidio. Bio je to onaj što je sjedio za stolom u uglu.

— U redu je, to su oni — reče niži od ostale dvojice.

Čovjek se vrati za stol i požudno počne piti pivo.

Niži čovjek nas odmjeri od glave do pete. Mogao je imati oko četrdeset godina, bio je prilično snažan i nosio je dva nisko pripasana revolvera.

Drugi je bio viši gotovo za dvadeset centimetara od njega, crnomanjast kao da je u sebi imao i indijanske krvi. Ne znam zašto, ali izgledao mi je opasniji od svojeg druga. :

— Kakva čast za ovu rupu — ironično se nasmije niži čovjek. — Robert Jones je ovdje.

— Ako je ovo rupa, onda se i ne čudim što ste ovdje vas dvojica — Jones nije ni za nijansu podigao glas. — Štakori se uvijek zavlače u rupe, zar ne, Corney?

Niži čovjek se trgne kao oparen i licem mu preleti sjenka mržnje, a onda mu se lice razvuče u zloban osmijeh. Njegov je prijatelj i dalje šutio i pažljivo nas gledao. U tom trenutku mi se njegovo lice učinilo odnekuda poznato, možda sam ga već negdje vidio, ili s neke potjernice...

— Poznaješ li mojega prijatelja? — Corney se i dalje zlobno smiješio. — Mislim da si već čuo za njega. Kažu da je brži od tebe. Zove se Al Bonter. On je...

— ... štakor kao i ti — mirno ga prekinuo Jones, a onda dodao: — Sigurno niste došli samo da nas vidite. Što želite?

— Pametno pitanje — Corneyevo se lice razvuklo u još zlokobniju grimasu. — Ne želimo mnogo...

Ispružio je kažiprst i uperio ga u Jonesa, a onda i u mene:

— Trebamo samo vas dvojicu... mrtve...

Zastao je malo prije nego što je izrekao posljednju riječ i još jednom ispružio kažiprst. Dvojica ljudi za stolom se polako podigoše. Pomaknuli su se u stranu i naslonili leđima na zid.

— Zašto? — progovorio sam prvi put otkako su ušli.

Sad se isceri i Bonter.

— Posao — reče. — Osim toga, već dugo čekam priliku da ustrijelim nekog kao što je Jones...

Pogledao sam krajičkom oka Roberta. Gotovo sažaljivo on pogleda Bontera.

— Cijena slave ponekad je previsoka — rekao je. — Mnogi su je već skupo platili...

Al Bonter razvuče lice u nešto što je trebalo biti nadomoćan osmijeh, ali nije uspio. Kao po dogovoru, Corney i on se razmaknuše po jedan korak u stranu.

Odgurno sam se leđima od tezge i primaknuo ruku revolveru. Polako sam ispružio i savio prste. Pogledah krajičkom oka Jonesa. Djelovao je potpuno hladnokrvno.

I Cornay je bio nervozan iako je to pokušavao sakriti. Vidio sam kako je još malo približio ruku revolveru.

Sekunde su prolazile sporo kao vječnost...

Prvi je potegao Bonter. Bio je zaista vraški brz. Ruka mu se munjevito spustila prema kuku i već je sljedećeg trenutka u ruci imao oružje i počeo ga vaditi iz korica.

Tek sam tada uspio reagirati. Uhvatio sam držak revolvera, a u istom je trenutku to učinio i Corney.

Odjeknuo je pucanj...

Bonterzastane u pola pokreta. Sekundu ili dvije stajao je nepomično, a onda mu ruka klone. Oružje s treskom pade na pod. Uhvatio se rukama za prsa, zastenjao i srušio se.

Corney ga pogleda užasnuto, a onda se brzo okrene prema nama. Gledao nas je širom otvorenih usta. Ubrzano je disao. Tada otvori šake i ispusti oružje. Srušiose na koljena i sklopio ruke. Drhtao je od straha.

— Nemojte me ubiti — gotovo je zaplakao. — Sve ću vam reći. Ja nisam ništa...

Iz cijevi Jonesova revolvera još se dimilo. Miris baruta je ispunjavao prostoriju. Tiho je uzdahnuo kao poslije nekoga napornog posla i spremio revolver u korice.

Prišao sam Corneyju, koji je još klečao na podu, i naslonio mu cijev na čelo. Problijedio je
još više, iz lica kao da mu je nestalo i posljednje kapi krvi.

—Gdje je moja žena? — zarežao sam.

Širom otvorenih usta borio
za dah. Zaustio je da nešto rèče, ali iz usta mu nije izišao nikakav glas.

— Ona...ona je — napokon je uspio procijediti. — Ona je...izvan grada u...jednoj kolibi...

— Da li je s njom sve u redu? — povukao sam mu cijev preko čela i zaustavio je točno između obrva.

— Da...jeŝt — zatresao je glavom.

Čelo mu je bilo vlažno od znoja. Djelovao je i previše preplašeno da bi lagao. Spremio sam revolver u korice.

— Koliko ih je još tamo? — upitah.

— Samo jedan čovjek...

Ni sam ne znam zašto, vjerojatno se to zove predosjećaj, u glavi mi se rodila jedna misao. Odjednom sam bio siguran da mi je taj čovjek, koji je ostao čuvati Lindu, već otprije poznat...

— Tko je on? — upitao sam.

Corney me je zaprepašteno pogledao i sagnuo glavu. Opet sam izvadio revolver. Metalni zvuk zapinjanja odjekne prostorijom i Corney polako podigne glavu.

— Jake Rowling — tiho je odgovorio.

Da, moja se slutnja obistinila. Rowling je stajao iza otmice moje žene. Osjetio sam kako u meni raste mržnja.

— Ubit ću ga, ubit ću to kopile — procijedio sam.

Corney se trgnuo kao oparen. Srušio se na leđa i gledao me širom otvorenih očiju.

— Jones — prostenjao je — Bonter i ja nismo ništa krivi. Sve je zakuhao Rowling... Miles nas je poslao samo da provjerimo da li je Scott otišao, a .... a kad smo ga stigli, Rowlingu je palo na um da natjera Scotta da vas namami ovamo i...

— Koliko ste dugo kod Milesa? — prekinuo ga je Robert.

— Tri... tri dana — u Corneyjevu glasu se opet nazirala nada. — Pustite me da odem i...

— Koliko vam je Miles obećao ako nas ustrijelite? ž— Jonesov glas je i dalje djelovao nezainteresirano.

— Mnogo?

Corney je progutao slinu. Pogledao ga je preplašeno, a onda okrenuo pogled prema meni.

— Petsto dolara za svakoga — reče. — Ali sve je moralo biti po zakonu... Morali smo vas izazvati i onda ustrijeliti... Sve je moralo biti čisto...

Prezirno sam ga pogledao. Bio je siguran u sebe samo dok je i Bonter bio živ, a kad je ostao sam, pokazao je kakva je kukavica. Bio je sličan Rowlingu kakvog je opisao Robert: hrabar samo kad je u gomili.

— Gdje je koliba?— upitah.

— Oko pola sata jahanja prema istoku... — opet se podigao i sklopio ruke. — Nemojte me ubiti...

Spremio sam revolver. Prišao sam tezgi i stao kraj Jonesa. Corney je još bio na koljenima i napeto čekao što ćemo učiniti.

— Što da uradimo s njim? — upitao sam.

— Svejedno mi je — ravnodušno je odvratio Robert.

Razmišljao sam nekoliko trenutaka. Činilo mi se da Corney i ne diše koliko se bio umirio očekujući našu odluku. Ruke je nemoćno pustio pored i sebe gledao nas. Gubi se! — rekoh. — Ako se još jednom sretnemo, nećeš se tek tako izvući...

Brzo je ustao. Na licu mu se vidio izraz nevjerice. Kimnuo je glavom i polako krenuo prema izlazu. Nijednog trenutka nam nije okrenuo leđa.

— Hvala... — procijedio je.

Na vratima je još jedanput zastao kao da se plašio da ćemo se predomisliti. Jednom je rukom pomaknuo plahtu i brzo izišao na nogostup. Trenutak zatim čulo se kako je potrčao. Odjek njegovih koraka brzo se izgubio u daljini.

Gotovo sam bio zaboravio na ovu dvojicu što su sjedila za stolom i koji su obavijestili Corneyja i Bontera da smo stigli. Još su stajali oslonjeni na zid. Gledali su Bonterovo mrtvo tijelo. Polako su okrenuli pogled i sa strahopoštovanjem buljili u Jonesa.

— Idem po Lindu — rekoh Jonhsu. — Idem sam.

— Znam — Nije bio ni najmanje iznenađen mojom odlukom. — Ti si previše ponosan da bi dopustio da netko drugi sve obavi umjesto tebe.

— Imaš pravo — kimnuo sam. — Ovo je moja osobna stvar i moram je sam riješiti.

Izvadio je iz džepa cigaretu i stavio je u usta.

— Ako se ne vratiš za dva sata — reče doći ću za tobom.

Kimnuo sam i pošao prema izlazu. Ona dvojica su još stajala uz zid i pratila me pogledom.

Izišao sam na ulicu. Stao sam na trenutak da bi mi se oči poslije polutame u krčmi navikle na jako svjetlo. Odvezao sam konja i uzjahao.

Nekoliko je muškaraca stajalo na ulici i pratilo me pogledom. Čuli su pucnjavu u krčmi i to ih je izmamilo van. Izvadio sam revolver i provjerio da
li je napunjen, iako nisam ispalio ni jedan jedini metak. Spremio sam ga u korice i potjerao konja.

Kao što je Corney i rekao za pola sata sam opazio kolibu. Ogledao sam se oko sebe. Teren je bio ravan i daleko se vidjelo. Nigdje se više nije vidjela nijedna kuća. Dakle, nije moglo biti zabune. To je bila ta koliba.

Još jedanput sam izvadio oružje i nervozno provjerio da li je puno. Stavio sam ga u korice i sjahao. Krenuo sam prema kući pazeći pri tome da imam kakav-takav zaklon.

Prišao sam joj na stotinjak metara. Provirio sam iza stijene iza koje sam se sakrio. U kući se nije vidio nikakav znak života. Da me Corney nije prevario?

Na kolibi se vidjelo da već dugo nitko u njoj nije živio. Bila je u vrlo lošem stanju i činilo se da bi je malo jači vjetar mogao srušiti. Krov je na dva mjesta bio urušen, a na prozorima nije bilo stakala. Sve je pokazivalo da je kuća napuštena, ali... Iza kuće su se vidjela kola. Poznavao sam ih. Pripadala su Scottu.

Prolazile su minute, ali nikoga nisam mogao opaziti u kući. Izvadio sam revolver i otkočio ga, sagnuo se i potrčao prema kući.

Odjeknuo je pucanj... Tane udari na korak ispred mene. Bacio sam se na zemlju i brzo podigao glavu. Odjekne još jedan pucanj i metak se zabije u zemlju sasvim blizu.

Pritisnuo sam glavu uza zemlju i pritajio se. Čekao sam nekoliko trenutaka, a onda oprezno provirio iza kamena.

Rowling je stajao na krovu, dopola sakriven u unutrašnjosti potkrovlja. Naslonio je pušku na gredu i tražio me pogledom preko nišana. Vidio sam kad me spazio i brzo sam opalio prema njemu i ne nišaneći.

Istog je trenutka i on zapucao. Tane se odbilo od stijene i odletjelo nekamo u zrak. Još sam jedanput nasumce pucao i povukao se u zaklon.

Rowling zapuca još dva puta, ali me nije mogao pogoditi. Ispraznio sam revolver pucajući metak za metkom premda nisam očekivao da ću ga pogoditi s te udaljenosti. Rowling je imao pušku i bio je u prednosti.

Izbacio sam prazne čahure i stavio nove metke. Čekao sam da ponovo zapuca, ali ništa se ne dogodi. Pažljivo sam provirio. Još je bio na istom mjestu. Brzo je podigao pušku i zapucao. Pri toj brzini nije bio dovoljno precizan i metak je udario pet metara daleko od mene.

Tiho sam opsovao i povukao se u zaklon. Ovako smo se mogli gađati danima bez nekog rezultata. Podigao sam glavu. Do mraka je ostalo najmanje još jedan sat, a tada će se pojaviti i Jones.

Dvoumio sam se što da učinim. Bilo mi je predugo toliko čekati, a nisam mogao ništa učiniti. Ponovo sam ljutito opsovao i provijerio još jedanput. Rowling je spustio pušku i tražio me pogledom.

Još sam se nekoliko trenutaka dvoumio, a onda sam odlučio. Ne bih mogao izdržati još jedan sati razmišljajući o tome da li je s Lindom sve u redu i da li će joj Rowling, ako već nije, učiniti nešto nažao.

Koliba je bila na vrlo dobrom položaju. Na sedamdesetak metara oko nje nije bilo ni grma iza kojeg bih se mogao sakriti. Rowling bi mogao lako odbiti napad i desetorice ljudi. Ipak sam morao pokušati...

Duboko sam udahnuo i skočio na noge. Potrčao sam prema kući krivudajući lijevo i desno. Pucao sam prema njemu nišaneći koliko sam bolje mogao.

Vidio sam kako se tane zabilo blizu njega i iverje poleti u zrak. Trgnuo se. Odmah je podigao pušku i nišanio mičući cijev lijevo i desno, nastojeći me uhvatiti na nišan.

Pucao je. Metak proleti tako blizu da sam protrnuo, ali se nisam smio zaustaviti. Još me pedesetak metara dijelilo od kuće. Odmah sam uzvratio vatrom, ali nisam bio precizan.

Zapucao je još jednom...

Kriknuo sam i široko raširivši ruke srušio se kao pokošen na zemlju. Ostao sam nepomično ležati na leđima.

Sad je trebalo čekati. Dosad se sve odvijalo po planu. Pogledao sam krajičkom oka prema kući ne podižući glavu sa zemlje. Rowlinga više nije bilo na krovu.

Odahnuo sam. Najgore je bilo prošlo. Da ga nisam uspio prevariti, bio bih u vrlo nezavidnom položaju. Imao bi me na nišanu, a nigdje blizu nije bilo zaklona.

Svaka je sekunda bila duga kao vječnost. Ništa se nije događalo i živci su mi bili do kraja napeti.

Napokon sam čuo kako se vrata otvaraju. Onda opet tišina. Ponovo sam pogledao krajičkom oka prema kući, ali nisam ništa mogao vidjeti iz ovog položaja, a bilo je preopasno u ovom trenutku podići gla-

vu. Ostao sam i dalje nepokretno ležati. Čekao sam da pride. Stisnuo sam čvršće revolver u ruci.

Koraci su se polako približavali, a onda stali. Ocijenio sam da je desetak metara od mene.

— Huntere, ustani i baci oružje ili ću ubiti ovo dijete! — viknuo je Rowling. — Imaš pet sekundi da to učiniš...

Ne podižući glavu, pogledao sam prema njemu. U desnoj ruci držao revolver, a drugom je čvrsto stegnuo pred sebe jedno od Scottove djece. Dijete zaplače.

Bacio sam revolver daleko od sebe i ustao. Zadovoljno se smješkao.

— Proklet bio! — opsovao sam. — Uvijek se služiš prljavim trikovima...

Odgurnuo je dijete i ono je palo na zemlju. I dalje je plakalo. Podigao je revolver i nanišanio mi u prsa.

— Podigni ruke — nasmijuljio se. — Zar si mislio da ću nasjesti i da ćeš me prevariti! Priznajem da si to dobro izveo, ali ja sam uvijek oprezan.

— Gdje je Linda! — upitah. — Ubit ću te ako joj se nešto dogodilo...

Glasno se nasmijao ne skidajući me s nišana. Odjedanput se uzobiljio i prostrijelio me pogledom.

— Ti si zaista lud, Huntere — odmahnuo je glavom. — Držim revolver u ruci, i ako želim, mogu te odmah ubiti, a ti mi još prijetiš.

— Gdje je ona? — bio sam uporan.

Šutke me gledao. Vjerojatno je razmišljao što da učini sa mnom ili da li da mi odgovori.

— U kući je — napokon reče.

Odmahnuo sam iako nisam bio u zavidnoj situaciji. Ako ništa drugo, trebalo je dobiti na vremenu dok se ne pojavi Jones.

— Što ćeš učiniti s nama? — oprezno sam upitao.

— Nisam još odlučio — zlokobno se nasmijao. — Trebao bih te odmah ubiti i ostaviti ovdje, ali bi možda bilo bolje da te na ranč odvedem živog da bi se gazda zabavio s tobom... Možda će mi više platiti.

— A Scott, njegova žena i djeca i Linda?

Nije odgovorio. Vidio sam da razmišlja. Pokazao je revolverom prema kući.

— Ujutro ću vidjeti što ću uraditi. Ulazi u kuću!

Prišao sam djetetu i podigao ga sa zemlje. Rowling uzme moj revolver sa tla i zatakne ga za pojas. Pošli smo prema kući. Rowling je išao nekoliko koraka iza nas.

— Ne pokušavaj biti pametan, Huntere — prijeteći je opomenuo — i nešto pokušati. Bila bi šteta da moram ubiti ovo dijete, zar ne?

Opsovao sam ljutito u sebi, ali ne rekoh ništa.

U kolibi je vladao polumrak. Linda je sjedila u kutu. Čim me opazila, potrčala mi je u zagrljaj. Rowling brzo stane iza nje i gurne je. Pogledao sam ga bijesno. Podigao je revolver i iskesio se:

— Želiš nešto reći, Huntere?

— Nadam se da ćeš jedanput stajati ispred cijevi mojeg revolvera — procijedio sam. — Ubit ću te sa zadovoljstvom.

— Sumnjam da će ti se želja ostvariti, Huntere — odgovorio je istim tonom, a onda se okrenuo Lindi: — Uzmi uže i zaveži svojeg voljenog muža.

Nasmijao se svojoj opasci i pokazao joj prstom u kut u kojem je bilo uže. Tek sam sad opazio Scotta i njegove. I on je bio vezan. Pogledao me, a onda brzo spustio pogled.

— Oprosti mi, Davide — tiho je rekao. — Morao sam to učiniti. Rekao je da će pobiti djecu ako ga ne

poslušam... Oprosti mi, molim te...

— U redu je, Johne — rekoh pomirljivo. — Ne okrivljujem te zbog toga što si učinio. Možda bih i ja tako postupio...

— Zavežite vas dvojica! — viknuo je Rowling i prišao mi.

Odgurnuo je Lindu i provjerio da li me dobro svezala, a onda se zadovoljno nasmijao i gurnuo me u kut. Sjeo sam, a Linda kraj mene.

Rowling je spremio oružje u korice i svalio se na jedinu stolicu u kolibi koja zaškripi pod njegovom težinom. Nalaktio se gledajući u mene.

— Dakle, Jones je sredio one dvije budale — reče. — Nisu vas uspjeli ustrijeliti.

— Samo Bontera — odvratio sam. — Corney je pobjegao.

— Rekao sam gazdi da ne vrijede ništa, ali on nije htio poslušati — odjednom je postao razgovorljiv. — A onu dvojicu što su dolazili na ranč, i njih je sredio?

Nisam mu odgovorio.

— Budale — odmahnuo je rukom. — Nije uopće hrabrost stati nekome pred cijev i poginuti. Treba nešto imati i ovdje...

Kucnuo se prstom po čelu. — Da nisam bio u ovakvom položaju, glasno bih se nasmijao na ovu primjedbu. Linda se preplašeno stisnula uz mene i tiho plakala.

— Da, tu treba nešto imati — nastavio je Rowling i iz džepa izvadio cigaretu. — Ja sam uhvatio tebe, a uhvatit ću i Jonesa, ili ga ubiti, jer imam nešto u glavi...

Više se nisam mogao suzdržati. Prasnuo sam u smijeh. Prostrijelio me pogledom i skočio sa stolice. Brzo mi je prišao i udario me nadlanicom preko usana.

— Da li ti je još smiješno? — zarežao je.

Odmahnuo sam glavom. U ustima sam osjetio krv. Okrenuo sam se u stranu i ispljunuo je. Rowling se vrati za stol i pripali cigaretu.

Gledao sam ga sa mržnjom. Nisam znao što bih dao da sam sad mogao u rukama imati revolver i ustrijeliti ga. Bio sam bijesan i na samog sebe što sam dopustio da me jedan praznoglavac, kao što je Rowling, nasamari i zarobi.

— Boli li? — Linda me nježno pomiluje po obrazu.

Odmahnuo sam glavom i još jedanput se okrenuo u stranu i ispljunuo krv. Rowling je mirno pušio i više nije obraćao pažnju na nas.

— Kad će doći Jones? — upitao je kad je zgazio opušak.

— Nemam pojma — slegnuo sam ramenima. — Kad sam poslije obračuna s Bonterom i Corneyjem krenuo ovamo, rekao sam mu neka se vrati kući. Želio sam ovo sam srediti.

Nekoliko me trenutaka gledao razmišljajući da li da mi povjeruje ili ne, a onda ustao i uzeo pušku.

— Vidjet ćemo — reče napokon i popne se na tavan.

Podigao sam pogled. Vani se spuštao sumrak i Jones se trebao uskoro pojaviti. Rowling proviri s tavana.

— Ako netko pokuša viknuti ili se odvezati — zaprijetio je — ubit ću ga bez milosti. Jasno?

Scottova žena kimne i čvršće prigrli djecu. Rowling se opet izgubi na tavanu. Povremeno bi provirio i pogledao da li smo mirni.

U kolibi je postajalo sve mračnije.

— Linda — šapnuo sam — kad se potpuno smrači, pokušat ćeš mi osloboditi ruke. Samo pazi da Rowling ne opazi.

Kimnula je i pokušala se osmjehnuti.

Kao da me je čuo, Rowling siđe niz ljestve. Uperio je cijev u Lindu, a onda i u Scottovu ženu.

— Vas dvije ulazite ovamo — naredio je i otvorio neka vrata. — Povedite i djecu. Brže!

Kad su ušle, zatvorio je vrata i zaključao ih. Zatim je na vrata gurnuo i stol. Tiho se zadovoljno nasmijao i popeo opet na tavan.

— Scotte — prošaputao sam — da li...

Zašutio sam. Negdje u daljini, kroz noć se začuo topot kopita. Napeto sam osluškivao. Da li je to bio Jones? Više ništa nisam mogao čuti.

Čulo se kako se Rowling na tavanu premjestio s jednog mjesta na drugo i kako je tiho opsovao, a onda je nastala tišina. Ponovo se začuo topot kopita, ovaj put nešto bliže i Rowling opet tiho opsuje, pa opet tišina.

Prošlo je nekoliko minuta. Ljestve su tiho zaškripale i Jake Rowling siđe. Priđe k meni i udari me nogom.

— Ustaj! — oštro je naredio.

Podigao sam se i on me gurnuo prema ulaznim vratima. Naslonio je pušku na zid, izvadio revolver i otkočio ga. Odškrinuo je vrata i pažljivo provirio van. Uhvatio me za okovratnik i izgurao pred kuću. Stao je iza mene i gledao preko mojeg ramena.

— Jones! — vikao je u noć.

Nije bilo odgovora.

— Jones! — još jedanput je pozvao. — Znam da si to ti. Iziđi s podignutim rukama ili ću ubiti Huntera!

Opet nije bilo odgovora.

— Neću više ponavljati — osjetio sam nervozu u Rowlingovu glasu. — Ako ne iziđeš za minutu, ubit ću ga, a potom ću ustrijeliti i njegovu ženu.

Ni ovaj put nitko ne odgovori. Sad sam i ja postao uznemiren. Pitao sam se što će Rowling učiniti ako ovo nije bio Jones nego neki slučajni prolaznik koji je sad već daleko...

Nastojao sam nazreti Jonesa u tami, ali mi to nije pošlo za rukom. Nisam imao mnogo izbora ako sam se želio spasiti.

Rowling malo spusti revolver i to je bio trenutak koji sam bio čekao... Munjevito sam podigao nogu i petom čizme udario ga iz sve snage po nožnim prstima.

Kriknuo je od bola. Brzo sam se okrenuo i zabio mu koljeno u želudac. Čim se pridigao, pogodio sam ga još jedanput u lice vrhom čizme.

Oružje mu je ispalo iz ruke, ali je još bio na nogama. U ruci mu je odjednom zablistao nož.

— Dosta je bilo, Rowling — Jonesov glas odjekne negdje iza Rowlinga. — Ili baci nož ili ćeš dobiti metak u glavu.

Jake me gledao s mržnjom, a onda polako raširio prste i nož padne na zemlju. Jones iziđe iza ugla kuće.

— Ipak nisi tako glup kao što sam mislio — reče Rowlingu — a možda i ne bi bilo šteta da nisi poslušao. Nešto slično si već ti nama rekao, zar ne?

Rowling ga prostrijeli pogledom, ali ne odgovori. Držeći ga na nišanu, Jones podigne nož i prereže uže na mojim rukama. Protrljao sam otrnule zglobove, a onda brzo prišao Jakeu Rowlingu i udario ga nadlakticom po ustima. Stresao je glavom i s mržnjom me pogledao.

— Lako ti je udariti kad Jones drži revolver u ruci — reče izazivački. — Da i ja imam revolver...

— Podlače! — jedva sam se suzdržao da ga još jedanput ne udarim. — A ti si bio hrabar udariti me kad sam bio svezan.

Brzo sam se okrenuo i ušao u kolibu. Popeo sam se na tavan i upalio šibicu. Kao što sam i pretpostavljao,

moj je revolver bio ondje. Podigao sam ga i sišao.

Izišao sam i napunio oružje. Stavio sam revolver u korice i raširio noge.

— Želiš li još uzeti revolver — rekao sam bijesno. Ne znam kad sam posljednji put bio tako ljutit — podigni ga i daj mi priliku da te ustrijelim kao psa...

Bio je iznenađen. Pogledao je Jonesa, koji je još držao revolver u ruci. Robert me pogleda začuđeno, a onda stavi oružje u korice.

— Lako ti se praviti važan kad je Jones uz tebe — reče Rowling nesigurno.

— Robert, makni se u stranu — gledao sam netremice Rowlinga. — Ovo je moja stvar.

— Glupo je to što radiš — reče mirno Jones.

— Makni se — gotovo sam viknuo na njega.

Nemoćno je podigao ruke i prekrižio ih na prsima, a onda se odmaknuo nekoliko koraka u stranu. Nisam više osjećao ni najmanji strah ili nervozu pred dvoboj. Vidio sam pred sobom samo čovjeka kojeg sam želio ubiti.

— Hajde, uzmi oružje — rekoh nestrpljivo.

Rowling je još nepomično stajao. Pogledavao je Jonesa pa mene. Napokon se sagnuo, sa dva prsta uhvatio držak revolvera i stavio ga na kuk u opasač. Još je jedanput pogledao Jonesa, a onda se okrenuo prema meni. Bila je mjesečina i na njegovu sam licu vidio mržnju i želju za ubijanjem. Više kao da nismo bili ljudi, bili smo zvijeri koje će ubiti jedna drugu, i to su nestrpljivo čekale.

Odmaknuo se dva-tri koraka i malo raširio noge. Netremice me gledao, kao i ja njega.

Ruka mu je iznenada poletjela preko revolvera. Bio je brži nego što sam mislio, ali nedovoljno brz da bi me pobijedio. Istog sam trenutka i ja potekao. odjeknuo je samo jedan pucanj...

Rowling krikne i ispusti oružje. Uhvatio se za lijevo rame i zastenjao. Polako se spustio na koljena i ostao u tom položaju. Pogledao me s mržnjom.

— Proklet bio! — prostenjao je. — Moram sam te odmah ustrijeliti.

Gledao sam tupo u njega. Odjedanput mi nije bilo jasno da su me mržnja i želja da ga ubijem mogli toliko zaslijepiti da sam zaboravio na Lindu i Scottove. Spremio sam revolver u korice i ušao u kuću.

Gurnuo sam stol i udario nogom u vrata koja su bila već dotrajala. S treskom se otvoriše. Scottova žena krikne.

— Ne plašite se — rekoh. To sam ja. Izađite.

— Gdje je Rowling? — upitala je uplašeno.

— Njega se više ne morate plašiti.

Izveo sam ih van. Scott je već izišao i Jones mu je prerezivao veze na rukama. Pogledao me i oborio pogled. U sebi je i dalje nosio osjećaj krivnje. Prišao sam mu i zagrlio ga. I dalje je gledao u zemlju.

— Sve je u redu, Johne — kazao sam. — Ne okrivljavam te zbog toga što si učinio. Rowling te je prisilio. Na kraju krajeva, sve je dobro završilo.

Scott podigne pogled i zagleda se u Rowlinga:

— Daj mi revolver da ubijem toga gada. Ne samo što me prisilio da te namamim ovamo, nego me i prevario. Rekao je da će nas pustiti da odemo kad dovedem Lindu, a onda... Daj mi oružje. Ubit će ga zbog svega što sam propatio...

— Ne daj mu da to učini, Hunter — vrisnuo je Rowling.

Linda brzo priđe Scottu s druge strane.

— Johne — reče nježno — kad vas ja, koju ste doveli u ovakvu opasnost, ne optužujem nizašto niti vas zbog toga mrzim, zašto da onda opterećujete svoju savjest ubojstvom jednoga takvog nitkova kao što je Rowling? Budite razumni.

Scott je bojažljivo pogleda. Gric-kao je donju usnu dvoumeći se što da učini. Napokon uzdahne i kimne glavom:

— Imaš pravo Linda. Time ne bih ništa postigao.

— Što je bilo s pismom koje ti je dao Jones? — sad sam se sjetio što sam htio pitati u kolibi kad me prekinuo topot kopita. — Da li je još kod tebe?

— Ne, nije. Nismo se još ni mnogo udaljili iz Lonteryja, a naišla je poštanska kočija. Vozio je moj drugar prijatelj, stari Pat. Dao sam njemu da ga ponese jer su napredovali brže od mojih pretrpanih kola.

— Napokon jedna dobra vijest — reče veselo Linda. — To znači da će šerif prije dobiti pismo, a i prije stići u Lontery i osloboditi nas nevolja...

— ...ako je trenutno u gradu — dodao sam zamišljeno. — Mogao bi stići za nekih desetak dana. Za to vrijeme se može još svašta dogoditi. Treba izdržati da njegava dolaska.

— Izdržat ćemo — javi se Jones i Linda ga pogleda zahvalno. — Moramo!

Scott polako makne moju ruku s ramena i pođe k ženi i djeci. Svako od njih je nježno milovao po kosi. Iako je bio mrak, a on još i okrenut leđima, mogao bih se zakleti da je pri tome plakao. Bio je sretan što se sve dobro završilo.

Rowling je glasno stenjao. Linda me zagrli i pogleda ga.

— Što će biti s njim? — upitala je.

— Ne znam — slegnuo sam ramenima. — Ne možemo ga ustrijeliti, a ni pustiti da nekažnjeno ode. Možda bi najbolje bilo povesti ga s nama i predati ga šerifu kad dođe.

— I ja tako mislim — rekao je nakon kraćeg razmišljanja.

Rowling je i dalje klečao držeći se za ranu. Samo korak ili dva od njega ležalo je njegovo oružje, ali nijednog trenutka nije ga pokušao uzeti jer ga je Jones stalno držao na oku. Robert priđe, uzme revolver i baci ga daleko.

— Pričekat ćemo ovdje jutro, a onda ćemo krenuti natrag jer nije baš sigurno putovati noću. — reče. — Osim toga, danju ćemo i brže moći napredovati.

Scott nam priđe i nakašlje se:

— Linda reci ocu da mi je žao što sam ga... udario.Nadam se da će moći shvatiti. — Niste se predomislili i odlučili se vratiti? — upitah.

— Ne, nastavit ćemo put — odvratio je. — Valjda više neće biti nevolja.

Nastala je tišina. Odjednom više nismo znali što bismo rekli.

— Hajdemo u kolibu — Linda je prekinula tišinu. — Vani je postalo hladno.

IX

— Maureen! Maureen! — Gilroy je stajao na pragu s puškom u ruci. — Evo ih! Vraćaju se!

Bojažljivo sam pogledao ranč. Uzdahnuo sam olakšano. Činilo se da je sve u redu i da se nije ništa dogodilo dok smo Jones i ja bili odsutni.

Sjahali smo pred kućom. Gilroyevo se lice smračilo. Pokazao je puškom prema Rowlingu.

— Što će ovaj štakor ovdje?

Rowling lagano problijedi. Pogledom je tražio pomoć od mene i Jonesa.

— On je sve ovo zakuhao — odgovorio sam. — Kad dođe okružni šerif, predat ćemo ga njemu pa će

mu se suditi. Do tada ga moramo negdje zatvoriti.

— Gluposti! — ljutiti Gilroy pljune u prašinu. — Trebalo ga je napuniti olovom i ostaviti, a ne dovlačiti ga čak ovamo na ranč...

Još jedanput prezirno pogleda Rowlinga, a onda se okrene i uđe u kuću. Iznutra se čulo kako se Linda pozdravlja s majkom i pripovijeda joj kako je sve prošlo.

— Zaista, kamo ćemo s njim? — upita Jones.

Ogledao sam se oko sebe i pokazao prstom prema staji.

— U staji postoje jedna vrata. Vode u neku malu prostoriju u kojoj je bivši vlasnik držao alat i slične stvarčice. Odande ne bi mogao pobjeći. Nema prozora, a ni drugog izlaza.

Jones kimne i pokaže glavom Rowlingu da krene prema staji. Ranjenik je išao teška koraka kao da je izgubio mnogo krvi, ali nije bilo tako. Prije nego što smo krenuli, Linda mu je isprala ranu i previla čistom krpom. Pitao sam se da li je on vrijedan tolikog truda.

Maureen Gilroy me pozove iz kuće. Ušao sam.

* * *

Noć je bila puna mjesečine tako da se nadaleko moglo vidjeti. Stajao sam skriven u sjeni nadstrešnice pred kućom s puškom u ruci. Bio je moj red da stražarim.

Prošla su već tri dana otkako smo se vratili, ali ništa se nije dogodilo. Od Milesovih ljudi ni traga ni glasa. Ipak sam znao da moramo biti oprezni jer su se svakog časa mogli pojaviti. Miles sigurno nije bio čovjek koji bi lako odustao uvijek je išao na sve ili ništa.

Zijevnuo sam. Počelo mi se spavati. Izvadio sam džepni sat koji nam je dao Gilroy da se možemo orijentirati. Ostalo je oko jedan sat prije nego što sam trebao probuditi Jonesa da me zamijeni.

Ponovo sam zijevnuo i spremio sat u džep.

Iznenada odjekne pucanj i razbije noćni mir. Tane udari desetak centimetara iznad mene u zid kuće.

Opsovao sam i gurnuo vrata. Bacio sam se na tle i otkotrljao u stranu. Jones je već bio kraj prozora s oružjem u ruci. Iz druge sobe izađe Gilroy noseći pušku.

— Stigli su!

Kimnuo sam i stao kraj drugog prozora. Gurnuo sam ruku želeći ga otvoriti. Odjekne još jedan pucanj i staklo se razleti u parampar-čad. Još dva metka udariše u zid i okvir prozora. Onda opet nastane tišina.

Pažljivo sam pogledao kroz prozor. Jedna se sjenka pomakne blizu ograde. Izvadio sam revolver i zapucao. Sjenke nestane.

Prišao sam vratima i gurnuo ih nogom. Istog trenutka nekoliko metaka udari u vrata i dovratak, a onda opet tišina.

— Još je iza one velike stijene, a jedan je iza bunara — reče tiho Jones. — Imaju puške.

— Koliko bi ih moglo biti? — upita isto tako tiho Gilroy.

— Mislim da ih nema više od pet-šest — odvrati Jones gledajući kroz prozor.

Iznenada je podigao revolver i opalio. Netko vani krikne. Jones se brzo povuče s prozora. Napadači su odmah uzvratili. Jedan metak udari u staklo, razbije ga i zabije se u zid sobe.

Nanišanio sam onamo otkuda sam vidio plamen iz cijevi. Pucao sam dva puta. Jedan se čovjek brzo podigne i počne trčati u desno. Pucao sam još jednom. Vidio sam kako se uhvatio za nogu i pao.

Odjek pucnjave izgubio se u noći. Nastala je neka neprirodna tišina.

Nisam više nikoga mogao opaziti u mraku.

— Vidiš li ih još? — tiho sam upitao Jonesa.

Odmahnuo je glavom. Izbacio je praznu čahuru i stavio novi metak. Učinio sam isto i opet oprezno provirio. Ništa, nigdje nikoga. Da nisu odustali? Sumnjao sam u to. Ne bi dolazili na ranč da ispale nekoliko metaka. Imali su neki drugi plan. Bio sam siguran u to.

— Vatra!!! — viknuo je Gilroy. — Vatra u staji!!!

Stao sam s druge strane prozora i zaprepašteno pogledao prema staji. Plameni jezici su se brzo penjali i već su počeli hvatati krov. U staji je bilo mnogo sijena i slame i činilo se da se plamen u govoto istom trenutku širio na svim dijelovima zgrade.

— Konji! — viknuo sam zaprepašteno. — Konji su u staji!

Potrčao sam prema vratima i uhvatio za bravu. Jones skoči i uhvati me s leđa. Pokušao sam se oteti, ali me čvrsto držao.

— Pusti me! — viknuo sam.

— Ne budi lud! — njegov stisak nije popuštao. — Prije nego što napraviš dva koraka izvan kuće, napunit će te olovom.

U dvorištu se začuo topot kopita.

— Dva su se konja uspjela osloboditi — reče Gibroy koji je još stajao pored prozora.

Pokušavao sam se oteti. Jones me uhvati još jače i opsuje.

— Ako se ne umiriš — zaprijetio je — lupit ću te revolverom po glavi. Ne budi glup! Ostani ovdje u kući!

Vani se ponovo začuo topot.

— Sad ga možeš i pustiti — javio se Gilroy. — Svi su konji pobjegli.

Jones me pusti. Prišao sam prozoru i pogledao van. Plamen je već uhvatio veći dio krova i osvjetljavao dvorište. U tom trenutku dio krova se sruši i s treskom pade u staju.

— Rowling! — tek mi je sad palo na um. — Rowling je još tamo. Izgorjet će.

— Toga se ne moraš plašiti — mirno će Jones. — Njegovi su ga sigurno spasli i sad je već daleko. Ne bih se začudio da su zbog toga i došli.

Gledao sam nemoćno kako staja gori. Smirio sam se i shvatio da mi je Jones spasio život kad me nije htio pustiti da izađem. Milesovi ljudi su zacijelo još bili vani. Blizu ulaza se pomakne neka sjenka i odmah nestane. Dohvatio sam pušku i ispraznio je pucajući u tom smjeru. Nisma ni očekivao da ću ga pogoditi, ali sam bio toliko bijesan da se nisam mogao kontrolirati.

Bacio sam pušku na pod i uzeo revolver. Čekao sam, ali se čovjek više nije pojavljivao. Ponovo sam pogledao prema staji. Vatra je sablasno pucketala kroz noć. Gilroy opsuje i opali kroz prozor, ali s mojeg mjesta nisam mogao vidjeti koga je gađao niti da li je pogodio.

Gledao sam tupo u plamen. Bilo je prekasno da bi se bilo što spasilo, a postojala je mogućnost da su onijoš vani. Ova će noć biti noć bdijenja i očekivanja.

Noć je sporo prolazila. Samo je pucketanje vatre prekidalo noćni muk.

Napokon je svanulo. Napadači se nisu oglasili sve do zore. Polako sam otvorio vrata i izišao. Očekivao sam svakog trena da će odjeknuti pucanj, ali i dalje je vladala tišina.

Oprezno sam prešao preko dvorišta i došao do ostataka staje, sad samo zgarišta. Činilo mi se da je s njom izgorio i dio mene. Gledao sam tupo u pepeo i nisam ni na što mislio. Osjećao sam u sebi golemu prazninu. Osjećao sam se tako jadno da bih najradije zaplakao.

Iza mene se začuje rzanje. Okrenuo sam se. Dva su se konja vratila

na rančˇ. Stajali su kraj ograde ranča. Pokušao sam im prići i uhvatiti za konop koji su prekinuli kad su se otrgnuli. Preplašeno su pobjegli i udaljili se nekoliko desetaka metara, a onda su se polako vratili.

* * *

Nisam mogao shvatiti: prošlo je još tjedan dana, a više se nisu pojavljivali. Unatoč tome, i dalje smo bili na oprezu i noću je uvijek netko bio na straži.

Bilo je kasno poslije podne. Sunce je još nemilosrdno pržilo. Jones, Gilroy i ja sjedili smo u sjeni pred kućom, a Linda i njena majka nešto su radile u kući.

— Netko dolazi — reče Jones.

Pogledao sam u smjeru koji je pokazao. Iz grada se približavao jedan jahač. Bio je još daleko, ali se već moglo vidjeti da mu se ne žuri. Jahao je vrlo polako.

— Ide ovamo — reče Gilroy iako je to bilo više nego očito.

Ustao sam i ušao u kuću. Uzeo sam pušku, napunio je i opet izišao. Jahač je još bio daleko.

— Sumnjam da je netko od Milesovih ljudi — kazao sam više za sebe. — Nitko od njih ne bi dolazio sam.

Prošlo je još petnaestak minuta prije nego što sam mogao bolje promotriti došljaka. Bio je to visok čovjek, četrdesetih godina, prilično snažan i visok. Lice su mu krasili gusti brkovi i bio je obučen u odijelo tamnozelene boje.

Bez ikakva straha ujahao je u dvorište i zaustavio se pred kućom. Pogledao je nas trojicu.

— Tko je od vas David Hunter? — upitao je

— Ja sam — ustao sam. Stalno sam ga gledao jer još nisam znao tko je.

Odmjerio me od glave do pete i počeo tražiti po džepovima. Napokon pronađe neko presavijeno pismo i podigne ga u zrak.

— Vi ste ovo poslali? — Upitao je.

Pogledao sam Jonesa. On kimne glavom.

— Da, jesam — odvratio sam, a onda upitao, iako sam već bio slutio odgovor: — A tko ste vi?

Odmaknuo je rub sakoa. Na prsima mu se presijavala metalna zvijezda.

— Ja sam Phil Widggers, okružni šerif — reče. — Kakva vas je nevolja natjerala da mi pišete?

Još ne vjerujući, odmahnuo sam glavom. Nisam mogao povjerovati da se napokon pojavio predstavnik zakona koji bi mogao riješiti moje probleme.

— Uđite u kuću — rekoh radosno. — Sve ću vam objasniti. Ovo je moj tast Anthony Gilroy, a ovo je moj prijatelj Robert Jones. Željno smo očekivali da se pojavite...

Lice predstavnika zakona odjednom se smračilo kad sam spomenuo Jonesovo ime. Pogledao ga je sumnjičavo.

— Čuo sam već za to ime — rekao je i sjahao.

Po njegovu tonu mogao sam shvatiti što je čuo o Jonesu i kakvo mišljenje ima o njemu. Odlučio sam objasniti da je u zabludi, ali poslije kad mu ispričam svoje nevolje i zašto sam ga pozvao.

— Imao sam već takvih slučajeva — rekao je kad sam mu sve ispričao — i takve su mi priče već poznate. U nekim sam slučajevima morao tražiti čak i pomoć vojske. Vidjet ćemo još što mogu učiniti.

Iako je ovaj odgovor obećavao, doduše ne mnogo, osjetio sam kako se u meni ponovo budi nada da bih se mogao oduprijeti Richardu Milesu. Došlo je vrijeme da se zakon napokon pojavi i u Lonteryju.

— Moram ići — Widggers ustane i stavi šešir na glavu. — Sutra ću otići i k Richardu Milesu i vidjeti što mogu učiniti... Samo, nezgodno je u svemu tome što nemate dokaza za svoje tvrdnje. Njegovi ljudi neće svjedočiti protiv njega, a vi nemate drugih dokaza, ostaje samo vaša riječ protiv njegove. Ne možete čak ni dokazati da su njegovi ljudi zapalili vašu staju jer u noći niste mogli nikoga prepoznati...

— Pa tko bi drugi to učinio? — planuo sam.

— Ja vas shvaćam, gospodine Hunter — mirno je odvratio — ali zakon traži i dokaze... Bez obzira na ishod mojeg posjeta Milesovu ranču, doći ću sutra ovamo i javiti vam što sam učinio. Nadam se da će moja prisutnost biti dovoljna da spriječimo dalje nevolje...

Uzjahao je i mahnuo rukom na pozdrav. Okrenuo je konja i potjerao ga u kas.

Gledao sam za njim. Toliko sam ga željno očekivao, a sad sam bio razočaran. Izgledao mi je kao čovjek koji je pun sebe i koji misli da sam može riješiti sve nevolje cijelog svijeta. Netragom je nestalo one radosti kad se predstavio. Čak sam zaboravio i reći za Jonesa.

— Sad mogu i ja otići — reče Robert. — Više vam nisam potreban...

— Ostani još koji dan — odvratio sam odsutno gledajući za šerifom koji se polako gubio s vidika. — Ako nam tvoja pomoć zaista više nije potrebna, a nadam se da će tako i biti, zaslužio si da se barem odmoriš ovdje. Toliko ti barem dugujem, iako ću uvijek biti tvoj dužnik...

Nije odgovorio. Okrenuo se i ušao u kuću. Pokušavao sam se uvjeriti da će Widggers sve riješiti, ali negdje u dubini duše osjećao sam da će mi Jones još i te kako biti potreban.

Sjeo sam na prag i pripalio cigaretu. Nisam više znao što da mislim. Više nisam bio siguran da je došao kraj mojim nevoljama, dapače, slutio sam suprotno.

Popušio sam cigaretu i opušak bacio daleko od sebe.

Nije mi vrijedilo razbijati glavu razmišljanjima. Trebalo je čekati sutrašnji dan i vidjeti kakave će vijesti, dobre ili loše donijeti Widggers.

X

Kao i prvi put kad se pojavio na ranču, šerifu Widggersu kao da se nije žurilo. Zastao je pred kućom i sjahao s konja. Njegovo smrknuto lice nije obećavalo ništa dobro.

— Što se dogodilo? — upitah. — Da li ste bili na Milesovu ranču?

— Jesam — i dalje me smrknuto gledao. — Ne donosim nimalo ugodne vijesti...

— Što se, do vraga, dogodilo? — upitao sam iznenađeno.

Nije odmah odgovorio. Nakašljao se tražeći prave riječi, a onda reče:

— Morat ću vas uhapsiti... Zbog ubojstva...

Zastao sam kao ukopan. Osjećao sam se kao da me netko udario čekićem u glavu. Širom otvorenih usta gledao sam ga i ne vjerujući odmahivao glavom.

— Kakva je to glupost? — jedva sam progovorio. — Ako je šala, nije baš uspjela...

— Nije šala — i dalje je bio ozbiljan. — Richard Miles vas je optužio za ubojstvo i morat ću vas uhapsiti. Nadam se da nećete praviti gluposti i mirno se predati... Ne bih volio da dođe do nemilih prizora.

Još nisam mogao povjerovati da se Widggers zaista ne šali. Na čelu su mi se pojavile sitne kapljice znoja. Obrisao sam ih rukavom.

— Pa koga sam, k vragu, ubio? — gotovo sam vrisnuo.

— Jakea Rowlinga —čuo sam odgovor.

Gledao sam bezizražajno u njega. Činilo mi se da je sve ovo samo ružan san i da ću se uskoro probuditi i da će nestati ove užasne more.

— Rowlinga — odsutno sam ponovio. — Kad su mi oni gadovi zapalili staju, on je nestao i otada ga nisam vidio... Kako sam ga onda mogao ubiti?

Šutio je nekoliko trenutaka i gledao me. Po izrazu njegova lica vidio sam da se baš i ne trudi da mi povjeruje.

— Što ste radili jučer poslije podne kad sam otišao s vašeg ranča? — iznenada je upitao. — Kamo ste otišli?

— Ovaj... ja — zbunjeno sam se počešao iza uha, a onda sam se sjetio: — Otišao sam projahati okolicom ne bih li možda pronašao još dva konja koja se nisu vratila.

— Bili ste i na obali rijeke?

— Da, jesam — odgovorio sam nestrpljivo. — Mislio sam da su došli onamo napiti se vode i...

— Miles tvrdi da su njegovi ljudi slučajno bili blizu, ali nedovoljno blizu da bi spriječili ono što se dogodilo... Jake Rowling je bio na obali. Prišunjali ste mu se i pucali mu u leđa, a potom leš bacili u rijeku...

Jones se glasno nasmije kad je čuo posljednje riječi.

— Nećete valjda povjerovati u te glupe laži? — rekao je. — I dijete bi prozrelo njihovu namjeru.

— Vaše me mišljenje ne zanima — Widggers ga prostrijeli pogledom. — Moja je dužnost da ga uhapsim i rasvijetlim slučaj... Ako je nedužan, nema se čega plašiti.

Jones odmahne rukom i okrene se na drugu stranu. Šerif me ponovo pogleda i pruži ruku:

— Dajte mi svoje oružje.

Stajao sam neodlučno razmišljajući što da učinim. Njegova je ruka i dalje stajala ispružena. U tóm se trenutku iza mojih leđa začuo metalni zvuk zapinjanja puške. Okrenuo sam se. Gilroy je stajao u vratima s oružjem u ruci uperenim u predstavnika zakona.

— Dosta je bilo komedije! — viknuo je. — Zvali smo vas da pomognete nama, a ne Milesu. Kad smo dosad mogli bez vaše pomoći, moći ćemo i dalje. Uzmite konja i nestanite s ranča prije nego što me izda strpljenje.

Šerif je i dalje stajao na istom mjestu s ispruženom rukom. Ničim nije pokazao da se uplašio. Pogledao je ravnodušno Gilroya.

— Maknite pušku — reče odlučno — jer bih mogao i vas uhapsiti zbog napada na predstavnika zakona...

— Zašto ne pokušate? — upita izazivački Gilroy i malo podigne cijev tako da je bila uperena točno u Widggersova prsa. — Volio bih to vidjeti.

Nastala je mučna tišina. Pogledao sam Gilroya, a onda šerifa, koji je stajao nekoliko koraka od mene ispružene ruke. Bilo je očigledno da nije namjeravao odustati i otići s ranča bez mene.

— Šerife što ne pokušate? — i dalje je izazivao Gilroy. — Možda mislite da samo prijetim.

Ugrizao sam se za usnu. Pogldao sam šerifa. Polako je spustio ruku i primakao je oružju. Trebalo je brzo odlučiti i to prije nego dođe do najgoreg.

— U redu je — podigao sam ruke, okrenuo se i stao Gilroyu pred cijev. — To ne bi nikome pomoglo. Otići ću sa šerifom i sve će se vrlo brzo razjasniti...

Gilroy me gledao pomalo razočarano. Polako je spustio cijev i prebacio pušku preko ruke.

— Griješiš, Davide — rekao je zabrinuto. — Nemoj se predavati...Miles će iskoristiti priliku da te se zauvijek riješi, a onda će prisvojiti i ranč.

— Znam i ja da je to njegova namještaljka, ali ako ne učinim tako, nećemo ništa postići. Bit će to onda samo odgađanje obračuna za dan, dva illi deset dana, nije važno koliko, ali ni dalje nećemo moći mirno spavati. Zakon jednoga dana mora stići i u Lontery.

— Ali zašto baš ti moraš biti žrtveno jagnje? — rekao je ogorčeno.

Nisam znao što bih mu odgovorio. Okrenuo sam se prema šerifu, otkopčao opasač i pružio mu ga. Uzeo ga je i prebacio preko ramena.

— Bit će najbolje da odmah pođemo — reče.

Kimnuo sam. U tom trenutku izađe Linda iz kuće. Vjerojatno je u kući čula cijeli razgovor jer je plakala. Zagrlila me i naslonila mi glavu na prsa.

— Ne plači, sve će biti u redu — pokušah je utješiti.

— Griješiš, Davide — još jedanput reče Gilroy.

Pogledao sam Jonesa. I dalje je bio okrenut leđima i gledao nekamo u daljinu. On još jedini nije ništa rekao na moju odluku. Bio sam mu čak i zahvalan zbog toga jer više nisam ni sam bio siguran da li sam ispravno postupio. Jednog trenutka bi mi se činilo da je to najpametnije rješenje, a već sljedećeg da je velika glupost.

Šerif uzjaše konja i reče:

— Hajdemo! Uskoro će sve biti razjašnjeno.

Gledao sam ga razočarano. Čovjek od kojeg sam očekivao da će nas spasiti od Milesa, uhapsio me zbog ubojstva. Znao sam i kakva je kazna za to: dugogodišnji zatvor ili smrt vješanjem. Hladni mi trnci prođoše niz leđa.

Sjetih se i riječi pokojnoga Paula Kincadea: Pravda je dobra stvar, ali ako je u rukama pravih ljudi. Inače , za jedne je manje pravedna, a za druge više. Sjetih se i Garyja. Opet sam zaželio da je ovdje i da mi pomogne barem savjetom.

Pokušao sam odagnati crne misli, ali u glavu su mi stalno navirale Kincadeove riječi: Pravda je dobra stvar, ali... Pravda je dobra stvar, ali ..

Šerif Phil Widggers je sjedio na konju i čekao da krenemo. Da li je i on bio takav pravi čovjek?

XI

U Lonteryju nije bilo zatvora. Widggers me zatvorio u nekadašnje skladište stare prodavaonice, koje je već odavno bilo napušteno. Prostorija je smrdila na plijesan i ustajali zrak, a bila je i puna prašine.

Vrata se otvore i uđe Widggers.

— Dobio sam obavijest — Reče. — Sudac će doći u četvrtak. Dakle, morat ćeš još tri dana provesti ovdje.

— Nije morao toliko žuriti — dobacio sam podrugljivo. — Tjedan dana, koliko sam ovdje,nisam se imao ni na što požaliti. Ništa ne radim, samo se izležavam i jedem.

— Imate posjet — reče ne obraćajući pažnju na moj ton. — Tu su vaša žena i onaj Jones...

Maknuo se s vrata i propustio ih da uđu. Još se jedanput ogledao i preletio pogledom preko prostorije, a onda izišao i zaključao vrata za šobom. Linda stavi pred mene košaru s hranom.

— Za tri dana dolazi sudac — rekoh letimično pogledavši košaru jer nisam bio gladan.

— Znaš li tko će to biti? — upita Jones

— Da, znam. Widggers mi je rekao — Martin Lamenth.

Lice mu se odjednom smračilo. Gledao me zamišljeno ništa ne govoreći.

— Nešto nije u redu? — upitah.

— Da li si već čuo za njega? — nervozno je ustao, a onda opet sjeo.

— Ne,nikad. Zašto?

— Ja ga osobno poznajem — reče — ali što sam čuo o njemu, ne služi mu nimalo na čast. On je jedan od onih koji bi sve učinili za novac. Kod njega uvijek ima pravo onaj tko mu više plati, a nije teško pogoditi tko će to biti u ovom slučaju. Namještaju ti gadnu igru, Davide...

Linda ga je uplašeno gledala dok je.govorio. Doista, njegove riječi nisu ulijevale nadu. Još sam se jedanput zapitao da li sma ispravno postupio kad sam se predao Widggersu i pustio da me,zatvori.

Nekoliko je trenutaka vladala mučna tišina.

— To su zaista gluposti — kazao sam ogorčeno. — Kako bi me mogli osuditi za ubojstvo čovjeka koji je živ? Widggers je rekao da će pokušati pronaći Rowlinga, ali mi se čini da se nije pretrgnuo od traženja... Najviše je vremena u salunu. ..

Jones se oprezno okrene i pogleda prema vratima. Šerif je još bio vani. Zavukao je ruku pod košulju, izvadio revolver i pružio mi ga.

— Sakrij to pod jastuk — reče. — može ti zatrebati.

Pogledao sam neodlučno njega, pa oružje.

— Možda ne bi trebalo. Kad bih se poslužio, bio bi to najbolji dokaz za suca da mi savjest nije čista...

— Ne budi lud — reče oštro. — Uzmi ga. I ja bih bio sretan kad ti ne bi trebao, ali tko zna što se može dogoditi... Bit ćeš sigurniji ako je kod tebe.

Ključ u bravi tiho zaškripi. Zgrabio sam revolver iz Jonesove ruke i strpao ga pod jastuk. Vrata se otvore i uđe šerif Widggers.

— Prošlo je vrijeme za posjet — reče. — Za danas je dosta. Vidjet ćete se sutra.

Linda se sagne i poljubi me. Izgledala je vrlo zabrinuta i nije progovorila ni riječi, samo je pozorno slušala što smo Jones i ja govorili.

Dugo sam gledao u vrata kad se su zatvorila za njima. Onda sam se ispružio na krevet, stavio ruke pod glavu i pokušao zaspati, ali san nije dolazio na oči.

Zavukao sam ruku pod jastuk i osjetio hladan dodir metala. Stegnuo sam držak revolvera kao da sam se time želio ograhriti za nastupajuće dane, a onda sam oružje gurnuo još dublje.

Okrenuo sam se na leđa i ostao tako ležati gledajući prazno u strop. Nastojao sam da ni na što ne mislim.

* * *

Otvorio sam oči i ustao. Vani je bila noć i moglo je biti oko deset sati. Prišao sam prozoru i pogledao van. Kroz zamućena stakla saluna nazirala se neka gužva i buka prijetećih glasova koje nisam mogao razumjeti. Iznenada glasovi postaše razgovjetniji i glasniji.

— Izvucimo ga van! Izvucimo van toga prljavog ubojicu koji puca ljudima u leđa! — vikao je netko čiji mi je glas sličio Kingsovu, Rowlingovu prijatelju, ali nisam bio siguran.

Protrnuo sam. Nagonski sam prišao krevetu i posegnuo rukom pod jastuk, a onda sam zastao. Nastojao

sam se smiriti. Widggers je bio ovdje i on će ih zaustaviti.

— Objesimo ga! — viknuo je isti glas.

Glasovi su postajali sve bliži. Čulo se kako se zaustavljaju na ulici, pred skladištem u kojem sam bio zatvoren. Pokušavao sam ih vidjeti, ali s ovog mjesta to nisam mogao.

— Davide — netko me tiho pozove s desne strane prozora. Odmah sam prepoznao glas: bio je to Jones.

— Tu sam — odgovorio sam šapatom.

— Gdje je Widggers? — prišao je prozoru i provirio u prostoriju.

— Tamo je naprijed. Kako si se ti ovdje stvorio?

— Ako ih on ne zaustavi, budi pripravan. Ja ću biti negdje blizu.

Brzo se okrenuo i nestao u tami. Osjetio sam olakšanje kad sam ga vidio. Nisam znao kako je naišao u pravom trenutku, ali je bio ovdje i to mi je ulijevalo sigurnost.

Glasovi opet postadoše jači. Netko je supijano nešto opsovao i nasmijao se. Odjedanput tišina. Čulo se kako se otvaraju neka vrata, a onda opet tišina.

— Što želite? — strogoje upitao Widggers.

— Onog ubojicu kojeg držiš zatvorenog — reče neki meni nepoznati glas, — Objesit ćemo ga!

Začuše se poklici odobravanja i prijetnji.

— Ništa od toga, ljudi! — šerifov je glas i dalje bio odlučan i nije trpio pogovora. — Raziđite se odmah!

— Hoćemo Huntera! — Viknuo je netko, a ostali ga opet podržaše poklicima odobravanja.

— Neću više ponavljati! — Widggersov je glas postao oštriji. — Njemu će se suditi i vi ništa nećete učiniti. Bolje bi bilo da se vratite u salun i nastavite piti...!

Nastala je tišina.

— A tko će nas spriječiti — upita netko izazivački — da ga izvučeno napolje?

Začuo se metalni zvuk zapinjanja kokota. Nisam znao u čijim je rukama oružje.

— Ako se netko približi samo jedan korak — i Widggersov je glas postao prijeteći — pucat ću!

Tišina.

— Prazna prijetnja, šerife — pokušao se netko nasmijati.

— Možda, momče, možda — šerif je pravio stanku između svake riječi, — Ako zaista tako misliš, zašto ne napraviš još samo jedan korak bliže i ne provjeriš?

Nije bilo odgovora. Onda se začuje tihi žamor, ovaj put manje prijeteći, a onda se glasovi polako udaljiše, pa se opet izmiješaše u galami saluna.

Odahnuo sam. Opipao sam čelo. Bilo je orošeno sitnim kapljicama znoja. Obrisao sam ih rukavom, izvadio iz džepa cigaretu i pripalio je. Tek sam sad zapazio da mi se ruke tresu. Stavio sam cigaretu u usta i stisnuo šake. Držao sam ih tako dok nisam osjetio da je drhtavica prošla i tek tada shvatio koliko sam se uplašio.

Ključ tiho zaškripi u bravi i vrata se otvore. Widggers proviri unutra i pogleda me, onda opet povuče vrata i zaključa ih.

Legao sam na krevet i pušio. Prošlo je nekoliko minuta... Bacio sam opušak na pod i stavio ruke pod glavu. Sklopio sam oči iako sam znao da neću moći zaspati. Još sam bio previše uzbuđen da bi mi to uspjelo.

Netko tiho udari u rešetku. Podigao sam se na lakat i pogledao prema prozoru. Bio je to Jones. Ustao sam i prišao.

— Sve je dobro završilo — rekoh tiho.

— Na sreću — odvratio je. — Mislim da se noćas više neće pojavljivati, ali ću za svaki slučaj ostati u Lonteryju do jutra. Pokušaj zaspati ako možeš.

Odmahnuo sam rukom. Ogledao se oko sebe da vidi neće li netko naići, a onda prstima dotaknuo rub šešira u znak pozdrava i okrenuo se.

— Roberte — šapnuo sam.

Zastao je i pogledao me.

— Hvala ti — rekoh.

Nehajno je odmahnuo rukom i izgubio se u tmini. Okrenuo sam se i pošao prema krevetu. Ključ glasno zaškripi i u prostoriju uleti Widggers s oružjem u ruci.

Pogledao je prvo mene, a onda brzo priđe prozoru i pogleda van. Gledao je lijevo i desno, a onda spremio oružje za opasač i okrene se.

— Zar se nešto dogodilo? — upitah pomalo podrugljivo.

Smrknuto me pogleda, ali ne reče ništa. Zatvorio je vrata. Ključ zaškripi i onda nastane tišina.

XII

— Da, to je taj čovjek — ustao je sa stolice i uperio kažiprst u mene.

— Hoćete li ponoviti njegove riječi? — upitao je sudac gotovo pospano. — Što je rekao?

— Pa, ovaj... rekao je da će ubiti Rowlinga — odgovorio je polako i bojažljivo me pogledao.

Bio je to onaj gostioničar iz maloga rudarskog naselja u čijoj je krčmi došlo do obračuna s Bonterom i Corneyjem. Obučen u svoje crno svečano odijelo stajao je nekoliko koraka od mene i upirao prstom.

— Kakve su to gluposti? — skočio sam na noge.

Istog trenutka šerif Widggers me uhvati s leđa i gurne natrag na stolicu. Stavio mi je ruku na desno rame i pritisnuo me da ne bih mogao ustati.

Sudac pokaže glavom gostioničaru da može ići, a onda počne tražiti nešto među svojim papirima. Namjestio je naočale i pogledao sve prisutne.

— Budući da više nema svjedoka, predložio bih da se porota povuče i donese odluku — reče.

Pogledao sam beznadno porotnike. Bili su to sve ili Milesovi ljudi ili oni koji su ovisili o njegovoj dobroj volji: gostioničar, trgovac, potkivač i drugi.

Porotnici se skupiše u krug. Nešto su se došaptavali i pri tome kimali glavama. Potkivač se okrene i priđe sucu.

— Mislimo da nema potrebe da se povlačimo — reče. — Dokazi su i više nego jasni. Optuženi je kriv!

Kriv! Kriv! Kriv! Ta mi je riječ odzavanjala u glavi. Gledao sam tupo u potkivača još ne vjerujući ono što sam čuo. Odjedanput se nešto slomilo u meni. Skočio sam na noge bez obzira na Widggersovu ruku koja me još pritiskivala na stolicu.

— Prokleti bili! — gotovo sam vrisnuo. — Ja sam kriv? Što da se onda reče za Richarda Milesa i njegove ljude?! Kakvi su oni?! Da, oni nisu nevinašca? Svi su oni prokleti ubojice!

Okrenuo sam se prema Milesu koji je sjedio u prvom redu i prezirno sam pljunuo. Prekrižio je ruke na prsima i nadmoćno se smješkao.

U tom trenutku sudac udari čekićem po stolu i svi prisutni ustadoše.

— Budući da je nepobitno utvrđeno — počeo je sudac — da je David Hunter ustrijelio s leđa Jakea Row-

linga i leš bacio u rijeku, a budući da tokom suđenja nije pokazao ni najmanji znak pokajanja...

— Kakvo kajanje?! — viknuo sam. — Za nešto što nisam učinio moram li se kajati?! Ovo je samo prljava namještaljka! Sudac me samo pogleda preko ruba naočala, ali ne reče ništa. Nakašljao se i nastavio:

— Budući da, dakle, nije pokazao ni najmanjeg znaka pokajanja, a s obzirom na težinu zločina, David Hunter osuđuje se na smrt vješanjem. Kazna će biti izvršena u srijedu u zoru. Ovim završava suđenje.

Udario je ponovo drvenim čekićem po stolu, uzeo svoje papire i okrenuo se. Došao je do vrata i ne okrećući se izišao.

Pogledao sam Milesa. I on je gledao mene. Zadovoljno je trljao ruke i smiješio se.

— Zakon uvijek pobjeđuje — rekao je.

Pljunuo sam blijesno prema njemu. Šerif Widggers me uhvati ispod ruke i povuče prema izlazu.

Otvorio je vrata ćelije i gurnuo me unutra. Gledao me nekoliko trenutaka i očekivao sam da će nešto reći, ali on šuteći okrene ključ u bravi i ode.

Srušio sam se na krevet. Tek mi je sad počelo bivati jasnije u kakvom sam položaju. Još su me samo dva dana dijelila od vješala. Osjećao sam kako mi niz kralješnicu prolaze hladni trnci.

Ustao sam i nervozno pripalio cigaretu. Prišao sam prozoru i pogledao van, a onda sam nervozno počeo koračati ćelijom. U tom sam se trenutku osjećao kao zvijer uhvaćena u zamku iz koje ne može pobjeći. Prišao sam krevetu i zavukao ruku pod jastuk. Hladan dodir revolvera malo me smirio.

Izvana su se začuli glasovi. Bili su to Robert i Linda. Čuo sam kako se vrata otvaraju i kako ulaze. Widggers im nešto reče, a onda njihovi glasovi postadoše tiši.

* * *

Bila je noć. Polako sam otvarao oči. Ne, nisam se prevario. U prostoriji u kojoj je boravio Widggers nešto se događalo. Prvo se začuo tup udar, nešto se srušilo na pod i onda ponovo tišina.

Progutao sam slinu. Da Milesovi ljudi nisu odlučili i prije završiti sa mnom, ne čekajući izvršenje kazne? Ustao sam i zavukao ruku pod jastuk. Izvukao sam oružje i polako ga otkočio.

Netko prtisne bravu, a onda se čulo kako stavlja ključ u bravu. Podigao sam revolver. Vrata su se otvorila, ali u mraku nisam mogao vidjeti tko je ušao.

— Davide! — šapnuo je došljak.

Naglo sam ustao. Bio je to Robert. Brzo sam mu prišao. Stajao je na ulazu s revolverom u ruci. Na lice je stavio maramu koju je inače nosio oko vrata.

— Idemo, brzo — pokazao je glavom prema izlazu.

— Gdje je Widggers? — šapnuo sam.

Zakoračio sam i više mi nije trebao odgovor. Widggers je ležao na podu. Pogledao sam začuđeno Roberta, ali iz njegovih očiju koje sam mu jedine mogao vidjeti, nisam mogao ništa pročitati. Progurao se kraj mene i prišao ulaznim vratima. Malo ih je odškrinuo i pogledao na ulicu. Spremio je revolver u korice i skinuo maramu.

— Hajdemo — reče. — Nećemo valjda ovdje prenoćiti.

— Izišao je. Pogledao sam još jedanput Widggersa, koji je i dalje nepomično ležao na podu, a onda sam izišao za Robertom. Već je moralo biti prilično kasno, jer na ulicama

nije bilo gotovo nikoga i svuda je bilo potpuno tiho.

Opazio sam Jonesovu sjenku na lijevoj strani i pošao za njim. Daska na nogostupu tiho zaškripi. Zastao sam na trenutak, a onda nastavio dalje.

Jones zađe za ugao kuće. Još jedanput sam se potpuno slučajno ogledao oko sebe. Zastao sam kao ukopan... Jedan je čovjek stajao ispred saluna. Držao je revolver u ruci i nišanio u mene. Odmah sam ga prepoznao. Bio je to Kings, Milesov čovjek.

Bacio sam se na zemlju i u padu izvadio revolver koji sam zataknuo za pojas. Vidio sam kako je i Kings spuštao cijev revolvera i kako je iz njega bljesnuo plamen.

Pucanj odjekne kroz noć. Tane udari opasno blizu mojega kuka. Otkotrljao sam se u stranu i odmah pucao, ali nisam bio dovoljno precizan. Čulo se kako se metak zabio u zid. Odmah sam se otkotrljao dalje i nanišanio u Kingsa. Pucao je još dvaputa, ali me promašio. Smirio sam ruku koliko mi je to uzbuđenje dopuštalo i povukao okidač.

Kriknuo je i ispustio oružje. Pao je na koljena držeći se za trbuh. Brzo sam skočio i potrčao prema uglu kuće iza koje je nestao Jones.

Odjekne još jedan pucanj. Zastao sam kao ukopan i brzo se krenuo. Kings je opet držao oružje u ruci, još klečeći. Polako se zaljuljao i srušio na leđa.

Robert izađe iza ugla kuće i gurne revolver u korice.

— Požuri, do vraga! — viknuo je. — Uskoro će nam cijeli Lontery biti za petama.

Potrčao sam za njim. U sporednoj ulici su nas već čekala dva konja. Uzjahali smo i potjerali ih u galop. Iza nas u gradu već se čulo kako razbuđeni ljudi istrčavaju na ulicu i poneki bijesni glas, a netko je i zapucao.

Tjerali smo konje prema kraju grada. Iz nekog dvorišta izađe čovjek. Čim nas je opazio, brzo se okrenuo i otrčao natrag u kuću.

Zastali smo na malom brežuljku nedaleko od Lonteryja. Okrenuo sam se. Ispred saluna je gorjelo svjetlo i moglo se vidjeti kako ljudi uzbuđeno trče. Neki su već bili na konjima. Potjera će biti brzo organizirana.

— Prokleti Kings — ljutito sam otpuhnuo. — Otkuda se baš u to vrijeme morao tamo stvoriti?

— To se moglo i očekivati — odvrati Jones. — Sumnjao sam da je Miles ostavio barem nekoga za slučaj da pokušaš pobjeći iz zatvora. Kad sam dolazio nisam mogao nikoga vidjeti. Vjerojatno je bio u salunu i izišao baš kad smo odlazili...

— Ovo Milesu ide na ruku — rekoh. — Sad će umjesto jedne lovine imati dvije. Znao si da imam revolver. Možda se ti nisi trebao miješati. Ionako sam mislio noćas pokušati pobjeći iz zatvora, sam.

Zagonetno me pogledao, ali nije rekao ništa. Izvadio je cigaretu i mirno je pripalio.

— Kamo ćemo sad? — upitao sam.

— Ne znam — slegnuo je ramenima — ali znam kamo sigurno neće-mo — na tvoj ranč. Tamo će nas najprije tražiti.

— A što ako učine nešto nažao Lindi ili nekome drugome? — upitao sam zabrinuto.

— Toga se ne moraš plašiti, barem zasad — reče. — Widggers je već došao k svijesti i on neće dopustiti takvo nešto, to prije što i Miles nastoji da sve bude po zakonu.

— Da — odvratio sam mrzovoljno. — Sad će nas moći i ubiti i to u ime zakona.

Okrenuo je konja i potjerao ga u noć. Uzdahnuo sam i krenuo za njim. Uskoro bi ovdje moglo biti paklenski vruće jer smo se nalazili baš na onoj strani na kojoj je ležao moj ranč. Skrenuli smo udesno, prema brdima.

Pogledao sam u nebo. Imali smo sreće. Bilo je oblačno, a činilo se da se i neće uskoro razvedriti. Naši će gonitelji imati priličnih muka da do jutra pronađu naš trag, a tada ćemo već biti daleko.

Već je počelo svanjivati kad smo napokon zaustavili konje i sjahali. Potjeri nije bilo ni traga. Robert sjedne na kamen.

— Ovo ničemu ne vodi — rekao sam i sjeo sučelice njemu. — Ne možemo se ovako vječno skrivati. Ne mogu sjediti ovdje, daleko od ranča, i misliti što se tamo događa. Osim toga, Widggers neće vječno ostati u Lonteryju, a onda tko zna što će Miles učiniti...

— A ti se vrati — reče podrugljivo — i pusti da te objese. Budi siguran da će to vrlo rado učiniti.

Pogledao sam ga ljutito, a onda sam se polako smirio. Imao je pravo, a osim toga, nedavno mi je opet spasio život kad mi je Kings htio pucati u leđa.

— A što da učinim? — upitao sam očajno i zagnjurio lice u dlanove. — Reci mi što da učinim?

— Sad smo preumorni da bismo bilo što učinili — odvratio je. — Pokušaj malo odspavati. Ja ću paziti da se ne pojave i ne iznenade nas. Probudit ću te za dva sata. Sad nam je odmor zaista najpotrebniji...

Njegovo lice nije pokazivalo nikakvo uzbuđenje, kao da mu je potjera svakodnevno bila za petama i činilo se da je već bio otvrdnuo na takve stvari. Tko zna što je on dosad sve proživio? Vjerojatno mnogo toga.

— Dobar si ti čovjek, Roberte — kazao sam. — Volio bih, kad se ovo sve završi, da ostaneš sa mnom na ranču.

— Dobar? — osmjehnuo se osmijehom u kojem je bilo i dosta sjete. — Ne govori gluposti. Radije pokušaj zaspati.

* * *

Čovjek je jahao ne žureći. Bila je mjesečina i mogao sam ga vidjeti još izdaleka. Polako se približavao i pjevušio neku staru kaubojsku pjesmu. Bio je pripit.

Skočio sam iza stijene. Konj zastane i preplašeno zarže. Uperio sam revolver u čovjeka. Bio je to jedan od Milesovih ljudi. Robert mu priđe s leđa i skine ga s konja.

Prišao sam mu i gurnuo revolversku cijev pod nos. Preplašeno me gledao širom otvorenih očiju. Odjednom je bio potpuno trijezan.

— Gdje je? — upitao sam prijeteći.

— Tko? — promucao je. — Tko: gdje je?

— Rowling — otkočio sam revolver. — Gdje je?

Progutao je slinu i ne mičući glavu pogledao u stranu, a onda opet mene. Prislonio sam mu vrh cijevi na čelo.

— Neću više ponavljati — zaprijetio sam. — Ne pokušavaj mi lagati jer ću te ustrijeliti kao psa...

Još jedanput je progutao slinu i liznuo usne. U očima mu se vidio neskriveni strah.

— On... — napokon je istisnuo. — On je ... na Scottovu ranču... Onamo ga je gazda poslao dok se gužva ne smiri... Ja nisam ništa kriv... Ja...

— Tko je još s njim? — prekinuo sam ga.

— Nitko... sam je...tamo...

— A Barrymore?

— On... on je stalno uz gazdu... Na ranču je...

Spremio sam revolver u korice i pogledao Roberta.

— Što da učinimo s njim? — upitao sam.

Robert ravnodušno slegne ramenima. Čovjek je kružio pogledom od jednog do drugog. Pri mjesečini su mu se na čelu vidjele sitne kapljice znoja.

— Nemojte me ubiti... — prostenjao je. — Ja nisam...

Okrenuo sam se i otišao k njegovu konju što je stajao nekoliko koraka dalje, i uzeo laso s njega. Zavezao sam čovjeka, a onda sam mu skinuo maramu s vrata i svezao usta.

— Ako Rowling nije tamo — rekoh — vratit ćemo se po tebe, i ako si lagao, onda si mrtav!

Nešto je promrmljao kroz maramu i zatresao glavom. Odvukli smo ga tridesetak metara od puta i ostavili iza jedne velike stijene tako da ga s puta nitko nije mogao vidjeti.

Udario sam njegova konja po sapima i životinja otrči u noć prema Lonteryju.

— Ovo je bilo lakše nego što sam mislio — rekao sam i izvadio revolver. Provjerio sam da li je pun, što sam radio uvijek kad sam bio nervozan. — Sad ta svinja neće pobjeći. Dovest ću ga u grad živa ili mrtva, a najradije mrtva.

Bio sam bijesan. Osjećao sam želju da se osvetim za sve one nedaće koje sam proživio proteklih mjeseci. Robert ništa ne reče. Njegovo je lice bilo bezizražajno i s njega nisam mogao pročitati što misli.

Još sam jedanput nervozno provjerio da li su svi meci na svojem mjestu i spremio revolver u korice. Uzjahao sam i potjerao konja prema Scottovu ranču.

XIII

Ležali smo na tlu, stotinjak metara od Scottove kuće. Na ranču se nije moglo opaziti nikakav znak života. Izvadio sam revolver i počeo puzati naprijed. Jones također izvadi oružje i otpuže više udesno.

Uspio sam dopuzati do pojila za konje, samo dvadesetak metara od kuće, a ništa se ne dogodi. Polako sam se podigao na laktove i pogledao prema kući. Bila je sva u mraku. Čekao sam još desetak minuta, ali ništa se ne dogodi. Skočio sam i potrčao prema kući, pripravan svakog trenutka baciti se na tlo ili pripucati.

Skočio sam na trijem i stao kraj vrata. Čekao sam još nekoliko trenutaka, a onda sam stao pred vrata. Udario sam ih nogom iz sve snage i čim su se otvorila s treskom, uskočio u kuću i bacio se na pod. Ništa. I dalje tišina u mračnoj kući. Čekao sam da se razbuđeni Rowling, ako je spavao, odnekud pojavi, ali tišina i dalje ostane nenarušena.

Tiho sam ustao. Bio sam siguran da u kući nema nikoga. Držeći i dalje revolver u jednoj ruci, drugom sam kresnuo šibicu i visoko podigao ruku. Na stolu je još stajala petrolejska svjetiljka. Prišao sam i pogledao je. U njoj je još bilo petroleja.

Skinuo sam cilindar i pripalio svjetiljku. Treptavo žućkasto svjetlo razli se po prostoriji.

— Nije više ovdje — Jones se pojavi na vratima. — Ni u staji nema konja.

Uzeo sam svjetiljku i otišao u drugu sobu. U njoj je bio i jedan krevet na kojem je nedavno netko ležao, a onaj tko je ležao nije mogao biti Scott. Kraj kreveta je na podu ležalo nekoliko praznih boca.

Spremio sam re' 'ver i vratio se k Jonesu. Stavio sam svjetiljku na stol.

— Kasno smo stigli — rekoh. — Više nije ovdje.

— Možda je samo otišao k Milesu, pa će se vratiti. Mogli bismo ostati ovdje i pričekati ga da se vrati.

Nisam odgovorio. Sjeo sam na rasklimanu stolicu, jedinu kraj stola, i nervozno provukao prste kroz kosu. Razmišljao sam što da učinim.

Negdje daleko u noći odjekne pucanj, gotovo jedva čujan. Onda još jedan.

Skočio sam i istrčao van. Zastao sam na pragu. Napeto sam osluškivao. Začuje se odjek nekoliko pucnjeva. Na toj strani se nalazio moj ranč.

Pogledao sam u strahu Roberta. I on je shvatio što se događa. Potrčali smo prema konjima.

Tamo daleko oružje se oglasi još nekoliko puta.

Gonio sam konja kao pomahnitao. Pred očima su mi se redale najcrnje slike: mrtva Linda, mrtav Gilroy i njegova žena, a cijeli ranč u plamenu. Nastojao sam još brže potjerati životinju iako nije mogla trčati brže.

A onda odjek pucnjave utihne. Ništa se više nije čulo. Sad sam bio još zabrinut. Mislio sam da ću poludjeti...

Kao da su prošle godine prije nego što smo u daljini mogli vidjeti ranč. Lijevo od ranča pet-šest jahača je brzo nestajalo u noći.

Zaboravljajući na bilo kakav oprez, punim galopom ujahao sam u dvorište i skočio pred kućom.

—Linda! — viknuo sam.

Vrata se otvore gotovo istog trenutka i ona se pojavi. Gledala me nekoliko trenutaka kao da ne vjeruje da sam to zaista ja, a onda mi poleti u zagrljaj. Izađe i Gilroy.

— Što se dogodilo? — upitao sam.

— Čini mi se da nisu htjeli ništa ozbiljno — mirno je odgovorio. — Vjerojatno su nam samo htjeli pokazati da su oni uvijek tu, blizu, i utjerati nam još malo straha u kosti.

— Taj gad, Miles — rekoh bijesno, a onda dodah: — Da li je i Rowling bio među njima?

— Mislim da nije. S obzirom na njegovu tjelesnu građu, sigurno bih ga prepoznao.

Jones polako priđe i sjaše pred kućom. Stao je kraj mene.

— Ovo nije bilo u planu — reče.

— Što to? — upitao sam.

Nije odmah odgovorio. Uzeo je cigaretu, pripalio je i sjeo na prag.

— Što nije po planu? — ponovio sam.

— Nisam ti dosad rekao — odvratio je. — Kad smo Linda i ja bili posljednji put kod tebe u zatvoru, u posjetu, napravili smo plan s Widggersom...On je bio svjestan da je sve to bila namještaljka kako bi te objesili i nije to mogao dopustiti, ali s druge je strane bio zakon, kojeg se on drži i koji te je osudio na smrt...Skovali smo plan da ti navodno pobjegneš, a on je trebao nakon dan-dva reći da odlazi i tada pričekati da Miles napravi grašku...

Gledao sam ga ne vjerujući, a onda pogledao Lindu. Ona potvrdno kimne glavom.

— Widggers nije tako loš čovjek — rekla je — iako se ni meni u prvom trenutku nije osobito svidio. Kao što je Robert rekao, njegova je jedina greška, ako je to greška, što se previše drži zakona, čak i onda ako je očigledno da to neće pomoći pravdi. Na sreću, na vrijeme je uvidio tko je pravi krivac za ovakvo stanje...

— Zato sam ga i morao udariti po glavi — nastavio je Jones — jer je želio da se ne vidi da si pušten uz njegovu suglasnost. Na našu nesreću, tada je naišao Kings...

— Gdje bi Widggers mogao biti sad? — upitao sam.

— Ne znam — odgovorio je. — Nadam se da je negdje blizu jer imam dojam da bi se Milesovi ljudi mogli vrlo brzo vratiti, možda još noćas. Ali...tko zna da li će Miles i dalje nastojati da sve bude po zakonu ili ga je već izdalo strpljenje...

Maureen Gilroy nas pozove. Ušli smo u kuću.

* * *

Ostalo je oko dva ata do svanuća.

— Koliko ih ima? — upitao je Gilroy gledajući kroz prozor. — S ove strane su dvojica.

— Ja vidim još petoricu — reče Jones.

Uzeo sam pušku koja je stajala kraj mene naslonjena na zid i otkočio je. Osjetio sam neku čudnu vrstu olakšanja što će se sve uskoro završiti, bez obzira na to što će vrlo brzo doći do pucnjave.

— Eno ga! — viknuo je Gilroy. — I on je ovdje!

— Tko? — upitao sam iako sam slutio odgovor.

— Rowling. I on je s njima, tamo je zdesna.

Prišao sam prozoru s druge strane i pogledao van. Iako je već bila noć, nije bilo nikakve sumnje: bio je to Rowling.

— Čudna je ovo noć — rekao sam podrugljivo. — Mrtvaci šetaju oko kuće.

Podigao sam pušku i opalio prema Rowlingu. Sjene nestane istog trenutka i Rowling glasno opsuje.

Vladala je tišina.

— Huntere! — riknuo je Rowling. — Čuješ li me?

Nisam mu htio odogovoriti.

— Znam da si i ti u kući i da me čuješ! — nastavio je. — Izađite iz kuće, uzmite konje i nestanite! Gazda vam više neće dati priliku!

— A što ako nećemo ? — viknuo sam.

— Ja se nadam da nećete! — zlobno se nasmijao nakon nekoliko trenutaka. — Tada ćete zauvijek ostati ovdje. Vrlo rado ćemo vas napuniti olovom!

Nisam ga mogao vidjeti. Nanišanio sam prema mjestu na kojem sam pretpostavljao da se nalazi i opalio. Njegov smijeh se prolomi kroz noć.

— Radujem se takvom odgovoru! — doviknuo je i još se jednom zlobno nasmijao.

Znao sam što bi se dogodilo da smo izišli iz kuće. Istog bi nas trena napunili olovom, Rowling bi opet nestao i od Widggersa bi još tražili da im bude zahvalan što su uhvatili bjegunca. Prokleti Rowling!

Prošlo je desetak minuta. Tišina.

— Što se događa? — upita Gilroy. — Što čekaju?

— Nisam siguran, ali mislim da znam — odgovori mu Robert. — Miles vjerojatno nije prozreo što je Widggers učinio i sad će ga dovesti ovamo i zahtijevati da nas izvuče i odmah ovdje objesi.

— Mislim da imaš pravo — složio sam se s njim nakon kraćeg razmišljanja. — Pitam se što će Widggers učiniti ako ga Milesovi ljudi zaista dovedu ovamo.

— Nećemo morati dugo čekati da bismo to saznali — rekao je Gilroy. — Miles sigurno neće gubiti vrijeme.

Gledao sam kroz prozor. Više nisam nikoga vidio, ali sam znao da su još blizu. Negdje se začuje topot kopita, koji se brzo udaljavao.

— Rowling — reče kratko Robert.

Vrijeme je sporo prolazilo. Ništa se nije događalo. Sivilo zore počelo je polako razbijati noćnu tminu. Jones i ja smo stajali kraj prozora, a Gilroy je sjedio na krevetu i pušio. Uđe Linda i donese kavu.

— Mislim da vam je potrebna — reče i stavi poslužavnik na stol.

Pogledao sam je. Više nije djelovala uplašeno kao prije, ili je to uspjela sakriti. Sjetio sam se kako je bila preplašena na početku, kad je Miles tek počeo stvarati nevolje i kako me je nagovarala da odem. Sad je, kao što rekoh, djelovala potpuno mirno. I ona je shvatila da je prekasno da bismo mogli otići i pomirila se s onim što će doći, iako, kao i nitko od nas, nije znala što će se dogoditi i kako će se ova besmislena borba, započeta samo zbog pohlepe jednoga jedinog čovjeka, završiti i tko će preživjeti.

— Popijte kavu. Vama je potrebnija. — reče Gilroy Robertu i meni te priđe prozoru. — Ja ću paziti da se ne pojave.

Popili smo kavu na brzinu i opet se vratili na svoja mjesta. I dalje se nije mogao opaziti nikakav znak nečije prisutnosti.

Nebo je na istoku postajalo sve crvenije.

Ništa se nije događalo i to čekanje je iscrpljivalo više nego sama borba do koje će sigurno doći u što nisam ni najmanje sumnjao. Pušio sam nervozno cigaretu za cigaretom.

— Gdje su, do vraga? — bijesno će Gilroy. I na njemu se vidjelo da je nervozan.

Uzdahnuo sam i sjeo polako na pod. Naslonio sam se leđima o zid i pogledao Roberta. Na njemu se nije mogao zapaziti ni najmanji znak nervoze. Tko zna koji put sam se zapitao što je sve ovaj čovjek dosad proživio.

Vani se potpuno razdanilo.

Osjećao sam kako me oči bole od naprezanja. Protrljao sam ih.

— Netko dolazi iz grada — reče Robert.

Podigao sam glavu. Zaista, dva jahača, još prilično daleko, približavala su se ranču. Na ovoj udaljenosti još ih nisam mogao prepoznati.

Prošlo je još desetak minuta. Jahači su se već primakli. Jedan od njih bio je šerif Widggers, drugi je bio jedan od Milesovih ljudi. Zastali su oko dvije stotine metara prije kuće. Milesov čovjek je nešto objašnjavao mašući rukama i povremeno pokazivao ranč.

Stajali su nekoliko minuta i onda Milesov čovjek ode nekamo u stranu, a Widggers produži prema ranču. Ujahao je u dvorište i zaustavio se pred kućom.

— Huntere! — viknuo je. — Ne pucajte! Moram razgovarati s vama! Vrlo je važno!

Pokazao sam Gilroyu da mu otvori vraa i nastavio dalje gledati van nastojeći opaziti nekoga od Milesovih ljudi. Šerif uđe u kuću. Preletio je pogledom preko prostorije, a onda prišao k meni.

— Kakve vijesti donosite? — upitah.

— Loše, vrlo loše — lice mu je bilo smrknuto. — Miles je poslao čovjeka da me dovede ovamo da bih vas uhapsio. Dao mi je petnaest minuta vremena da to učinim ili...

— Ili? — reče Gilroy.

—...ili će oni napasti kuću — nastavio je. — Čini se da je Miles izgubio strpljenje i da ga više ne zanima da li će vas ubiti po zakonu ili mimo njega...

Pogledao sam Lindu. Njen se izraz lica nije promijenio. Kratko me pogledala, a onda se okrenula i otišla u drugu sobu, u kojoj je bila njena majka.

— I što ćete učiniti? — upitao sam Widggersa.

Nije odgovorio odmah. Otišao je k stolu, skinuo šešir i provukao prste kroz kosu.

— Nalazim se u prokleto glupom položaju — procijedio je. — Ne mogu vas istjerati van i dopustiti da vas objese.

Osim toga, tko zna što bi Miles onda učinio. Možda bi i mene ubio, a to pripisao vama. Svjedoci mu nisu potrebni. S druge strane, pogriješio sam odmah na početku što nisam zatražio pomoć, ako je potrebno i od vojske, da bih sredio prilike u ovom kraju. Zašto, do vraga, niste otišli iz ove kuće? Milesa bi zakon dohvatio prije ili poslije...

Spustio je pogled i zagnjurio lice u dlanove. Razmišljao je što da učini.

— Požuri, Widggerse! — viknuo je netko izvana.

Šerif podigne glavu i odlučno nas pogleda. Brzo je prišao vratima i otvorio ih. Stao je na prag i pogledom tražio skrivene Milesove revolveraše.

— Slušajte me, ljudi! — viknu je. — U ime zakona naređujem vam da odmah odete!Ovo što radite je protuzakonito i ako pokušate napasti kuću, ja ću vam se suprotstaviti! Ako me ubijete, dobro znate kakva je kazna za to. Nestanite odavde prije nego što se dogodi neko veće zlo!

Nekoliko je trenutaka vladala tišina, a onda se netko od Milesovih revolveraša nasmije.

— Mrtvi šerifi su mi se uvijek najviše sviđali! — viknuo je podrugljivo.

Istog je trenutka odjeknuo pucanj. Metak udari u dovratak i iverje uleti u sobu. Widggers se baci unazad i Gilroy brzo zatvori vrata.

Opalio sam u smjeru iz kojeg se pucalo, ali nisam bio dovoljno precizan. Metak udari u rub pojila za konje i čovjek brzo nestane s vidika.

— Sad, ljudi, nemamo više što misliti — Widggers izvadi oružje i pride prozoru kraj kojeg je već stajao Gilroy. — Sad imamo samo jednu brigu — preživjeti.

Milesovi ljudi zapucaše. Jedan metak uleti kroz prozor i zabije se u zid.

Jedan od napadača počne trčati udesno. Zapucao sam. Čovjek krikne, okrene se oko sebe i sruši se na tlo.

Opet je nastala ona tišina koja iscrpljuje više nego sama borba. Stavio sam novi metak u pušku i nastavio pažljivo motriti što se događa vani.

— Koliko ih ima? — upita Widggers.

— Šest ili sedam — odgovori Jones. — Brojčano nisu mnogo jači, ali bih radije, što se tiče položaja, bio na njihovom mjestu...

— Ni sam ne znam što je gore — rekoh — da li da nas drže pod opsadom i da se sve završi ovdje ili, ako se odluče sad povući, da nas pričekaju negdje na putu ili u gradu i pobiju jednog po jednog. Ne možemo

se cijelog života plašiti svake sjenke, Zaista smo u glupoj situaciji!

Dan je bio dug kao vječnost. Bilo je već kasno poslijepodne, a ništa se nije dogodilo. Činilo se da čekaju da nas izda strpljenje i da napravimo neku grešku kako bi nas lako sredili.

— Što li, do vraga, čekaju? — upitao je Gilroy tko zna koji put toga dana.

— Čekaju noć — reče Robert. — Njima je dovoljan jedan čovjek da pazi na kuću, a ostali se mogu odmarati. Mi, međutim, moramo svi biti neprekidno oprezni i oni to znaju. Znaju i da će nas to iscrpiti, a osim toga, noć im ide na ruku jer će se lakše moći privući kući.

Vidio sam kako ga šerif znatiželjno pogledao i sjetio se njegvih riječi u vezi s ljudima Jonesova kova.

— Točno je da im ide na ruku — reče Widggers — ali to može biti i dvosjekli mač...

Zastao je i šutio nekoliko trenutaka. Bilo je očigledno da je već imao neku zamisao o tome kako bismo se mogli izvući i sad nas je želio držati u neizvjesnosti.

— Što želite time reći? — prvi se javio Gilroy.

— Ako bude kao što je rekao Jones — reče šerif i zagonetno se nasmiješi — da čekaju noć, objasnit ću vam sve. Inače, nema smisla trošiti riječi...

— Daleko je još do mraka — opet se oglasi Gilroy. — Ima još najmanje tri-četiri sata. Što ćemo raditi dotle?

Nitko mu ne odgovori. Odgovor je mogao biti samo jedan: čekati. To nam je jedino preostajalo. I nadati se da ćemo imati sreće, mnogo sreće.

* * *

Bilo je mračno. Naoblačilo se i mjesec se odavno bio sakrio iza crnih tmastih oblaka koji su najvaljivali kišu. U tami je bilo vrlo teško nazreti bilo što i oči su me boljele od naprezanja.

Netko me dodirne po nadlaktici. Okrenuo sam se. Bio je to Widggers. U gustom mraku, koji je u kući bio gušći nego vani, jedva sam mogao vidjeti da me je pozvao da dođem na sredinu sobe. Tamo je već čučao Jones, da ga ne bi pogodio neki zalutali metak izvana. Čučnuli smo kraj njega.

— Netko od nas mora izići — šaptao je šerif. — Ako ostanemo u kući, nemamo nikakva izgleda. Treba iskoristiti tamu i neopaženo se izvući iz kuće...

— To je preopasno — tiho sam odvratio. — Ne znamo gdje se oni nalaze u ovom trenutku, pa čak i ako se uspijemo izvući iz kuće a da to oni ne opaze, možemo naletjeti ravno na njihove cijevi...

— Znam — šerif se nije pokolebao. — A što ako odluče zapaliti kuću kad ustanove da nas ne mogu drukčije dovući na nišan? Što ćemo time postići?

Ugrizao sam se za usnu. Shvatio sam da Widggers ima pravo. Pokušao sam u tami nazreti Robertov izraz lica, ali nisam uspio.

— Što ti misliš? — upitao sam ga.

— A tko će izići? — upitao je umjesto odgovora.

Nitko ništa ne reče. Bio je to najnezgodniji dio šerifova plana — tko će izići pred cijevi Milesovih ljudi? Widggers se nelagodno nakašlje.

— Ja ću pokušati — reče. Na kraju krajeva, ja predstavljam zakon i vi ste me pozvali da vas zaštitim od Milesovih revolveraša, a ne da se skrivam pred njima...

Pogleao sam ga pogledom u kojem su se miješali divljenje i sažaljenje. Bio je pripravan i poginuti za ljude koje je po znavao tek nekoliko dana samo da pokuša provesti zakon u djelo. Bilo mi je drago što u tami nije mogao vidjeti moj izraz li-

ca. Zapitao sam se da li šerifska značka ili plaća vrijedi toliko da bi zbog nje izgubio najvrednije: život. Ili je u pitanju bilo nešto drugo: prkos ili želja da ostvari ono u što čovjek vjeruje? Da nije bilo toga, ni ja ne bih sad bio ovdje i razmišljao o tome kako će se ova borba završiti i plašio se za Lindin život i živote njenih roditelja, već bih bio negdje daleko u sigurnosti. Ali tada bih možda bio mrzio samog sebe zbog toga što sam pobjegao i nisam se borio za ono što želim, predbacujući si što sam bio kukavica. Dosad nisam ni mrzio čuvare zakona niti sam ih volio, bio sam ravnodušan prema njima, ali sad sam shvaćao koliko čovjek treba žrtvovati samoga sebe da bi mogao na prsima nositi šerifsku značku.

— Idem i ja — rekao sam prije nego što sam toga bio i svjestan. — Ovo je ipak moj dom i ja se moram boriti za njega. Ne bih mogao dopustiti da se izlažete tolikoj opasnosti, a ja da stojim skriven u zaklonu...

Robert se oprezno podigne i priđe prozoru. Widggers i ja smo ostali na istom mjestu, svatko zadubljen u svoje misli. On se polako podigne i izvadi revolver.

— Hoćemo li? — upitao je.

Ustao sam. Prišli smo vratima. Osjetio sam kako mi se znoji dlan desne ruke u kojoj sam držao oružje. Prebacio sam revolver u drugu ruku i obrisao dlan o hlače.

Duboko sam udahnuo i pokušao izbaciti sve misli iz glave. Sad više nije bilo potrebno razmišljati. Trebalo se samo boriti. I preživjeti.

Naglo sam otvorio vrata i iskočio van. Bacio sam se na zemlju i brzo otkotrljao u desno. Pucao sam nasumce ispred sebe. U tom trenutku kroz vrata iskoči i Widggers i potrči na suprotnu stranu. Kao i ja, pucao je nasumce prema mjestu gdje je pretpostaljao da se nalaze napadači.

Skočio sam na noge i potrčao. Odjekne pucanj. Osjetio sam oštru bol u lijevoj podlaktici. Zastenjao sam od bola, ali se nisam smio zaustaviti. Još sam jedanput opalio. naslijepo i bacio se iza ugla kuće.

U tom su trenutku zapucali i Jones i Gilroy. Negdje na drugoj strani, na koju je otišao Widggers, netko krikne. Gilroy i Jones su i dalje pucali.

— Uspjeli su! — čuo sam kako je Gilroy radosno viknuo.

Podigao sam se sa tla i potrčao prema stražnjoj strani kuće, na kojoj nije bilo prozora. Želio sam napraviti široki polukrug i doći napadačima iza leđa.

Gotovo sam se sudario s čovjekom koji se pojavio iza ugla kuće. Na trenutak sam stajao iznenađen. I on se bio zabezeknuo, ali se brzo pribrao. Brzo je podigao pušku i okrenuo je prema meni.

Očajnički sam se bacio u stranu i zapucao. Dva su pucnja odjeknula gotovo u isto vrijeme.

Odskočio je unazad kao da ga je udario grom. Oružje mu je ispalo iz ruke. Uhvatio se rukama za trbuh. Nekoliko je trenutaka stajao nepokretno kao kip, a onda se lagano zaljuljao. Zakoračio je prema meni, a onda su mu noge otkazale poslušnost. Jauknuo je i srušio se na koljena, a onda pao na zemlju s licem u prašinu. Bio je mrtav.

Podigao sam se na lijevo koljeno. Što sam brže mogao iz revolvera sam izbacio prazne čahure i stavio nove metke. Ruke su mi drhtale.

Pred kućom se i dalje pucalo. Gotovo u isto vrijeme kroz noć se prolomiše dva krika.

Potrčao sam koliko su me noge nosile. Sagnuo sam se tek toliko da bi me grmlje koliko-toliko zaštitilo od pogleda Milesovih ljudi. Trčao

sam iz sve snage zaboravljajući na bol u lijevoj ruci.

Pucnjava je jenjavala. Povremeno bi se začuo poneki pucanj. Nisam mogao znati da li je to dobar ili loš znak. Pogledao sam oko sebe da bih se orijentirao. Napravio veliki polukrug i sad sam bio iza leđa Milesovim ljudima.

Očekujući svakog trena da odjekne pucanj, krenuo sam oprezno prema kući. Odjekne samo jedan pucanj.

Legao sam na žemlju i nastavio se šuljati. Osjetio sam kako mi srce udara kao ludo. Zastao sam da predahnem. Ruka me sve više boljela, ali nisam imao vremena, morao sam dalje. Stisnuo sam zube i nastavio.

Na dvadesetak metara ispred mene odjekne pucanj i žućkasti plamen za trenutak obasja siluetu čovjeka. Pogledao sam desno i lijevo od njega, ali nikoga više nisam mogao opaziti.

— Baci oružje i digni ruke! — viknuo sam.

Iako je još bilo vrlo mračno, vidio sam kako se čovjek trgnuo kao oparen. Okrenuo se i opalio prema mjestu na kojem je mislio da se nalazim. Skočio je na noge i potrčao.

Zapucao sam, ali i promašio. Čovijek je i dalje trčao. Tada iz kuće odjeknuše dva pucnja. Kriknuo je, činilo se da se sapleo, i srušio se na zemlju.

Ostao sam ležati na tlu. Ništa se više nije čulo. Oštar bol me presiječe u lijevoj ruci. Tiho sam zastenjao

Odjednom se začuje topot kopita, koji se brzo udaljavao u noć. Jedan ili najviše dva jahača. Odahnuo sam olakšano. Borba je bila gotova.

Pričekao sam, za svaki slučaj, još nekoliko minuta, a onda sam se podigao. Spremio sam revolver u korice i pridržavajući ranjenu ruku pošao prema kući.

Vrata se otvore i izađe Robert.

— Uspjeli smo — rekoh. — Zasad.

Izvadio je cigarete i ponudio me. Odmahnuo sam glavom i ogledao se.

— Gdje je Widggers? — upitao sam.

— Tamo je — pokazao je glavom nalijevo.

Kraj ugla kuće ležalo je nečije tijelo. Prišao sam i okrenuo ga na leđa. Bio je to Widggers. Metak ga je pogodio u lijevu stranu vrata i izišao na drugoj strani ostavivši ružnu veliku ranu.

XIV

Sjedio sam n pragu. Lijeva ruka bila mi je u zavoju koji je bio svezan oko vrata. Jones i Gilroy su upravo odnosili šerifovo tijelo u hlad. Zatim Gilroy ode i donese lopatu. Pošli su prema ogradi ranča da iskopaju raku. Zastali su i vratili se. — Imamo posjet — reče Robert.

— Miles, Rowling i Barrymore na kolima — dopunio ga je Gilroy i ušao u kuću. Vratio se s puškom u ruci.

Barrymore je ujahao u dvorište.

— Gospodin Miles bi želio da odnesemo mrtve — reče Barrymore. — Nadam se da ćete dopustiti i da nećete pucati. Kad to završimo, gospodin Miles bi želio razgovarati. On misli da je bilo dovoljno mrtvih i da bi trebalo sklopiti primirje...

— Ovo je klopka — sagnuo se Gilroy i šapnuo mi u uho.

— U redu — rekoh napokon — ali da znate: držat ćemo vas na nišanu.

Okrenuo je konja i vratio se Milesu.

— Nisi im to smio dopustiti, Davide — reče zloslutno Gilroy. — Sve mi je to sumnjivo.

Dva su leša ležala kraj ograde,

tridesetak metara od kuće. Rowling i onaj nepoznati čovjek opet sjaše. Pogledao sam malo bolje toga drugog. Iako je imao gustu crnu bradu, vidjelo se da je još mlad. Bio je mojih godina...

Odjednom mi se zamaglilo pred očima. Gledao sam širom otvorenih očiju u tog čovjeka. Ne, to nije bilo moguće... To nije mogao biti on..! Gledao sam ga kao opčinjen.

Ustao sam i prišao bliže. Više nije bilo nikakve sumnje. Bio je to Gary Kincade.

— Gary — pozvao sam ga glasom koji gotovo nisam mogao prepoznati kao svoj.

— Kako si, Davide? — upitao je. Ali u njegovu glasu nisam mogao opaziti radost zbog ponovnog susreta.

— Što ti radiš ovdje? — jedva sam zapitao. — Ne radiš li valjda za Richarda Milesa?

Nije odmah odgovorio. Gledao me nekoliko trenutaka, a onda pogledao preko mojeg ramena.

— Tražim Freda Robsona — reče.

— On nije mrtav, kao što smo mi mislili. Živ je.

— Fred Robson? — odsutno sam ponovio.

Bio je to jedan od ljudi koji su sudjelovali u ubojstvu Garyjeva oca, Paula Kincadea, i kojeg smo tražili da ga ubijemo. Onda smo u Miggeltoneu čuli da je ubijen u St. Louisu. Otad sam bio potpuno zaboravio to ime. Sjećanja su navirala...

— Kakav, do vraga, Fred Robson? — zbunjeno sam upitao.

Nije odgovorio. Podigao je ruku i uperio kažiprst prema kući. Okrenuo sam se. Na pragu je stajao Anthony Gilroy. Polako sam se okrenuo prema Garyju. Sjetih se tada da je i Robsonu manjkao jedan prst na lijevoj ruci, isto kao i Gilroyu. Ne, to nije mogla biti istina. To je bila samo slučajna podudarnost. Odmahnuo sam glavom...

Miles utjera kola u dvorište. Rowling i Barrymore su jahali kraj njih.

Jones pokaže prstom da se iza ugla kuće nalazi još jedan leš. Rowling sjaše i pođe do mrtvaca. Robert je išao za njim ne skidajući ga s oka. Rowling dovuče mrtvog revolveraša i ubaci ga u kola.

I ne shvaćajući što činim, išao sam natraške prema kući i prema Gilroyu, i ne vjerujući u Garyjeve riječi odmahivao glavom:

— Ne, to nije moguće... To nije moguće...

Gary je išao za mnom. Zaustavio sam se na pragu. Pogledao sam Gilroya, pa opet Garyja.

— On je Robson — procjedi Gary gledajući Gilroya s mržnjom i primakne ruku bliže revolveru. — Ubit ću ga.

Gledao sam očajnički Gilroya. Donja mu je usna lagano zadrhtala.

— Recite mu da niste Fred Robson i da niste ubili njegova oca Paula Kincadea. Recite, do vraga! — kriknuo sam. Gilroy ne odgovori. Spustio je glavu i zagledao se u zemlju. Problijedio je.

— Davide, makni se — prijeteći će Gary. — Ubit ću ga, a Miles će mi za to i platiti...

Miles će platiti!!! Kao da je odjeknuo grom u mojoj glavi. Klopka, klopka, klopka! odzvanjalo je.

Gurnuo sam Gilroya u stranu i povukao oružje. Barrymore je to već učinio. Bio je brz, strahovito brz, i već sam vidio kako smrt izlazi iz cijevi njegova revolvera.

Odjeknuo je pucanj. Jones, koji je stajao dva-tri koraka od mene, držao je u ruci revolver. Iz cijevi je polako izlazio plavičasti dim.

Barrymore je zastao u pola pokreta. S lica je nestalo njegova osmijeha, a s ruba usana procurio ta-

nak mlaz krvi. Gledao je, moglo bi se reći začuđeno, a onda drhtavom rukom podigao revolver.

Jones zapuca još jedanput. Barrymoreova ruka klone i oružje padne na zemlju. Otvorio je usne da bi nešto rekao, ali nikakav se glas nije čuo. Zastenjao je i pao.

Istog je trenutka potegao i Rowling. Na licu su mu se vidjeli strah i užas dok je to činio. Shvatio je da je izgubio i da mu više ni Miles ne može pomoći.

Ja sam u ruci već držao revolver i pucao sam. Metak ga je pogodio u grlo. Uhvatio se objema rukama za vrat. Između prstiju je šikljala krv. Zaljuljao se i srušio u prašinu. Pokušao se podignuti na laktove, ali više nije imao snage. Pao je licem u prašinu. I on je bio mrtav.

Pogledao sam Garyja. Ni on ni Miles nisu se još ni pomakli. Miles je odjedanput postao blijed poput vapna. Zakoračio je natraške nekoliko koraka i stao.

— Ubij ih, Kincade! — vrištao je — Ubij ih, k vragu! Pucaj! Pucaj!

Garyjevo se lice odjedanput promijenilo. Iz njega je izbijala mržnja, neopisiva mržnja. Odmaknuo se dva koraka i primakao ruku revolveru. Vidjelo se da ubrzano diše.

Gilroy je stajao oslonjen leđima na zid kuće. Iako je u ruci još imao pušku, nije je ni pokušao upotrijebiti. U njegovim se očima vidjelo pomirenje s onim što će doći. Stao sam pred njega.

— Davide, makni se! kriknuo je Gary glasom iskrivljenim od mržnje. — Makni se, do vraga!

Odlučno sam odmahnuo glavom. Polako sam otkopčao opasač i bacio mu ga pred noge.

— Najprije ćeš morati ustrijeliti mene — rekao sam

Vidio sam u Garyjevim očima na trenutak nevjericu, a onda opet samo mržnju.

— Makni se, Davide — kazao je tiho Gilroy. — Ovo se moralo dogoditi prije ili poslije...

Nisam se pomaknuo. Pogledao sam krajičkom oka Roberta. Plašio sam se da ne zapuca i ne ustrijeli Garyja. I on je pogledao mene, ali nisam mogao zaključiti što misli.

— Roberte, ne miješaj se u ovo — rekao sam. Kimnuo je glavom i odmaknuo se još više u stranu. U istome je trenutku izašla i Linda. Plakala je. U istome se trenutku iz kuće začulo i škripanje kolica Maureen Gilroy. Zastala je na pragu i zagledala se dugo u Garyja. Odjednom je zaplakala.

— Ubij ih! — ponovo je vrisnuo Miles.

— Gary, ne čini to! — viknula je Maureen Gilroy. — Molim te da to ne činiš!

Gary ju je pogledao iznenađeno.

— Tko si ti? — upitao je. — Ti si žena ovog ubojice?

Nastala je tišina. Maureen Gilroy obriše suze.

— Jesam, ja sam njegova žena — jedva sam prepoznao njen glas. Šutjela je neko vrijeme. — Ja sam njegova žena, ali ja sam i... tvoja majka!

Kao da je odjeknuo grom. Gledao sam netremice Lindinu majku. Odjedanput mi je ta draga žena izgledala potpuno nepoznata. Zar je to moglo biti istina?

I Gary ju je gledao zapanjeno. Iz njegova lica kao da je nestalo i posljednje kapi krvi. Širom otvorenih usta odmahivao je glavom. Donja mu je usnica vidljivo drhtala.

— Lažeš! — kriknuo je. — Lažeš!

— To je istina, Gary — mirnim je glasom odgovorila Maureen Gilroy. — To je zaista istina, ova mlada žena koja je kraj tvojeg prijatelja Davida, njegova je žena, a tvoja sestra.

— Lažeš, prokleta bila! — ponovo

je vrisnuo Gary. — Lažeš! Lažeš, lažeš!

Na licu Lindine majke pojavio se čak i blagi osmijeh.

— Da li se tvoja majka zvala Maureen, Gary? — upitala je. Pričekala je nekoliko trenutaka, a onda nastavila: — Napustila te kad si imao nepune dvije godine, zar ne? Otac ti se zove Paul, zar ne? Želiš li još nešto, Gary? Imaš li ispod lijevog pazuha veliki madež? Iza uha, iza lijevog uha, imaš ožiljak koji si zadobio kad si pao i udario se o rub kreveta. Želiš li još?

I to je bilo dovoljno. Vidio sam kako se Gary bori za zrak kao riba na suhom i pokušava nešto reći, ali riječi nisu izlazile iz njegovih usta. Ispustio je oružje i srušio se na koljena. Zagnjurio je lice u šake i glasno zaplakao.

— Proklet bio — viknuo je Miles. — Prokleti izdajniče!

Brzinom koju nitko nije očekivao od njega trgnuo je revolver ispod sakoa. Gary je klečao pred njim, nekoliko koraka udaljen, okrenut leđima.

Miles je pucao jedanput, drugi put... Gary se odjednom uspravio kao da želi ustati. Na licu sam mu vidio izraz žalosti i razočaranja. Gledao me nekoliko trenutaka, još klečeći na koljenima, i pokušavao nešto reći. Usne su se micale, ali riječi nisu izlazile. Pokušao se još jednom osmjehnuti, ali mu se lice razvuče u žalosnu grimasu. Zaljuljao se prema naprijed i pao. Još se jedanput pokušao uspraviti, ali se uspio samo okrenuti na leđa, a onda se umirio za uvijek.

Odjekne još jedan pucanj. Miles krikne i ispusti oružje. Uhvatio se rukom za desno rame. Gledao je užasnuto Roberta i mene.

Gledao sam ga, a u meni je rasla mržnja za koju nisam ni znao da postoji. Pritrčao sam mu i zdravom rukom ga udario iz sve snage preko lica. Zateturao je i pao.

Gary je ležao kraj mojih nogu. Sagnuo sam se i uzeo njegov revolver. Prišao sam bliže Milesu i otkočio ga. Na Milesovu čelu se pojaviše krupne kapi znoja. Drhtao je.

— Nemoj me ubiti... Ja...! — zajecao je.

U tom sam ga trenutku mrzio kao nitko nikad nikoga na svijetu. Potegao sam okidač. Stresao se kad ga je metak pogodio u prsa. Pucao sam još jednom. Zastenjao je i srušio se na leđa. Ostao je nepomično ležati.

— Proklet bio! — vrištao sam od bijesa. — Ti si kriv za sve ovo...!

Povukao sam okidač još jedanput i još jedanput... Oružje je bilo prazno. Pogledao sam svoju ruku: drhtala je. Pogledao sam i nepokretno Milesovo tijelo. Pogledao sam s gađenjem revolver u svojoj ruci, a onda sam zamahnuo i bacio ga što sam dalje mogao od sebe.

— Gary, Gary! — vikala je izbezumljeno Maureen Gilroy. Pokušala se kolicima spustiti niz dvije stepenice ispred trijema, ali nije uspjela.

Kolica se nakriviše i izvrnuše. Garyjeva majka se izvuče iz njih i nastavi puzati prema Garyju. Gilroy je i dalje stajao na istom mjestu, oslonjen o zid kuće. Pogledao sam ga.

— Ja sam Anthony Gilroy — reče skrušeno, više za sebe. — Nitko nikad nije znao moje pravo ime... svi su me znali kao Freda Robsona... Kad sam slučajno našao onaj leš kod St. Louisa, došao sam na pomisao da...

Linda mi priđe. Zagrlio sam je. Naslonila mi je glavu na prsa i plakala. Potražio sam pogledom Roberta. Već je bio na konju, izlazeći s ranča.

— Roberte! — viknuo sam za njim, ali se nije okrenuo. Samo je još brže potjerao konja i uskoro nestao u daljini.

Gledao sam mrtve oko sebe i vidio kolika je bila cijena pobjede. Osjećao sam u ustima odvratno gorak okus. Pljunuo sam, ali je gorčina ostala u ustima. Pogledao sam ranč i sad više nisam bio siguran da li je vrijedilo toliko žrtvovati za njega. Postao mi je stran.

— Hajdemo odavde Linda — povukao sam je za sobom. — Ovdje je previše gorkih uspomena da bismo mogli ostati.

Gilroy je polako kliznuo niz zid. Pao je na koljena i ispružio ruke prema nama. U očima mu zasjaše suze.

— Nemojte otići! — vikao je. — Ovo je sad naše, zaista naše, i nitko nas više nikad neće otjerati!

Nisam se obazirao. Bio je to čovjek kojeg sam ne tako davno tražio da bih ga ustrijelio zbog ubojstva meni vrlo drage osobe, Paula Kincadea, a poslije sam ga čak i zavolio. Sad više nisam znao što da mislim o njemu: da li ga volim ili mrzim.

Osjećao sam samo neizdrživu želju da što prije odem s ovog mjesta. Linda me uhvati za ruku. Po njenom stisku osjetio sam da će poći sa mnom bilo kuda, ako je potrebno i na kraj svijeta.

— Nemojte otići! — vikao je i dalje Gilroy.

Maureen Gilroy je klečala na zemlji. Držala je u krilu glavu svojega mrtvog sina. Milovala ga je po kosi i plakala, tupa za sve ono što se događalo oko nje.

K R A J

U PRIPREMI:

John Gray:

ŽICA KOJA GOVORI

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 4.680.- d, a za 6 mjeseci 2.340.- d. U cijenu je uračunat popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216 »za Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 55.000 d, c/b stranica 40.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

Prvi put na našem tržištu

HOROSKOP

zasnovan na iskustvima

Potkraj svakog mjeseca na kiosku novi znak Zodijaka

Ako niste uspjeli na kiosku kupiti horoskop koji vas zanima, javite se na: ŠALTER SITNE PRODAJE, SOUR »Vjesnik«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, ili pošaljite općom uplatnicom 300 dinara u korist računa 30101-833-1216, SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, s naznakom: Horoskop. . . (upišite znak koji želite kupiti)